

Pokol Béla

Vitathatatlan pártvezérek

(a ChatGPT6. Astra elemzésével)

Budapest
2026

Tartalom

Átfogó bevezetés.....	3
William R. Schonfeld pártvezér-elemzései	16
Clay Clemens elemzése Helmut Kohl szerepéről.....	22
Christopher K. Ansell és M. Steven Fish elemzése a pártvezérekről.....	29
Lewis Minkin elemzése Tony Blair pártvezéri szerepéről.....	37
Duncan McDonnell elemzése Berlusconi pártvezéri szerepéről.....	46
Glenn Kefford és Duncan McDonnell pártvezér-elemzése.....	54
Duncan McDonnell és Daniele Albertazzi pártvezér-elemzése.....	62
Gilles Ivaldi és M.-E Lanzone elemzése a Le Pen párt vezéreiről.....	71
Oscar Mazzoleni és Gerrit Voerman elemzése a tagság nélküli pártokról.....	78
L. de Jonge és G. Voerman elemzése Fotuyn és Wilders pártvezéri szerepéről.....	86
Ofer Kenig és Gideon Rahate elemzése Netanyahu pártvezéri szerepéről.....	93
Rudolf Metz és Réka Várnagy elemzése Orbán pártvezéri szerepéről.....	102
Bartek Pytlas elemzése Kaczyński pártvezéri szerepéről.....	110
Lubomír Kopeček és Vít Hloušek elemzése Babiš pártvezéri szerepéről.....	119
Steven Levitsky és Katrina Burgess elemzései a pártvezéri szerepről.....	125
James W. McGuire elemzése a pártvezéri szerepéről a peronizmusban.....	132
R. Heinisch és O. Mazzoleni által szerkesztett könyv a pártvezéri szerepről szerepről...	139
Erica Frantz, Andrea Kendall-Taylor a pártvezér szerep összehasonlító elemzéséről.....	146
Nicole Bolleyer elemzése a pártvezéri szerepről.....	155

Átfogó bevezetés

Az Ön által leírt jelenségnek jelentős empirikus szakirodalma van, de a kutatások több különböző elnevezés alatt találhatók: személyi párt, perszonalizált pártszervezet, pártön belüli monokrácia, vezetői dominancia, karizmatikus pártvezetés és pártmenedzsment. A kérdéshez azok a munkák állnak a legközelebb, amelyek megvizsgálják, hogyan ellenőrzi a vezető a személyi kiválasztást, a programalkotást, a szervezeti erőforrásokat és a belső konfliktusok rendezését.

Előzetesen egy különbséget érdemes hangsúlyozni. **A vezető tartós elsőbbsége, a pártvezetés oligarchikus zártsága és egyetlen személy döntési monopóliuma három eltérő jelenség.** Egy évtizedekig vezető politikus hatalma alapulhat azon, hogy minden lényeges erőforrást ellenőriz; de azon is, hogy a párt önálló csoportjai között nélkülözhetetlen közvetítő. Az utóbbi esetben jelentős hatalma van, miközben folyamatosan alkalmazkodnia kell más szereplőkhöz.

Az alábbiakban a legközvetlenebbül releváns kutatásokat ismertetem. Mindenütt elkülönítem az alkalmazott módszert, a feltárt hatalmi mechanizmust és az eredmények értelmezési korlátját. Az áttekintés súlypontja a demokratikus pártversenyben működő szervezetek vizsgálata; a részben eltérő történeti környezetben készült kutatásokat külön jelzem.

1. William R. Schonfeld: a pártvezetői testületek közvetlen megfigyelése és az oligarchia–monokrácia megkülönböztetése

Három összekapcsolódó munkája különösen fontos:

- „La stabilité des dirigeants des partis politiques: le personnel des directions nationales du Parti socialiste et du mouvement gaulliste.” *Revue française de science politique*, 30(3), 1980, 477–505.
- „La stabilité des dirigeants des partis politiques: la théorie de l’oligarchie de Robert Michels.” *Revue française de science politique*, 30(4), 1980, 846–866.
- *Ethnographie du PS et du RPR: Les éléphants et l’aveugle*. Paris: Economica, 1985.

Schonfeld kutatásának különleges értéke, hogy **a pártok országos döntéshozó testületeinek működéséig jutott el**. A francia szocialista és gaulle-ista pártvezetések interjúkkal és vezetőségi üléseken végzett megfigyeléssel vizsgálta. Egyetemi kutatási bemutatása kifejezetten az országos döntési szervek etnográfiáját nevezi meg munkája egyik területeként. faculty.uci.edu

Az 1980-as első tanulmányban más módszert alkalmazott: az országos vezető testületek személyi összetételének változását dolgozta fel. Azt mérte, mennyire újulnak meg a testületek, kik maradnak pozícióban, és milyen ütemben cserélődnek a vezetők. Eredménye ellentmondott annak az egyszerű feltevésnek, hogy minden pártvezetés szükségképpen ugyanazon személyek tartósan zárt csoportjává válik. A vizsgált gaulle-ista vezetői körben lényegesen nagyobb személyi mozgást talált, mint a szocialistáknál. [Persée](#)

Az erre épülő elméleti tanulmány az oligarchia fogalmának pontosítására vállalkozott. Az Ön kérdésére alkalmazva ennek döntő jelentősége a következő: **a vezető környezetének gyakori cserélődése akár az egyszemélyi hatalom jele is lehet.** A pártvezér változatlanul maradhat, miközben munkatársait lecseréli, és ezzel megakadályozza önálló ellenhatalom kialakulását. A személyi megújulás ezért önmagában nem bizonyítja a belső demokráciát. [Persée](#)

Az 1985-ös könyv közelebb lép a döntési folyamatok mindennapjaihoz. Jean-Claude Thoenig korabeli szakmai ismertetése szerint Schonfeld vezetői interjúkat és a pártvezetőségi üléseken végzett résztvevő megfigyelést kapcsolt össze. A feltárt hasonlóságok egyike, hogy a két párt igyekezett elkerülni azokat a döntéseket, amelyek véglegesen és egyértelműen megkötötték volna mozgásterét. E megfigyelésből az következik, hogy a vezető hatalmának része lehet a döntések nyitva tartása is.

A könyv teljes szövegét nem tudtam ellenőrizni, ezért részletes ülésleírásokat vagy megfigyelési gyakoriságokat nem tulajdonítok neki. **Módszertani szempontból azonban ez az egyik legközelebbi találat az Ön által keresett kutatástípushoz.** [Persée](#)

2. Clay Clemens: Helmut Kohl párton belüli hatalmának szervezeti alapjai

Két alapvető tanulmánya:

- „The Chancellor as Manager: Helmut Kohl, the CDU and Governance in Germany.” *West European Politics*, 17(4), 1994, 28–51.
- „Party Management as a Leadership Resource: Kohl and the CDU/CSU.” *German Politics*, 7(1), 1998, 91–119.

Clemens a CDU szervezeti átalakulását és Kohl pártirányítását rekonstruálja. Különösen azt vizsgálja, hogyan vált a pártszervezet kezelése önálló hatalmi erőforrássá.

Kohl már ellenzéki pártelnökként jelentős energiát fordított a szervezet átalakítására. A modernizálás ugyanakkor összekapcsolódott saját vezetői stratégiájával: személyes kapcsolatokat épített a párt különböző szintjein, szövetségeseket szerzett a vezetői csoportokban, és közvetített az eltérő irányzatok között. Így akkor is rendelkezett belső támaszokkal, amikor kormányzati teljesítménye vagy nyilvános megítélése kedvezőtlenebb volt. tandfonline.com

E kutatások jelentősége, hogy **a tartós vezetőuralmat a szervezet folyamatos gondozásával magyarázzák.** A vezető nem kizárólag fegyelmez: kapcsolatokat tart fenn, személyi igényeket hangol össze, és megőrzi helyét a különböző csoportok közötti egyeztetés központjában.

A módszer történeti és szervezeti esetelemzés; az elérhető kiadói anyagok alapján nem állítható róla ellenőrzött interjúszám vagy rendszeres jelenlét a zárt vezetőségi üléseken. Kohl példáját ezért a szervezeti közvetítésen alapuló dominancia, nem pedig a szó szerinti korlátlan egyeduralom eseteként célszerű kezelni.

3. Christopher K. Ansell és M. Steven Fish: a nélkülözhetlenné válás mechanizmusa

Művük: „The Art of Being Indispensable: Noncharismatic Personalism in Contemporary Political Parties.” *Comparative Political Studies*, 32(3), 1999, 283–312.

A tanulmány történeti esetelemzésekre épülő összehasonlító magyarázatot ad, többek között Kohl és Mitterrand vezetői pozíciójára. Empirikus anyagának jelentős része korábbi részletes országhozjárásokból származik; nem új, egységes interjúfelvétel.

Központi tézise szerint a személyes tekintélynek létezik **nem karizmatikus változata**. Az ilyen vezető azért kerül tartósan a párt középpontjába, mert képes összekapcsolni az egymással nehezen együttműködő területi és ideológiai csoportokat.

Kohl esetében a szerzők a részben átfedő egyeztető köröket hangsúlyozzák. A vezető sokszor egyedül rendelkezett átfogó tudással arról, hogy az egyes csoportok milyen kompromisszumot fogadnának el. Mitterrand esetében az egymástól eltérő szocialista csoportok összefogása és a rivális ambíciók kezelése kerül előtérbe. polisci.berkeley.edu

Az Ön kérdésére ebből az következik: a kihívónak nem elegendő elégedetlenséget mozgósítania. A többieknek arról is meg kell győznie, hogy a vezető nélkül is fennmarad a párt együttműködése. A vezér stabilitását tehát a leváltás várható szervezeti költsége is védi. Ez a magyarázat kifejezetten olyan pártokra alkalmazható, amelyekben jelentős belső csoportok maradnak fenn.

4. Lewis Minkin: Tony Blair hatalmának mindennapi szervezése

Műve: **The Blair Supremacy: A Study in the Politics of Labour's Party Management**. Manchester University Press, 2014.

Minkin könyve a legfontosabb részletes munkák közé tartozik a párton belüli irányítás tényleges gyakorlatáról. Hosszú kutatói és tanácsadói kapcsolata révén olyan belső forrásokat is felhasznált, amelyek más kutatók számára nem voltak hozzáférhetők.

A könyv külön tárgyalja a pártapparátus, az országos végrehajtó testület, a programalkotó fórumok, a kongresszus, a jelöltállítás és a parlamenti frakció irányítását. Blair megerősödését **egymásra épülő szervezeti beavatkozások folyamataként** elemzi.

A párt tisztviselői és vezetői körül kialakult informális szervezet biztosította, hogy a hivatalos testületek működését a vezetés előzetesen befolyásolja. A döntési fölény így a napirend, az előkészítés és a személyzeti viszonyok ellenőrzéséből is fakadt.

Minkin azonban a hatalom korlátait is feltárja: a vezetési módszerek ellenállást, bizalmatlanságot és belső megosztottságot termeltek. A címben szereplő „supremacy” ezért vizsgálendő állítás, nem a könyv kritikátlan kiindulópontja. The Blair Supremacy

Blair nem évtizedeken át leválthatatlan pártalapító volt. A könyv mégis különösen értékes összehasonlítás: megmutatja, hogyan próbál személyes dominanciát kialakítani egy vezető olyan régi pártban, amelynek jelentős, tőle független szervezeti hagyományai vannak.

5. Duncan McDonnell: Berlusconi pártjainak belső vizsgálata

Műve: „**Silvio Berlusconi's Personal Parties: From Forza Italia to the Popolo Della Libertà.**” *Political Studies*, 61(S1), 2013, 217–233.

Ez az egyik legközvetlenebb empirikus tanulmány az Ön kérdéséről. McDonnell pártszabályzatokat és kommunikációs anyagokat elemzett, továbbá 2009–2010-ben **36 interjúalkalom során 44 személyt** kérdezett meg: választott politikusokat és aktív párttagokat.

A feltárt döntési rendben Berlusconi meghatározó szerepet töltött be a vezető testületek összetételében és a jelöltállításban. Új tisztségek létrehozása és betöltése is követhette személyes döntését. Angelino Alfano főtitkári pozíciójának megteremtése ennek konkrét példája.

A Gianfranco Finivel kialakult konfliktus azt mutatja, hogy egy jelentős belső kihívó megjelenése sem vezetett automatikusan vezetőváltáshoz. Fini elszigetelődése és híveinek kiválása után Berlusconi megőrizte párton belüli elsőbbségét, miközben a szakadás meggyengítette kormányzati helyzetét. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A tanulmányból világosan elkülöníthető a vezető túlélése és a párt egészének sikere. A pártvezér megnyerhet egy belső konfliktust úgy is, hogy szervezete képviselőket és kormányzóképeséget veszít.

Az interjúk a résztvevők tapasztalatait tárják fel; nem jelentenek folyamatos közvetlen megfigyelést Berlusconi legszűkebb döntési körében.

6. Glenn Kefford és Duncan McDonnell: a párt mint a vezető rendelkezése alatt álló szervezet

Művük: **„Inside the Personal Party: Leader-Owners, Light Organizations and Limited Lifespans.”** *The British Journal of Politics and International Relations*, 20(2), 2018, 379–394.

A szerzők Berlusconi pártjait az ausztrál Clive Palmer pártjával hasonlítják össze. Interjúkra és pártokumentumokra támaszkodnak. Az olasz interjúanyag részben az előző kutatásból származik, ezért a két tanulmány nem tekinthető teljesen független bizonyításnak.

A fő megállapítás a **vezető „tulajdonosi” helyzetének elfogadása**. Ez nem feltétlenül jogi tulajdont jelent: a szereplők természetesnek tekintik, hogy a párt alapítója rendelkezik az alapvető irányokkal és szervezeti kérdésekkel.

A helyi szervezetek gyengesége vagy kialakulásuk korlátozása csökkenti az alternatív vezetői bázisok létrejöttének esélyét. A tagság mozgósítási erőforrás lehet anélkül, hogy tartós ellenőrzési jogokat szerezne. [Macquarie University](https://www.macquarie.edu.au)

Ennek alapján a belső kihívások elhárítása gyakran már a szervezet felépítésénél megkezdődik. A potenciális riválisnak nincs önálló tagsági, pénzügyi vagy területi háttere.

Palmer esete ugyanakkor rövid életű összehasonlítás, nem évtizedes siker története. A vezetőtől való függésből pedig nem következik szükségszerűen, hogy a párt az alapító távozásával megszűnik.

7. Duncan McDonnell és Daniele Albertazzi: személyes tekintély és aktív tömegszervezet

Két különálló, egymást kiegészítő tanulmány fontos:

- Duncan McDonnell: „**Populist Leaders and Coterie Charisma.**” *Political Studies*, 64(3), 2016, 719–733.
- Daniele Albertazzi: „**Going, Going, ... Not Quite Gone Yet? ‘Bossi’s Lega’ and the Survival of the Mass Party.**” *Contemporary Italian Politics*, 8(2), 2016, 115–130.

McDonnell 2009–2011-ben 111 választott képviselővel és párttaggal készített interjúk alapján vizsgálta Berlusconi, Umberto Bossi és Christoph Blocher párton belüli tekintélyét.

A módszertani újítás az, hogy a karizmát a követők értelmezése alapján vizsgálja. Bossi egyértelműen, Berlusconi nagyrészt, Blocher csak részben felelt meg az alkalmazott ismérveknek. A vezető rendkívüliségébe vetett hit tehát még e hasonlóknak tekintett pártokban sem azonos módon működött. [Duncan McDonnell, 2016](#)

A kérdés szempontjából ez azért lényeges, mert a tartós engedelmességet nem mindig kell újabb szankciókkal kikényszeríteni. A követők maguk is úgy értelmezhetik a vezető tekintélyének védelmét, mint saját politikai közösségük megőrzését.

Albertazzi tanulmánya a Bossi vezette Lega aktivistáinak tapasztalatait vizsgálja egyéni és csoportos interjúkkal. A részvételt közösségi kapcsolatok, ideológiai azonosulás és személyes elkötelezettség tartották fenn. A helyi aktivitás és a vezetőközpontúság ezért együtt létezhetett. [pure-oai.bham.ac.uk](#)

A kettő együtt cáfolja azt az egyszerű feltevést, hogy a vezéruralom szükségképpen szervezetileg kiüresedett pártot jelent. A tagság intenzíven dolgozhat, miközben a stratégiai irány meghatározásában csekély az önállósága.

E munkák elsősorban az engedelmesség társadalmi és érzelmi alapjait tárják fel; a központi döntések vizsgálatát egészítik ki.

8. Gilles Ivaldi és Maria Elisabetta Lanzone: Jean-Marie Le Pen hatalma és a Mégret-kihívás

Művük: „**The French Front National: Organizational Change and Adaptation from Jean-Marie to Marine Le Pen.**” In Reinhard Heinisch – Oscar Mazzoleni szerk.: *Understanding Populist Party Organisation*. Palgrave Macmillan, 2016, 131–158.

A fejezet történeti szervezetrekonstrukciót alkalmaz: alapszabályokat, vezetői struktúrákat, személyi változásokat és belső konfliktusokat vizsgál.

A döntések az elnök és szűkebb vezető köre köré koncentráálódtak. Az országos reprezentatív testületek létezése nem jelentett ugyanolyan súlyú tényleges ellenőrzést. A helyi szervezetek felülről függő helyzete szintén korlátozta az önálló szervezkedést.

Különösen érdekes a főtitkárság és a fődelegáció párhuzamos működtetése: a szervezeti hatáskörök megosztása egyetlen másodvonalbeli vezető túlságos megerősödését is ellensúlyozhatta. Bruno Mégret mégis jelentős saját bázist épített ki, és az 1998–1999-es konfliktus súlyos pártszakadáshoz vezetett. [researchgate.net](#)

Az eset tanulsága, hogy **a vezéruralom alatt is felhalmozódhat rivális szervezeti hatalom**. A vezető védekezése sikeres lehet saját pozíciója szempontjából, de rendkívül költséges a pártnak.

A Marine Le Penhez kapcsolódó átalakulás pedig arra figyelmeztet, hogy a vezetőváltás önmagában nem jelent belső demokratizálódást: változhat a központi személy és környezete, miközben a döntési rendszer erősen centralizált marad.

9. Oscar Mazzoleni és Gerrit Voerman: a tagsági ellensúly szervezeti kizárása

Művük: „**Memberless Parties: Beyond the Business-Firm Party Model?**” *Party Politics*, 23(6), 2017, 783–792.

A szerzők Geert Wilders PVV-jét és a svájci Lega dei Ticinesi szervezetét hasonlítják össze dokumentumokra és történeti rekonstrukcióra támaszkodva.

A „tagok nélküli párt” kifejezés itt a hagyományos, döntési jogosítványokkal rendelkező tagság hiányát jelenti. Önkéntesek, jelöltek és támogatók működhetnek a szervezet körül, de tevékenységük nem teremti meg automatikusan a vezető ellenőrzésének intézményes alapját.

Ez a szervezeti forma különösen közvetlenül kapcsolódik az Ön kérdéséhez: **a vezető leváltására képes belső választóközönség létre sem jön**. A programalkotás, a jelöltállítás és a stratégia kevésbé ütközik tagsági vétókba. pure.rug.nl

A modellnek azonban költségei vannak. Szűkülhet a jelöltek és szakemberek utánpótlása, gyengébb lehet a helyi jelenlét, és nehezebb intézményes eljárásokkal kezelni a konfliktusokat.

A tanulmány tehát nem azt állítja, hogy a tagság elhagyása minden szempontból sikeres. Azt mutatja meg, hogy a vezetői ellenőrzés és a szervezet más képességei között átváltás alakulhat ki.

10. Léonie de Jonge és Gerrit Voerman: hogyan tanulnak a pártalapítók elődeik belső válságaiból?

Művük: „**Fortuyn versus Wilders versus Baudet: The Evolution of Populist Radical Right Party Organization in the Netherlands.**” *European Political Science Review*, 17(4), 2025, 674–690.

A tanulmány folyamatkövetéssel vizsgálja három holland párt szervezeti kialakulását. A szerzők pártszabályzatokat, pénzügyi iratokat, kampányanyagokat, visszaemlékezéseket, interjúkat és más archivált dokumentumokat dolgoztak fel.

A fő eredmény szerint a szervezeti eltérések tudatos tanulási folyamatból is eredtek. Wilders a Fortuyn-párt belső szétesésének tapasztalatából kiindulva korlátozta a tagság szerepét. Baudet pártja viszont nagyobb tagságot épített, miközben annak döntési befolyását szűken tartotta. [Cambridge Core](https://www.cambridge.org/core)

Az Ön kérdéséhez ez új szempontot ad: **a vezetőuralom intézményei előzetes szervezettervezés eredményei is lehetnek**. Nem minden esetben a siker után, fokozatosan

erősödik meg az elnök; az alapító már kezdetben úgy alakíthatja a pártot, hogy bizonyos belső kihívások ne kapjanak szervezeti teret.

A vizsgálat ugyanakkor kimutatja a korlátokat is: a centralizáció nem akadályozott meg minden kiválást, és a szűk szervezet nehezítette a professzionalizálódást. Ezért a vezető túlélését, a párt összetartását és a kormányzati alkalmasságot külön eredményként kell mérni.

11. Ofer Kenig és Gideon Rahat: Netanjahu és a Likud informális perszonalizációja

Művük: „**The Personalization of the Likud in the Era of Netanyahu.**” *Social Science Quarterly*, 105(3), 2024, 444–460.

Ez különösen pontosan illeszkedik az Ön kérdéséhez. A szerzők főként a 2006–2022 közötti időszakot vizsgálják: pártalkotmányokat, vezetőválasztásokat, jelöltállítást, beszédeket és a pártszervek működését elemzik.

Legfontosabb eredményük, hogy jelentős személyi hatalomkoncentráció jöhetett létre a formális elnöki hatáskörök lényeges átalakítása nélkül.

Netanjahu a vezetőválasztások időzítésével hátrányba hozhatta kihívóit. A kormányzati kinevezések és személycserék korlátozták más politikusok önálló megerősödését. Növekedett személyes mozgástere a jelöltállításban is.

A programalkotás szempontjából különösen beszédes, hogy a vizsgált időszakban a Likud 2009 után nem tett közzé új választási programot. A szerzők szerint ez csökkentette a vezető előzetesen kötő programvállalásokat. [Wiley Online Library](#)

A tagsági előválasztások fennmaradása így együtt járt a csúcsvető megerősödésével. A belső verseny létezése és a vezető tényleges megtámadhatósága eltérhet egymástól.

A tanulmány nem zárt vezetőségi ülések megfigyelésére épül, de a formális szabályok és a tényleges működés szétválasztásában az egyik legerősebb munka.

12. Rudolf Metz és Réka Várnagy: a Fidesz személyi központosítása és kiterjedt szervezete

Művük: „**‘Mass,’ ‘Movement,’ ‘Personal,’ or ‘Cartel’ Party? Fidesz’s Hybrid Organisational Strategy.**” *Politics and Governance*, 9(4), 2021, 317–328.

A szerzők történeti szervezetrekonstrukcióval, pártszabályokkal, szervezeti adatokkal és korábbi empirikus kutatásokkal dolgoznak. Nem saját vezetőségi résztvevő megfigyelést közölnek.

Fő téziséük szerint a Fidesz több szervezeti logikát kapcsol össze: kiterjedt mozgósítást, mozgalmi elemeket és erős személyi központosítást.

A döntési struktúra szempontjából a választókerületi vezetők kinevezése, a központi jelöltállítás és a helyi szervezetek korlátozott módosítási lehetősége a lényeges. A tanulmány szerint az országos választmány a jelöltlistát elfogadhatja vagy elutasíthatja, de nem alakíthatja át; elutasítás esetére is központi felülrírási lehetőséget ír le. **A szerzők hozzátesszik, hogy ilyen**

elutasítás addig nem történt, tehát itt szabályozott lehetőségről, nem megfigyelt konfliktusról beszélünk. cogitatiopress.com

Az elemzés jelentősége: a helyi hálózat kiterjedtsége mellett is korlátozható az önálló vezetői bázisok kialakulása.

A cikk részletes szervezeti magyarázatot ad Orbán központi helyzetére, de nem tárja fel folyamatosan a legszűkebb kör tanácskozásait. Megállapításai a vizsgált időszak pártszervezetére vonatkoznak.

13. Bartek Pytlas: Kaczyński döntési és fegyelmezési eszközei

Műve: **„Party Organisation of PiS in Poland: Between Electoral Rhetoric and Absolutist Practice.”** *Politics and Governance*, 9(4), 2021, 340–353.

Pytlas pártdokumentumokat, sajtóforrásokat, mennyiségi adatokat és más kutatók aktivistainterjúira támaszkodó munkákat kapcsol össze. Az interjúkat tehát nem saját új interjúprogramjaként kell feltüntetni.

A tanulmány a pártelnök személyi és fegyelmi jogosítványait vizsgálja. Kiemeli a végleges jelöltlista előterjesztésének ellenőrzését és a tagok felfüggesztésének lehetőségét.

A 2010–2011-es belső válság konkrét megfigyelési anyagot ad. Kritikus területi szereplők szervezeteit feloszlatták, majd Zbigniew Ziobrót, Jacek Kurskit és Tadeusz Cymańskit kizárták. A konfliktus így kiváláshoz vezetett, nem Kaczyński leváltásához. cogitatiopress.com

A cikk másik fontos különbségtétele a nyilvános vezetői szerep és a tényleges döntési központ elválasztása. Más politikusok előtérbe állítása nem feltétlenül jelenti a pártelnöki kontroll átadását.

Az „abszolutista” megjelölés a szerző értelmező fogalma. A feltárt jogkörök és konfliktusok erős dominanciát mutatnak, de nem bizonyítják, hogy minden egyes döntés egyetlen személy önálló akarati aktusa lett volna.

14. Lubomír Kopeček és Vít Hloušek: Babiš pártjának üzleti és személyzeti irányítása

Két összekapcsolódó tanulmány:

- Lubomír Kopeček: **„I’m Paying, So I Decide’: Czech ANO as an Extreme Form of a Business-Firm Party.”** *East European Politics and Societies and Cultures*, 30(4), 2016, 725–749.
- Vít Hloušek – Lubomír Kopeček: **„How to Run an Efficient Political Machine: The Billionaire Andrej Babiš and His Political-Business Project.”** *Politics in Central Europe*, 15(1), 2019, 35–54.

A 2016-os munka az alapító finanszírozási szerepe és döntési elsőbbsége közötti összefüggést vizsgálja. A 2013-as alelnöki konfliktus különösen fontos: a formális pártválasztás bizonyos autonómiát megengedett, de az önálló befolyást kereső alelnökök nem tudtak tartós döntési pozíciót szerezni.

A tagfelvétel szűrése és a központi ellenőrzés megakadályozhatta, hogy a szervezet gyors növekedése az alapító számára ellenőrizhetetlen belső csoportokat hozzon létre. [Lubomír Kopeček, 2016](#)

A 2019-es tanulmány közvetlenebbül vizsgálja a döntési folyamatokat. A szerzők változó alapszabályokat, sajtóanyagokat és saját interjúkat használnak, köztük pártképviselőkkel, kampány- és személyzeti szereplőkkel készült beszélgetéseket.

A listák vezető helyeiről Babiš és informális tanácsadói köre döntött. Miniszterjelöltek kiválasztásakor közeli munkatársakat és alkalmi szakértőket is bevont. Közben más vezetők, például Jaroslav Faltýnek, közvetítő és konfliktusrendező feladatokat láttak el. politicsincentraleurope.eu

Ez a személyi uralom működésének fontos pontosítása: a vezér konzultálhat és delegálhat anélkül, hogy a végső döntési elsőbbségét átadná. A függő munkamegosztás nem azonos a kollektív vezetői szuverenitással.

Az ANO-ról szóló két tanulmány a vezetői dominancia kiépülését mutatja meg; a vizsgált időszak még nem évtizedes fennmaradási teszt.

15. Steven Levitsky: hogyan írhatja át a vezető a párt hagyományos programját?

Műve: **Transforming Labor-Based Parties in Latin America: Argentine Peronism in Comparative Perspective.** Cambridge University Press, 2003.

Levitsky történeti és terepkutatáson alapuló könyve azt vizsgálja, hogyan alakult át az argentin peronista párt az 1980–1990-es években.

A kérdéshez kapcsolódó központi megállapítása, hogy **az erős társadalmi beágyazottság nem feltétlenül jár együtt a vezetőt korlátozó erős belső intézményekkel.** A párt helyi hálózatai fennmaradhattak, miközben a központi döntési szabályok és a szakszervezeti részvétel garanciái gyengék voltak.

Ez lehetővé tette Carlos Menem számára, hogy a hagyományos peronista gazdaságpolitikától gyökeresen eltérő reformokat hajtson végre. A választói kapcsolatokat fenntartó helyi szervezet és a központ nagy stratégiai szabadsága egyszerre létezett. cambridge.org

A könyv ezért különösen fontos az Ön által említett **programmeghatározó hatalom** vizsgálatához. A program feletti uralom nemcsak új programpontok elfogadtatását jelentheti, hanem annak lehetőségét is, hogy a vezető megszakítsa a párt korábbi politikai irányának folytonosságát.

Menem kormányzása itt mintegy egy évtizedes eset. Levitsky nem azt bizonyítja, hogy ugyanaz a vezető korlátlan ideig megőrizte hatalmát, hanem azt, milyen szervezeti feltételek teszik lehetővé a radikális vezetői irányváltást.

16. Katrina Burgess és Steven Levitsky: a tényleges döntési központ kivonulása a párttestületekből

Művük: „**Explaining Populist Party Adaptation in Latin America: Environmental and Organizational Determinants of Party Change in Argentina, Mexico, Peru, and Venezuela.**” *Comparative Political Studies*, 36(8), 2003, 881–911.

A négy országot összehasonlító tanulmány szervezeti különbségekkel magyarázza, hogy a pártvezetők mennyire tudták megváltoztatni pártjuk irányvonalát.

Az argentin esethez különösen értékes elitinterjúk kapcsolódnak. Antonio Cafiero beszámolója szerint a párt Nemzeti Tanácsa nem játszott érdemi szerepet Menem gazdasági programjának kidolgozásában. Pártvezetők egyes kinevezésekről a sajtóból értesültek. Cafiero pártelnöki távozása után a döntések még inkább az elnöki palotába, Menem és szűk tanácsadói köréhez kerültek. levitsky.scholars.harvard.edu

Ez közvetlen bizonyíték arra, hogy a párt alapszabály szerinti vezető szerve és a tényleges döntési központ elszakadhat egymástól. Nem feltétlenül a testületben zajló szavazások fölött kell uralmat szerezni: a fontos döntéseket ki lehet vinni abból a testületből.

A több ország összevetése azt is megmutatja, hogy a hasonló gazdasági kényszerek nem eredményeznek azonos pártirányítást.

A mexikói PRI itt összehasonlító ellenpont: a vizsgált korszak politikai rendszere és a rendszeres elnökváltás miatt nem azonos az Ön által körülírt, demokratikus versenyben évtizedekig fennmaradó személyi pártvezetéssel.

17. James W. McGuire: a rivális szervezeti hatalma és a vezér személyes követőtábor

Műve: **Peronism without Perón: Unions, Parties, and Democracy in Argentina.** Stanford University Press, 1997.

McGuire történeti-intézményi kutatása dokumentumokat és visszatekintő interjúkat kapcsol össze. A szerző kutatási oldalán eredeti interjúanyagok is hozzáférhetők.

A kérdéshez legközelebb Augusto Vandor kísérlete áll, aki Peróntól függetlenebb peronizmust akart kialakítani. A konfliktus megmutatta, hogy jelentős szakszervezeti és szervezeti erőforrások birtokában sem könnyű kiváltani a vezető személyes választói tekintélyét.

Az 1966-os mendozai választás a két tábor erőpróbájává vált; a Perón által támogatott jelölt lényegesen jobb eredménye korlátozta Vandor stratégiáját. [James W. McGuire](#)

Az ebből levonható általánosabb következtetés: **a pártapparátus fölötti befolyás és a mozgalom követőinek lojalitása külön hatalmi erőforrás.** A rivális megszerezheti az előbbiből a jelentős részt, miközben az utóbbi továbbra is a vezérhez kötődik.

Perón hosszú vezetői pályája ugyanakkor száműzetést, párttiltást és diktatórikus időszakokat is magában foglalt. A könyv ezért a hatalmi mechanizmus összehasonlításához fontos; nem kezelhető folyamatos demokratikus pártverseny tiszta eseteként.

18. Reinhard Heinisch és Oscar Mazzoleni szerkesztett kötete: a különböző szervezeti utak összehasonlítása

Művük: **Understanding Populist Party Organisation: The Radical Right in Western Europe**. Palgrave Macmillan, 2016.

A már tárgyalt francia fejezet mellett a kötet következő tanulmányai különösen hasznosak:

Szerző	Fejezet	Vizsgált párt
Reinhard Heinisch	<i>The Austrian Freedom Party: Organizational Development and Leadership Change</i>	FPÖ
Oscar Mazzoleni – Carolina Rossini	<i>The Swiss People's Party: Converting and Enhancing Organization by a New Leadership</i>	SVP
Duncan McDonnell – Davide Vampa	<i>The Italian Lega Nord</i>	Lega Nord
Anders Ravik Jupskås	<i>The Norwegian Progress Party: Between a Business Firm and a Mass Party</i>	Norvég Haladás Párt
Emilie van Haute – Teun Pauwels	<i>The Vlaams Belang: Party Organization and Party Dynamics</i>	Vlaams Belang
Ann-Cathrine Jungar	<i>The Sweden Democrats</i>	Svéd Demokraták

A kötet időbeli szervezeti fejlődést, belső viszonyokat és vezetőváltásokat vizsgáló országfejezeteket kapcsol össze. Értéke, hogy nem feltételezi minden populista párt azonos felépítését. [Springer Nature Link](#)

Az Ön kutatási kérdéséhez elsősorban összehasonlító ellenőrzést ad. Meg kell különböztetni, hogy egy vezető egy eleve személyére létrehozott szervezetet irányít, egy régi pártot alakít át, vagy továbbra is önálló területi csoportokkal alkudozik. A különböző pártokat ezért nem célszerű pusztán vezetőjük nyilvános dominanciája alapján azonos típusba sorolni.

19. Erica Frantz, Andrea Kendall-Taylor és munkatársaik: a személyi párturalom nagymintás vizsgálata

Két fontos mű:

- Erica Frantz – Andrea Kendall-Taylor – Jia Li – Joseph Wright: „**Personalist Ruling Parties in Democracies.**” *Democratization*, 29(5), 2022.
- Erica Frantz – Andrea Kendall-Taylor – Joe Wright: **The Origins of Elected Strongmen: How Personalist Parties Destroy Democracy from Within**. Oxford University Press, 2024.

A 2022-es tanulmány adatbázisa 106 ország 542 vezetőjét fogja át az 1991–2020 közötti időszakban. A vezető és pártja viszonyát élettörténeti és szervezeti mutatókkal mérik, különös tekintettel a kormányzati vezetővé válás előtti pályára.

Ez közvetett mérés: nem vezetőségi ülések megfigyelése. Azt próbálja megragadni, hogy a vezető inkább egy tőle független pártszervezet kiválasztottja, vagy maga alakította ki a saját politikai eszközeként működő pártot. bpb-us-e1.wpmucdn.com

A szerzők egyik módszertani figyelmeztetése különösen fontos: **a nyilvános kihívás hiánya önmagában nem bizonyítja a vezér korlátlan hatalmát.** Jelenthet egyetértést, vezetői dominanciát, de azt is, hogy a vezető előre alkalmazkodik egy erős pártelithez.

A 2024-es könyv azt vizsgálja, hogyan kapcsolódik a személyi párturalom az állami hatalom koncentrálásához. Fő érve szerint az ilyen pártoknak kisebb a képességük és gyengébb az ösztönzésük arra, hogy megállítsák saját vezetőjük hatáskörbővítését. [Oxford Academic](#)

E munkák az egyedi esettanulmányok általánosíthatóságát segítik vizsgálni. A konkrét belső programviták és kihívások rekonstrukcióját azonban nem helyettesítik.

20. Nicole Bolleyer: a vezető ellenőrzése és a párt fennmaradása közötti feszültség

Műve: **New Parties in Old Party Systems: Persistence and Decline in Seventeen Democracies.** Oxford University Press, 2013.

Bolleyer 17 demokrácia 140 új parlamenti pártjának szervezeti fennmaradását vizsgálja az 1968–2011 közötti időszakban. A könyv összehasonlító elemzést és részletes esettanulmányokat kapcsol össze.

A kérdés szempontjából különösen fontos a „**The Leadership–Structure Dilemma in Entrepreneurial New Right Parties**” című fejezet. A vizsgálat a pártalapítás módját, az alapítók döntéseit és az intézményesülés különböző útjait kapcsolja a későbbi fennmaradáshoz. [Oxford Academic](#)

Az Ön problémájára alkalmazva a dilemma így fogalmazható meg: az önálló szervezet kialakítása potenciális riválisokat és belső korlátokat teremthet a vezetőnek; ugyanakkor éppen ez biztosíthatja a párt túlélését a vezető meggyengülése vagy távozása után.

A személyi uralom tartóssága és a párt tartóssága ezért eltérő kutatási kérdés. Az a megoldás, amely rövid távon megnehezíti a vezér leváltását, hosszabb távon sérülékeny teheti a pártot.

Bolleyer könyve elsősorban a pártfennmaradást magyarázza, ezért a központi döntési folyamatokról szóló kutatások összehasonlító kiegészítésekként fontos.

A felsorolt kutatások elméleti előzményei közül két művet külön érdemes megemlíteni. **Robert Michels: *Zur Soziologie des Parteiwesens in der modernen Demokratie* (1911)** — angolul *Political Parties: A Sociological Study of the Oligarchical Tendencies of Modern Democracy* (1915) — a vezetői kisebbség szervezeti megerősödésének klasszikus elemzése. Az Ön kérdéséhez azonban csak részben illeszkedik: az oligarchia nem feltétlenül egyszemélyi uralom. [Google Books](#)

Angelo Panebianco: *Political Parties: Organization and Power* (1988; olasz előzmény: 1982) a párton belüli hatalmi viszonyokat és a domináns koalíciót állítja középpontba. Arra irányítja a figyelmet, hogy a formális tisztségeknél fontosabb lehet a szervezet működéséhez szükséges erőforrások tényleges ellenőrzése. E keret segít elkülöníteni a személyi vezetőuralmat a több szereplőből álló, de zárt vezetői koalíciótól. [books.google.com](#)

Az empirikus eredmények összevetéséből **saját értelmezésem szerint hat, egymással kombinálható mechanizmus** különíthető el:

Mechanizmus	A vezető hatalmának alapja	A belső kihívó nehézsége
Erőforrások központosítása	Pénz, állások, jelöltségek és kampányeszközök ellenőrzése	A fellépés saját politikai pályáját veszélyezteti
Szervezeti megelőzés	Autonóm tagsági és területi központok korlátozása	Nehéz önálló támogatói bázist létrehozni
Közvetítői nélkülözhetetlenség	A vezető kapcsolja össze a belső csoportokat	A leváltás a párt egységét fenyegetheti
Személyes legitimáció	A követők a közös politikai vállalkozást a vezérhez kötik	A szervezeti erő nem alakítható át könnyen követői lojalitássá
Eljárási kontroll	Napirend, választási időzítés, szabályértelmezés, szankciók	A kihívás feltételeit részben az inkumbens szabja meg
A döntési hely áthelyezése	A lényeges döntések informális körben születnek	A formális testületi többség sem feltétlenül ad tényleges hatalmat

E megkülönböztetés alapján a „teljes mértékben meghatározza a párt programját és tevékenységét” állítást empirikusan több részre bontanám.

Először azt vizsgálnám, **ki kezdeményezhet érdemi irányváltást**. Másodszor azt, hogy ki képes azt megakadályozni vagy módosítani. Harmadszor azt, hogy a vezetővel szembeforduló politikus milyen erőforrásokat őrizhet meg. Negyedszer pedig azt, hogy a hivatalos testületi döntés előtt hol és kik között alakult ki a tényleges megállapodás.

Különösen beszédesek azok az esetek, amelyekben a vezető eltér a párt korábbi programjától, elveszít egy választást, vagy jelentős belső ellenféllel találkozik. Ezekben válik láthatóvá, hogy elsőbbsége személyes népszerűségből, intézményi jogosítványokból, függőségi kapcsolatokból vagy a rivális csoportok közötti egyensúly fenntartásából ered.

Az Ön szűken értett kérdéséhez Schonfeld, Minkin, McDonnell, Kenig–Rahat, valamint Hloušek–Kopeček munkái állnak a legközelebb. A vezető tartós fennmaradásának eltérő magyarázataihoz Clemens és Ansell–Fish; a program feletti uralomhoz Levitsky és Burgess–Levitsky; a belső ellenhatalmak kialakulásának megelőzéséhez Mazzoleni–Voerman kutatásai adják a legerősebb kiegészítést.

William R. Schonfeld pártvezér-elemzései

William R. Schonfeld jellegzetes hozzájárulása, hogy a pártvezetők hatalmát empirikus kérdéssé teszi a szervezeteken belüli kapcsolatokról. Munkája különösen hasznos az eredeti kérdésedhez: hogyan maradhat egy vezető domináns, miközben kollégák, lehetséges utódok és formális döntéshozó testületek nem tudják kiszorítani őt? Válasza megköveteli a vezető mandátumát, a környező vezetői csoport stabilitását és a döntéshozatal tényleges befolyáselosztását.

A releváns kutatások elsősorban a francia Szocialista Pártot (*Parti socialiste*, PS) és a gaullista mozgalmat érintik, beleértve a *Rassemblement pour la République-t* (RPR). Összehasonlító vitásai közé tartozik a Francia Kommunista Párt (PCF) is. A fő kiadványok:

- **Schonfeld, William R. 1980.** "La stabilité des dirigeants des partis politiques: le personnel des directions nationales du Parti socialiste et du mouvement gaulliste." *Revue française de science politique* 30(3): 477–505. Ez a fő kvantitatív tanulmány a nemzeti vezetői személyzet változásairól. [Persée](#)
- **Schonfeld, William R. 1980.** "La stabilité des dirigeants des partis politiques: la théorie de l'oligarchie de Robert Michels." *Revue française de science politique* 30(4): 846–866. Ez kidolgozza az oligarchia és monokrácia közötti megkülönböztetését. [Persée](#)
- **Schonfeld, William R. 1981.** "Oligarchia és vezetési stabilitás: a francia kommunista, szocialista és gaullista pártok." *American Journal of Political Science* 25(2): 215–240. Ez a központi angol nyelvű kiadvány az összehasonlító problémáról. [cambridge.org](#)
- **Schonfeld, William R. 1983.** "Politikai pártok: a funkcionális megközelítés és a strukturális alternatíva." *Comparative Politics* 15(4): 477–499. Ez magyarázza szélesebb körű megközelítését a pártok szervezetként való tanulmányozására. [Demokrácia](#)
- **Schonfeld, William R. 1985.** *Ethnographie du PS et du RPR: Les éléphants et l'aveugle*. Paris: Economica. Ez bemutatja megfigyelő kutatását a vezetői interakciókról. [faculty.uci.edu](#)

Egy feltétel a bizonyítékokkal kapcsolatban: megvizsgálhattam az eredeti francia cikkeket és az 1983-as cikket, de nem a teljes 1985-ös könyvet vagy az 1981-es teljes cikket. Ezért a könyvről alkotott beszámolómm Jean-Claude Thoenig és Jacques Chapsal kortárs értékeléseire támaszkodik. Az alábbi numerikus eredmények kifejezetten az **1980-as empirikus cikkből származnak**. Megkülönböztetem ezeket a bejelentett eredményeket a saját értékelésemtől a következményeikről.

Empirikus kiindulópontja az, hogy a vezetés stabilitását alaposan kell értékelni. A személyzeti tanulmány körülbelül 1967–1977/78-at ölel fel, és összehasonlítja az egyes pártok három nemzeti testületét. Schonfeld megkülönbözteti a belépést egy adott testületbe a politikai

elitbe való valódi belépéstől; elválasztja a helyettesítést a szervezeti terjeszkedéstől is. Átlagos elit pótlási adatai a következők voltak:

Szervezeti szint	Gaullista mozgalom	Szocialista Párt
Nagy vezetői testületek	31%	11%
Köztes testek	47%	18%
Közigazgatási testületek	25%	14%

87 szocialista és 91 gaullista vezetőt is interjút készített. Amikor megkérdezték, hogyan tudtak meg fontos párt döntéseket, csak öt szocialista és egyetlen gaullista sem említette spontán személyesen részt venni azok megalkotásában. Ez információforrásból származó kérdés volt, így **nem** bizonyítja, hogy a többi válaszadó soha nem vett részt. [Persée](#)

A módszertani jelentőség jelentős. Képzeld el egy bizottságot, amely 100-ról 150-re nő, miközben minden hivatalban lévő tag megtart. Tagságának egyharmada most új, mégsem veszített el pozícióját. Ezt jelentős "vezetői váltóváltásként" nevezni összekeverné a bővítést a kiváltással.

Egy második hipotetikus példa szemlélteti a politikai karrier fontosságát. Egy volt miniszter, aki először lép be a pártvezetőségbe, szervezetileg újonc, de már kiterjedt kapcsolatokkal, köztekintéllyel és erőforrásokhoz való hozzáféréssel rendelkezhet. Ha ezt a személyt egy korábban ismeretlen aktivistával együtt számoljuk, elrejt a jelenlegi vezető biztonságához közvetlenül kapcsolódó különbséget.

Ezek a különbségek javítják a vezetőváltás mérését, de önmagukban nem mérték a hatalmat. Egy újonnan kinevezett bizottsági tag azonnal befolyásos lehet; egy veterán megtarthatja a címet, miután elveszítette a lényegi befolyását. A személyzeti nyilvántartások meghatározzák, ki tölti be a pozíciókat. A kimenetek meghatározásához további bizonyítékokat igényel a magatartásról.

Az interjú eredménye különösen érdekes, mert feltárja a lehetséges szakadékokat egy vezetői testület tagsága és a központi döntésekben való szubjektív részvétel között. Ennek ellenére értelmezése attól függ, hogyan értették meg a válaszadók a kérdést. Egy válaszadó leírhatja azt a csatornát, amelyen keresztül a végleges döntést közvetítették, még egy korábbi beszélgetésben való részvétel után is. Egy erősebb vizsgálat összekapcsolná az interjú választ azonosítható döntésekkel, és rekonstruálná a válaszadó részvételét minden egyes szakaszban.

Schonfeld elméleti megkülönböztetése arra vonatkozik, ki győzhet a vezetésben. Két fogalma a következőképpen ábrázolható:

Koncepció A teljesítmény eloszlása a tetején

- Oligarchia** Egy kis csoport kollektívan irányít. A vezető egyén külön-külön felülmúlhatja az egyes kollégákat, miközben gyengébb marad, mint az együtt cselekedő kollégák.
- Monokrácia** Egy egyén dominál. Más vezetők továbbra is szükségesek, de a főnöktől való függésük túlmutat az ő függőségénél.

A PCF-et inkább az oligarchiával, a PS-t és RPR-t inkább a monokráciával, különösen az RPR-rel azonosítja. Javasolt mechanizmusai közé tartozik a független erőteljes hadnagyok lecserélése, a hűségesek gyors előléptetése, valamint a rivális hálózatok megszilárdulásának megakadályozása. A konszolidált személyes vezetés ezután együtt létezhet a személyzeti stabilitással. Azt is javasolja, hogy az elnöki verseny erősíti egy hiteles elnökjelölt szervezeti értékét. Beszámolója kifejezetten elismeri a vezető hatalmának korlátait. [Persée](#)

Ez a megkülönböztetés segít megválaszolni azt a kérdést, amelyet az "erős vezető" kifejezés megoldatlanul hagy: **erős kihez képest, és milyen feltételek mellett?**

Vegyünk két hipotetikus pártot. Az elsőben a vezető szinte minden nyilvános vitát megnyer, de hat vezető irányítja azokat az erőforrásokat, amelyek szükségesek ahhoz, hogy hivatalban maradjon. Gyakran nem értenek egyet, és általában elfogadják az ajánlatait. Ennek ellenére közösen eltávolíthatják őt. A másodikban a magas rangú tisztviselők lenyűgöző címekkel rendelkeznek, de egyéni karrierjüket a vezetőnek köszönhetik; kevés önálló képességük van a helyettesítésének megszervezésére. Mindkét párt kívülről egyenlően személyesnek tűnhet. Belső hatalmi struktúráik egészen eltérőek lennének.

Ez a különbség megakadályozza, hogy három különálló kimenetelt összekeverjenek:

1. **Túlélés:** a vezető hivatalban marad.
2. **Politikai befolyás:** a vezető előnyösebb érdemi döntéseket hoz.
3. **Az utódlás irányítása:** a vezető dönti el, ki válhatja meg végül őt.

Ezek az eredmények nem kellene, hogy együtt mozogjanak. Egy vezető túlélhet, ha elfogadja a politikai engedményeket. Egy másik uralhatja a politikát, miközben sebezhető marad a választási vereség után elbocsátásra. Egy harmadik személyesen biztonságban maradhat, miközben nem tudja előállítani egy preferált utódot.

Az eredeti problémában a túlélés tehát nem elegendő a teljes parancsnokság mutatója. Egy szigorú elemzés azt kérdezné, mit kellett feladnia a vezetőnek a túléléshez, mely döntések voltak kívül az ő irányításán, és hogy a potenciális kihívóknak van-e reális út a kollektív cselekvéshez.

Hasznos különbség van a **rivális elérhetősége és a párton belüli alternatív kormányzó koalíció között**. Egy ambiciózus egyén széles körben ismert lehet, de nem tudja egyesíteni a különböző csoportokat, amelyek szükségesek a hivatalban lévő helyére. Ezzel szemben egy látszólag nem kiemelkedő utód életképes lehet lenni, ha egyébként versengő csoportok egyetértenek abban, hogy ennek a személynek a támogatása jobb, mint a vezető megtartása.

Ez Schonfeld megközelítésének fontos kiterjesztését sugallja: vizsgáljuk meg a kihívók koordinációs problémáit. Kinek kellene előbb lépnie? Mit kockáztatna az illető? El lehetne hinni a jövőbeli hivatal ígéreteiben? Megtartanák a sikertelen kihívók pozíciójukat? Ezek a kérdések pontosabbá teszik a vezetés tartósságának magyarázatát, mint hogy pusztán karizmának, könyörtelenségének vagy taktikai zsenialitásnak tulajdonítanak.

A megfigyelő kutatás közelebb viszi az elemzést a tényleges döntéshozatalhoz. Chapsal beszámolója szerint Schonfeld 1977 és 1978 között mindkét pártnál zárt vezetői ülésekre jutott. Emellett váratlanul erősebb tiszteletteljes hozzáállásról számol be a vezetőhöz a PS-ben, mint

az RPR-ben. Ez a megfigyelés figyelmeztet arra, hogy a belső magatartást közvetlenül a párt demokratikus önképzeléséből vonjuk le. [Persée](#)

Thoenig beszámolója több megállapítást is kiemel: a vezetői testületek elkerülték a visszavonhatatlan elköteleződéseket; a főnök központi szerepe jelentős szervezeti autonómiával együtt létezett; a közvélemény szerepvállalása fontosabb lehetett, mint a mindennapi belső igazgatás; és a nemzeti hatalom még a jelöltek kiválasztásában is korlátozott maradt. Fontos különbségeket ír a pártok között, beleértve a nagyobb szocialista szervezeti pluralizmust és az integráltabb gaullista struktúrát. A gyakorlati hatalom helyi nevelőkkel és frakcióvezetőkkel való kapcsolatokon keresztül is működött. Thoenig dicséri a megfigyelő meglátást, miközben felismeri a mű felfedező, befejezetlen jellegét. [Persée](#)

A legnyilvánvalóbb konkrét epizód az RPR álláspontját érinti az **1977-es törvényjavaslattal kapcsolatban, amely közvetlen választást biztosít az Európai Gyűlés** számára. Chapsal szerint a könyv a vezető álláspontjának változásait követi, ahogy más résztvevők reagáltak. Chapsal idézi Schonfeld következtetését, amely így fordítható:

"Valóban ő döntött a mozgalom mellett, de a döntést rá kényszerítették."

Chapsal ezt a következtetést valószínűleg túlzásnak tartja. Ez a nézeteltérés számít: az epizód támogatja a vezetésre vonatkozó korlátozások vizsgálatát, de a bíráló nem fogadta el a legerősebb értelmezést fenntartás nélkül. [Persée](#)

Ez a példa egy nehéz oksági attribúció problémát vet fel. A döntést bejelentő személy többféle szerepet is betölthet: a javaslat előkészítését, alternatívák közül választani, összeegyeztethetetlen követelések egyeztetését, elkerülhetetlen eredmény elismerését vagy a kollektív megállapodásnak tekintélyező nyilvános formát adni. Ezek mind következményes tevékenységek, de különböző hatalomtípusokat képviselnek.

Egy gondos rekonstrukciónak meg kell állapítania:

- Amit a vezető kezdetben preferált.
- Amit a többi résztvevő kezdetben preferált.
- Milyen alternatívák voltak gyakorlatilag elérhetők.
- Mi változott a kapcsolat alatt.
- Melyik beavatkozás hozta elő a változást.
- Mi valószínűleg történt volna anélkül, hogy nem avatkozott.

Ezek nélkül két ellentétes hiba lehetséges. A közszerzőség összetéveszthető teljes tárgyi kontrollal. Alternatívaként egy vezető kifogásokkal való alkalmazkodása tehetlenséggel is összetéveszthető, még akkor is, ha a vezető jelentős mérlegelési jogot gyakorol a végső egyezés felett. Az idézett eset értékes, pontosan azért, mert meghívja ezt a vizsgálatot. Az itt elérhető bizonyítékok alapján nem indokolja egy részletes fenyegetések, engedmények vagy magánmegállapodások sorrendének rekonstrukcióját, amelyet a hozzáférhető források nem hoznak létre. A végleges döntések bejelentett elkerülése is alapos értelmezést érdemel. A halasztás megőrizheti a lehetőségeket, megakadályozhatja a koalíció szétválását, vagy lehetővé teheti, hogy a körülmények tisztázzák a megoldatlan kérdést. Ez ugyanígy valódi bizonytalanságot vagy egyforma megegyezésének képtelenségét is tükrözheti. A megfigyelhető viselkedés – amely egy ügyet nem rendez meg – nem azonosítja annak okát. A stratégiai halasztás megállapításához a kutatónak bizonyítékra van szüksége arra, hogy a résztvevők

megértették a rendelkezésre álló alternatívákat, felismerték a késlelés előnyét, és ennek megfelelően cselekedtek. Ellenkező esetben minden kétértelmű eredmény sikeres vezetői taktikaként leírásával az magyarázat meghamisíthatatlanná válhat.

Szélesebb körű szervezeti érve megmagyarázza, miért számítanak ezek a megfigyelések.

Az 1983-as cikkben Schonfeld bírálja azokat a megközelítéseket, amelyek a pártokat olyan funkcióik révén határozzák meg, amelyeket ellátnak, például az állampolgárok és a kormányzatok összekapcsolása. Azt javasolja, hogy a pártok tartós kollektívakként vizsgálják, amelyek tagjai kormányzási képességüket állítják. Kutatási programja magában foglalja a tekintélyt, a megfelelést, a toborzást, a konfliktust, a kölcsönhatást és a kapcsolatot a környező politikai környezettel. A pártokat olyan környezetként is kezeli, ahol a jövőbeli kormányzati vezetők tapasztalatot szereznek az együttműködésben. [Demokrácia](#) A pártvezetők tanulmányozása szempontjából ennek a megközelítésnek az előnye, hogy nem rendezi meg a belső hatalom kérdését a párt alkotmányos dokumentumai révén. A szabályok továbbra is relevánsak maradnak, de gyakorlati hatásaikat meg kell állapítani.

Tegyük fel, hogy a tagok hivatalosan megválasztják a végrehajtó hatalmat. Ez valami fontos információt árul el az engedélyezésről. Téve hagyja, hogy a jelölések versenyképesek-e, hogy az alternatívák hasonló kitettségeknek számítanak-e, a választók független információhoz juthatnak-e, és hogy a választott tisztségviselők kihívhatják-e a főnököt anélkül, hogy elveszítenék más erőforrásokat. Ugyanaz a hivatalos választási eljárás nagyon másként működhetne különböző szervezeti feltételek mellett.

Hasonlóképpen, az élénk vita bizonyítéka nem bizonyítja, hogy a résztvevők befolyásolják az eredményt. Egy találkozó lehetővé teszi a kiterjedt kritikát, miközben a döntő döntéseket kisebb körnek tartja. Ezzel szemben egy rövid, kevés nézeteltéréssel rendelkező találkozó egy előzetesen tárgyalta kompromisszumot ratifikálhat. A látható vita mennyisége és a lényegi befolyás mértéke különálló változók. A kormányzattal való kapcsolat is termékeny hipotézis. Ha a politikusok ismételten együttműködnek egy párton belül, elvárások alakulhatnak ki a bizalomról, diszkrécióról, nézeteltérésről és delegációról. Ugyanakkor annak bizonyításához, hogy ezek az elvárások később alakítják a kormányt, azt kellene követni a szereplőket egy másik intézményi környezetbe. A párttapasztalatot felülírhatják a miniszteri felelősségek, koalíciós partnerek, jogi hatáskörök vagy adminisztratív szakértelem. Egy szervezeti szokás átadását érdemes vizsgálni.

Schonfeld legerősebb értékelése ötvözi kutatási tervének értékelését azzal, hogy mit teremt meg. Véleményem szerint hat kérdés különösen fontos.

Először is, a különböző módszerek különböző kérdésekre válaszolnak. A személyzeti adatok változásokat mutatnak a tisztségtartásban. Az interjúk észleléseket és visszatekintő beszámolókat tárnak fel. A megfigyelés olyan környezetekben mutatott viselkedést tár fel, amelyekhez a kutató hozzáférhet. E források közötti egyetértés erősítheti az értelmezést, de pusztán kombinálás nem garantálja, hogy ugyanazt a jelenséget mérték.

Egy meggyőző következtetés egy adott döntésről ideális esetben mindhárom összekötést kapcsolná: a résztvevők szervezeti álláspontjait, az epizódról alkotott beszámolóikat, és a ténylegesen tett cselekedetek bizonyítékait.

Másodszor, a központi tárgyalóteremhez való hozzáférés értékes, de hiányos. Fontos döntéseket lehetett megegyeztetni a találkozó előtt, utólag módosították, vagy közvetítők révén

közvetítették. Ez általános korlát a formális intézmények megfigyelésében. A megfelelő válasz a döntések követése a helyszínek között, beleértve a felkészülési és megvalósítási szakaszokat is.

A megfigyelő jelenléte a viselkedést is megváltoztathatja. A résztvevők formálisabbak, kevésbé őszinték, vagy inkább a koherens szervezet bemutatása iránt érdekelnek. Az ismételt megfigyelés segít felismerni a rutinokat, de nem tudja automatikusan megszüntetni ezt a problémát.

Harmadszor, az oksági magyarázatnak kerülnie kell a körköröséget. Körkörös lenne egy felet monokratikusnak minősíteni pusztán azért, mert a személyzete gyorsan változik, majd ezt a gyors változást monokratikus elemmel magyarázni. Független bizonyítékra van szükség: kinevezési jogállomány, erőforrások ellenőrzése, vitatott döntések eredménye vagy a sikeres kihívás megszervezésének képessége. Az érv legerősebb változata tehát összehasonlítja a személyzeti mintázat előrejelzését azzal, amelyet a mintától függetlenül gyűjtöttek össze.

Negyedszer, a rivális magyarázatok a személyzeti változásokra figyelmet igényelnek. A tagság változása következménye lehet egyesülés, választási vereség, generációs helyettesítés, regionális egyensúlyozás vagy szervezeti felelőségek újraelosztása. Egy főnök kihasználhat egy folyamatot anélkül, hogy elkezdte volna. A releváns kérdés az, hogy a kinevezések időzítése és identitása jobban illeszkedik-e a javasolt magyarázathoz, mint ezek az alternatívák. Például, a független befolyásos kritikusok aránytalanul eltűntek-e? A helyettesítők megfigyelhető módon függtek a vezetőtől? A változások később megváltoztatták a döntések eredményét?

Ötödszer, szokatlanul hosszú időszak különböző szakaszokban szükséges bizonyítékokat. Egy konszolidációs időszak, a választási siker időszaka és a hanyatlás időszaka eltérő kapcsolatokat jelenthet ugyanazon vezető és kollégák között. Egy több évig tartó tanulmány képes azonosítani az ezekben az években működő mechanizmusokat; a magyarázat évtizedeken át történő kiterjesztése további megfigyelést igényel. Ez különösen fontos, amikor egy vezető látszólagos sebezhetőségét értelmezzük. Egy olyan megállapodás, amely a vezetőt a siker alatt fenntartja, leállhat a vereség, utódlási vita vagy az erőforrásokhoz való hozzáférés változása után.

Hatodszor, a hatalom belső koncentrációja és a nemzeti demokrácia minősége külön kérdések. Egy rendkívül koncentrált pártvezetés létrehozása önmagában nem határozza meg a szélesebb politikai rendszer jellegét. Ezzel szemben a versengő nemzeti választások nem mondják el, mekkora befolyással bírnak a hétköznapi párttagok szervezetükre. Az elemzésnek meg kell határoznia, hogy milyen szinten érvényesek az állításaik.

Az Ön konkrét kutatási érdeklődési köréhez Schonfeldet úgy kezelném, mint keretet arra, hogy **megvizsgáljuk, hogyan reprodukálják a vezetői fölényt, és hol találkozik** korlátokkal. A döntő empirikus teszt egy következménnyel járó nézeteltérések sorozata: mit akart a főnök, mit tarthattak el mások, hogyan jutottak el az eredmény, és mi történt azokkal, akik ellenálltak. Ez a bizonyíték megkülönböztetheti azt a vezetőt, aki rendszeresen erőlteti preferenciáit, azoktól, akinek folyamatos kiemelkedése a alkalmazkodáson múlik – és megmutathatja, hogyan mozog ugyanaz a személy az adott pozíciók között idővel.

Clay Clemens elemzése Helmut Kohl szerepéről

Clay Clemens Helmut Kohl kivételes politikai tartósságát elsősorban azzal magyarázza, hogy képes kezelni azokat a kapcsolatokat, amelyek fenntartották a kormánypártot és a koalíciót. Ebben az értelmezésben Kohl hatalma a felhalmozott szervezeti tudáson, személyes szövetségeken, versengő csoportok közötti mediáción és a pártvezetőkkel való folyamatos kapcsolaton alapult. Ezek az erőforrások segítettek számára támogatást szerezni a kormányzati döntésekhez még akkor is, amikor közhírneve gyenge volt. Ez Clemens "A kancellár mint menedzser" című művének központi érve. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Különösen tanulságos a vezetőkről, akik hosszú időn át uralják a sikeres pártokat, Kohl különösen tanulságos. 1973 és 1998 között vezette a Kereszténydemokrata Uniót, a CDU-t, majd 1982 és 1998 között kancellárként szolgált. Vezetése azonban egy olyan szervezeten belül működött, amely versengő politikai irányzatokat, viszonylag autonóm regionális ágakat és egy külön bajor testvérpártot, a CSU-t foglalta magában. [bundestkanzler-helmut-kohl.de](https://www.bundestkanzler-helmut-kohl.de)

Clemens kutatása tehát egy pontos kérdést vet fel: **hogyan lehet egy vezető nehezen pótolható egy olyan szervezeten belül, amelynek alkotói megőrzik saját érdekeiket és erőforrásaikat?**

A főbb művek:

Munkássága

"A kancellár menedzserként: Helmut Kohl, a CDU és kormányzás Németországban" (1994), *West European Politics* 17(4): 28–51

"Pártmenedzsment mint vezetői erőforrás: Kohl és a CDU/CSU" (1998), *German Politics* 7(1): 91–119

The Kohl Chancellorship, szerkesztette William E. Patersonnal közösen (1998)

"'Nyilvános lépés': Personalisierungstendenzen in der Bundesrepublik und den USA" (2000), Karl-Rudolf Korte és Gerhard Hirscher szerk., *Darstellungspolitik oder Entscheidungspolitik?*, 172–192. oldal

"Az utolsó hurrá: Helmut Kohl CDU/CSU-ja és az 1998-as választás" (2000), David P. Conradt, Gerald R. Kleinfeld és Christian Søre, szerk., *Power Shift in Germany*, 38–58. oldal

"Egy örökség újraértékelése: Helmut Kohl és a német párt pénzügyi ügye" (2000), *German Politics* 9(2): 25–50

Jelentősége

A központi állásfoglalás, amely összeköti a pártvezetést a kormányvezetéssel.

Kohl szervezeti erejének fejlesztése és fenntartása.

Egy szélesebb körű értékelés, amely tartalmazza Clemens bevezetését és pártmenedzsment tanulmányát.

Pártszervezés, közkommunikáció és Kohl vezetői erőforrásainak romlása.

Sikertelen utódlás, kampánystratégia és választási vereség.

A kapcsolat a nyilvánosságra hozott finanszírozás és a

Munkássága

Jelentősége

személyre szabott
csapatmenedzsment között.

A bibliográfiai részleteket az eredeti publikációk és a kiadói nyilvántartások is megerősítik. Az 1998-as pártmenedzsment fejezet és az folyóiratcikk ugyanazon hozzájárulás változatai, nem pedig két független tanulmány. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Fontos hivatkozási pont: a szerkesztett kötet tartalmazza William Paterson elemzését Kohl európai víziójáról, Kenneth Dyson gazdasági és monetáris unióról szóló tanulmányát, valamint Karl-Rudolf Korte "Kohl-rendszer" elemzését. Ezeknek a hozzájárulásoknak meg kell őrizniük szerzőjük nevét. [William E. Pate](https://www.william-e-pate.com)

Az alábbi beszámolóm elérhető teljes szövegekre épül, beleértve Clemens későbbi fejezeteit és esszéit, valamint az 1994-es és 1998-as cikkek hitelesített összefoglalóit, valamint a pénzügyi botrány cikket. Megkülönböztetem dokumentált érveit saját elemző kiterjesztéseimtől.

Clemens empirikus megközelítése a szervezeti kapcsolatokat a politikai események rekonstrukciójával köti össze. Egy korábbi alap a *Reluctant Realists* (1989), amely a CDU/CSU szovjet blokkal való kapcsolatainak változó megközelítését vizsgálja. Vezető politikusokkal és pártdokumentumokkal készített interjúkra támaszkodva vizsgálja az ellenzékttől a kompromisszié felé vezető mozgulatot, főként 1969 és 1982 között, a későbbi fejlemények záró tárgyalásával. Magyarázó hatóköre magában foglalja a nemzetközi nyomást, a belpolitikát és a pártok közötti kapcsolatokat. [dukeupress.edu](https://www.dukeupress.edu)

Ez a háttér azért fontos, mert a vezetést szervezeti alkalmazkodási folyamatba helyezi. Egy pártvezetőnek össze kell egyeztetnie az örökölt elkötelezettségeket azzal a feltétellel, hogy hihető kormányzó partner legyen – vagy maradjon – a kapcsolatot.

A módszertani előny az, hogy a szándékokat, a szervezeti korlátokat és az eredményeket együtt lehet megvizsgálni. Ugyanakkor a megközelítés óvatosságot igényel a motivációk azonosításakor. Egy későbbi sikeres alkalmazkodás nem bizonyítja, hogy minden korábbi kompromisszum egy koherens hosszú távú stratégia része volt. Az interjúk tisztázhatják, hogyan értették meg a résztvevők egy epizódot, de a visszatekintő beszámolók túlzással is túlozhatnak az előrelátást vagy elrejtetik a bizonytalanságot.

Clemens vezetési kutatását ezért minőségi politikai és szervezeti elemzésként kell értelmezni. Nem írnám le Schonfeld zárt vezetői megbeszéléseivel kapcsolatos megfigyelésének: a hozzáférhető bizonyítékok nem határozzák meg ezt a konkrét módszert a központi Clemens-cikkekhez.

A "menedzser" jelentése politikai: a támogatás fenntartását érinti. Az 1994-es cikkben Clemens összehasonlítja a kancellárok eltérő sikereit pártjaik támogatásának megszerzésében. Állítása a választási fellebbezés, a koalíciós koordináció és a pártbelső menedzsment relatív jelentőségét érinti ezen célon. Kohl személyes hálózata, az alcsoporthoz központi mediáció és a tisztviselőkkel való kapcsolattartás foglalja el a magyarázó központot. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az elemző következtetés az, hogy befolyás alakulhat ki abból, ha olyan emberek együttműködését szervezik, akik lényegi kérdésekben megosztottak maradnak. Vegyünk egy olyan pártot, amelyben gazdasági liberalizáció hívei, a társadalmi védelem védelmezői és

elsősorban saját választási álláspontjaik érdeklődnek regionális vezetők. A közös vezető elfogadására való hajlandóságuk nem igényel átfogó programban való megállapodást.

Egy vezető hatalmat szerezhet azáltal, hogy lehetővé teszi az együttműködést ezen részlen között. A kulcskérdés az, hogy egy másik politikus képes lenne-e elfogadható áron újraprodukálni ezt az együttműködést.

Ez segít tisztázni a különbséget a **preferált vezető** és a **legelfogadottabb közös vezető** között. Sok résztvevő egyénileg mást preferálhat, de nem értenek egyet a helyettesítővel kapcsolatban. Megosztott preferenciáik fenntarthatják azt a hivatalban lévő képviselőt, akinek teljesítményét kritizálják.

Ez Clemens elemzésének kiterjesztése, nem pedig formális modell, amit ő mutat be. Ez megmagyarázza, miért megbízhatatlan a látható elégedetlenség egy hivatalban lévő tisztesség sebezhetőségének mérőszáma: az elégedetlenség csak akkor válik veszélyessé, ha elég széles alternatívává szervezhető.

1998-as tanulmánya a szervezeti modernizációt Kohl hatalomkeresésének besorolja. Clemens szerint Kohl az ellenzéki évek alatt modernizálta a CDU-t olyan módon, amelyek összhangban álltak a kormány biztosításával a liberális FDP-vel való együttműködés révén. Az ebben az időszakban kialakult szövetségek és munkakapcsolatok később támogatták kancellári pozícióját. Az újraegyesítés megerősítette pozícióját, de a pártvezetés ismerős módszerei továbbra is számítottak. Az új politikai problémák és a keleti szervezetek bevonása egyre nehezebbé tette ezt a munkát. tandfonline.com

Az elméleti jelentősége az, hogy a szervezeti fejlődés és a személyes fölény együtt létezhet. Egy erősebb pártapparátus nem hoz létre automatikusan olyan vezetést, amely független módon képes cselekedni a vezetőjétől.

A kapcsolat értékeléséhez meg kell kérdezni, ki irányítja a szervezet különböző részei közötti kapcsolatokat. Egy kibővített szervezet széles körben eloszthatná a kezdeményezést. Fontosabbá tehetné központi koordinátorát is, ha a toborzás, hozzáférés, közvetítés és stratégiai döntések az adott személy köré összpontosulnak.

Ez különösen releváns az eredeti hipotézisedhez. "A vezető irányítja a pártot" két különböző helyzetet rejthet el. Az egyikben az alárendelt csoportoknak kevés önálló képessége van. Egy másikban jelentős kapacitással bírnak, de a vezetőre támaszkodnak, hogy kibékítsék egymással versengő követeléseiket. A gyakorlati következmények eltérnek: az utóbbi megoldás folyamatos alkalmazkodást igényel, és sebezhető az érdekek megbékélésének változásainak.

Clemens elválasztja a személyes népszerűséget a parlamenti túlélési feltételektől. Kortárs esszéje, a "Mr. Kohl Still 'Winning Type' for Germans", amely 1994. szeptember 28-án jelent meg, különösen világosan megmutatja ezt a különbséget. Kohl gyenge közismertség időszakait élte túl, mert pártja és koalíciója továbbra is fenntartotta őt. Ezzel szemben hírnevének javulása nem garantálhatta a kormány folytatását, ha a koalíció elveszíti parlamenti többségét. Clemens kiemelte az FDP választási helyzetét és a PDS képviselésének lehetséges hatását ezen a többségre. CSMonitor.com

Ez három analitikusan különálló kapcsolatot hoz létre:

- A vezető és a saját pártja között.
- A vezető és a kormányhoz szükséges többi párt között.
- A kormányzó szövetség és a választók között.

Egy politikus lehet erős egy kapcsolatban, és sebezhető a másikban. A választási vonzerő nem feltétlenül biztosítja a koalíció működtetéséhez szükséges kapcsolatokat. Ugyanígy a belső tárgyalások mestersége nem tudja végtelenül kompenzálni a választási veszteségeket.

A koalíciós menedzsment fogalma kibővíti az utódlás elleni ellenállás magyarázatát is. Pártvezető cseréje megváltoztathatja a kormány várható irányát. A koalíciós partnerek a várható politikák és szövetségek, valamint személyes bizalom alapján értékelhetik az utódot. A jelenlegi képviselő iránti preferenciájuk így megerősítheti pozícióját a saját pártján belül.

Egy tartós pártvezetőkkel kapcsolatos kutatási program esetén ez arra utal, hogy a releváns vezetői koalíció túlmutathat a vezető szervezetének formális határain.

Kohl viselkedése az újraegyesítés idején megakadályozza, hogy a "menedzser" merev személyiségcímévé váljon. A "Kohl is turning from a spar horse into a racehorse" című művében, amely 1990. március 8-án jelent meg, Clemens eltérést mutatott be Kohl szokásos versengő érdekek elfogadásától. Kohl javaslatokat terjesztett elő és intenzív diplomáciát folytatott a nemzeti egység felgyorsítására. Clemens rámutatott a tízpontos tervre, valamint az ösztönzők és megerősítés nyújtására irányuló erőfeszítésekre. A sürgősséget politikai lehetőségekkel és Kohl meggyőződésével magyarázta, hogy az egység a demokratikus önrendelkezéshez és a nyugati irányuláshoz tartozik. CSMonitor.com

Ennek az epizódnak a jelentősége a megszokott magatartás és a változó lehetőségek közötti kapcsolatban rejlik. Egy politikus, aki hozzászólt a meglévő érdekek közötti tárgyalásokhoz, akkor kezdeményezővé válhat, ha a rendelkezésre álló lehetőségek gyorsan változnak.

Ezért három állítást kell megkülönböztetnünk:

1. A vezető általában alkalmazkodással irányít.
2. Egy vezető képtelen nagy változásokat kezdeményezni.
3. A vezető csak bizonyos körülmények között kezdeményezi a jelentős változást.

Az első nem állapítja meg a másodikat. A harmadik pedig az intézkedések feltételeinek elemzését igényli: az elérhető alternatívák, időnyomás, más szereplők támogatása és a késleltetés várható költsége.

Clemens kortárs értelmezése is segít ellenállni annak a túlzottan visszatekintő értelmezésnek, amelyben az újraegyesítés Kohl korábbi pályafutásának elkerülhetetlen csúcspontja volt. A lehetőségek, bizonytalanságok és választási számítások még mindig kibontakoztak.

Későbbi viták fontos időbeli dimenziót adnak az érvelésnek: a szervezeti hatalom fenntartást igényel. A 2000-es "Nyilvános szerepvállalás" fejezetében, különösen a 189–191. oldalon, Clemens Kohl mindennapi hazai vezetését a többségek közötti közvetítésként írja le. A párt részletes ismerete és a tisztviselőkkel való folyamatos kapcsolatok olyan forrásokat biztosítottak, amelyeket a közkommunikáció kezdetben nem biztosított. Az újraegyesülés után Kohl egyre nagyobb figyelmet fordított a nemzetközi ügyekre. Kevésbé ismert maradt a keleti szervezetekkel, miközben a generációváltás növelte távolságát a nyugati CDU egyes részeitől.

Clemens ezt a relatív elhanyagolást az 1996–1998-as nehézségekkel és az egyre elszigeteltebb 1998-as kampánysal köti össze. [hss.de](https://www.hss.de)

Ez az érv megterhelőbb, mint egy egyszerű kapcsolat a hosszú távú munkaviszony és a kiterjedt kapcsolatok között. Ez arra utal, hogy a régi kapcsolatok értéküket veszíthetik a szervezet változásával.

Az én értelmezésem szerint egy vezető felhalmozott tudásának korlátozott a tartaléki ideje. Az, hogy tudjuk, mely regionális alakok számítanak, mely kompromisszumokat fogadják el a különböző csoportok, és mely sérelmek kezdenek komolyak, folyamatos interakciót igényel. A korábbi mesterség félrevezetővé válhat, amikor új szereplők lépnek be, vagy a meglévő csoportok eltérő prioritásokat kapnak.

Ez egy fontos lehetséges hibás mechanizmust eredményez: a vezető formálisan központi maradhat, miközben a hatékony koordinációt támogató információk romlanak. A kollégák továbbra is a tisztí tisztségviselőnek engednek, de a tisztség kevésbé pontosan érti a szervezetét.

Ennek a mechanizmusnak a empirikus megállapításához bizonyítékokat kellene elmulasztott figyelmeztetésekre, félreértett támogatási értékelésekre vagy olyan tárgyalásokra, amelyek kudarcot vallottak, mert a régebbi feltételezések már nem illeszkednek. A hosszú élet önmagában nem tudja igazolni, de Clemens időbeli értelmezése a kutatásokat ezekre a megfigyelhető változásokra irányítja.

Az 1998-as választás előtti sikertelen utódlás különösen releváns a belső riválisok problémája szempontjából. A "The Last Hurra" című művében Clemens leírja Kohl vonakodását az átadás megfogalmazását, valamint a Wolfgang Schäuble előtt álló akadályokat. Különböző csoportok tiltakoztak Schäuble politikai irányultságának vagy lehetséges koalícióválasztásainak egyes részei ellen; Kohl kihívása káros konfliktusokat fenyegetett. Kohl folyamatos jelöltsége így túlélte a növekvő választási aggodalmot. Clemens beszámolója közvélemény-kutatásokra, párteljárásokra, nyilvános nyilatkozatokra és kortárs tudósításokra támaszkodik. Összekapcsolta Kohl túlélését az 1989-es kihíváson szervezeti kapcsolataival és a koalíciós partnerek érdekeivel is. [DOKUMEN. PUB](#)

A mélyebb probléma a különbség a vonzó utód kiválasztása és a megegyezett utódlás kialakítása között.

Schäuble potenciális vonzerejét a választók számára önmagában nem lehet eldönteni, mit jelentene vezetése a kormányzó szövetség különböző résztvevői számára. Az utódlás megváltoztatja a hozzáférésről, befolyásról, politikáról és a jövőbeli koalíciós elvárásokról. Az átmenet így fenyegetheti azokat a szereplőket, akik elégedetlenek a hivatalban lévő elnökkel, de bizonytalanok az utód pozíciójában.

Ez összeegyezteti a hűség folytatását a vezető választási esélyeivel kapcsolatos kételyekkel. Egy résztvevő kiszámíthatja, hogy egy utódítási kísérlet azonnal veszélyes, míg a választási vereség bizonytalan marad, vagy szélesebb körülményekre lehet okolni.

Ezt a pontot nem szabad túlozni azzal az állítással, hogy Kohl szándékosan tervezte meg minden lehetséges utódok közötti nézeteltérést. Egy ilyen érv közvetlen szándékbizonyítékot igényelne. Egy hivatalban lévő képviselő előnyt élvezhet olyan megosztottságból, amelyeket nem ő teremtett.

Különbség van a **sikeres önfenntartás** és a **sikeres pártvezetés között** is. A jelölés megtartása személyes győzelemnek számíthat, miközben csökkenti a szervezet megújulási képességét. A teljes értékeléshez külön kritériumokra van szükség a főnök túlélésére, a párt választási teljesítményére és a kormány cselekvési képességére.

A pénzügyi botrány cikk anyagi dimenziót ad a személyes kapcsolatok beszámolójához.

Az "Egy örökség újraértékelődése" című művében Clemens azt állítja, hogy nagy, nem nyilvános magánhozzájárulások támogatták mind a Kohl által kidolgozott modern pártszervezetet, mind személyes kapcsolatait az egész során. Összekapcsolja a finanszírozási szabályok megkerülését Kohl heves párt érdekeivel való intenzív azonosulódásával. Ugyanakkor ezt az érvet megkülönbözteti attól az erősebb állítástól, miszerint az adományok bizonyos politikai előnyöket vásárolnak, amelyhez a bizonyítékokat kétértelműbbnek ítélte.

[researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ez a megkülönböztetés elengedhetetlen. Több különálló kérdés is érintett:

- Hogyan szerezték meg és rögzítették a pénzt?
- Ki irányította a terjesztését?
- Erősítette a belső függőséget?
- A hozzájárulók kaptak-e konkrét kormányzati előnyöket?

Ha az egyik kérdésre választ adó bizonyíték nem automatikusan válaszol a többiekre. Analitikus szempontból a diszkrecionális erőforrások irányítása megváltoztathatja a szervezeti kapcsolatokat még akkor is, ha nincs azonosítható politikai csere adományozóval. Ez befolyásolhatja, ki képes tevékenységet végrehajtani, kihez fordulnak segítségért a kedvezményezettek, és kihez érzik köteleességüket.

A normatív nehézség az, hogy a személyesen közvetített segítség gyengítheti a döntések láthatóságát és megvitathatóságát. A tagok nem tudják hatékonyan értékelni azokat az erőforrások elosztását, amelyet nem tudnak megfigyelni. Ezért a szervezeti hatékonyság és a személyes hűség nem elegendő mércék az ilyen megállapodások megítéléséhez; a felelősségvállalást külön kell értékelni.

Clemens újraértékelése értékes, mert ugyanaz a vezetési gyakorlat egyszerre járhat koordináló hatásokkal és elszámoltathatósági költségekkel. Az utóbbi felfedezéséhez egy korábbi magyarázat újragondolása szükséges anélkül, hogy feltételeznénk, hogy minden korábbi eredmény fiktív volt.

Későbbi értékelése Kohl lényegi meggyőződéseinek is nagyobb helyet helyez el. A 2018-as *Közép-európai Történelem Fórumon* Helmut Schmidt és Helmut Kohl témájú fórumon Clemens hangsúlyozza Kohl megőrzését a háború utáni társadalmi-gazdasági modellben, beleértve annak kelet-németországra való kiterjesztését is. Felismeri az újraegyesülés mértékét és a fenntartható európai elkötelezettséget, miközben történelmi analógián keresztül történő kormányzás korlátait tárgyalja. Értékelése továbbá azonosítja a kulturális kezdeményezéseket és Kohl integrációs támogatásának összesített jelentőségét, valamint az intézményi részletekre való elégtelen figyelmet okozó gyengeségeket. [Cambridge Core](https://www.cambridgecore.org)

Ez bonyolítja Kohl kizárólag stratégiai értelmezését. Egy vezető érdekeinek elfogadása tükrözheti a társadalmi megalapozás megőrzésének lényegi preferenciáját. A radikális belföldi változások hiánya nem tekinthető automatikusan a képtelenség bizonyítékaként. Egy megfelelő

értékelésnek meg kell különböztetnie a vonakodatlanságot, a képtelenséget és a szándékos visszafogottságot. Ezek hasonló, megfigyelhető eredményeket hozhatnak. A különbség felismeréséhez bizonyíték szükséges a megfontolt alternatívákról és a vezető hajlandó volt elfogadni a költségekről. Ugyanez igaz az európai politikára is. Egy ambiciózus cél támogatása nem bizonyítja, hogy annak minden intézményi következménye megfelelően figyelembe vette volna. A politikai elkötelezettség, a koalícióépítési készség és a szakpolitikai tervezés külön dimenziói a teljesítménynek.

Clemens legerősebb kritikai értelmezése a mediáció, a függőség és a hatalom kapcsolatát érinti. Munkája láthatóvá teszi a politikai támogatás belső szervezetét. Emellett több kérdést is felvet, amelyeket az összehasonlító kutatásnak meg kell vizsgálnia.

Először is, mikor hoz létre a sikeres mediáció személyes függőséget? Egy vezető, aki ismételten megoldja a vitákat, elengedhetlenné válhat a megszerzett tudás és bizalom miatt. Alternatívaként a szervezet olyan eljárásokat fejleszthet ki, amelyek lehetővé teszik mások számára, hogy ugyanezt a szerepet ellássák. Ez a különbség határozza meg, hogy a vezetői tapasztalat erősíti-e az intézményt, vagy egy személyben koncentrálja-e a kapacitást.

Másodszor, mennyi független hatalmat tartanak fenn az alárendelt szereplők? Az, hogy nem tudják eltávolítani a főnököt, nem bizonyítja, hogy nem tudnak befolyásolni a politikát. Engedményeket szerezhetnek éppen azért, mert a vezetőnek meg kell akadályoznia a visszavonulásukat vagy akadályozását. A vezetői biztonság együtt létezhet jelentős politikai korlátokkal.

Harmadszor, hogyan kell meghatározni az oksági irányt? A szervezeti kapcsolatok magyarázhatják a túlélést, de a túlélés időt ad a kapcsolatok kialakítására és lehetőségek elosztására is. A magyarázatnak meg kell vizsgálnia, hogy milyen sorrendben halmozódnak fel az előnyök.

Negyedszer, ugyanaz a mechanizmus magyarázhatja-e mind a sikert, mind a kudarcot? Clemens leírása a szervezeti figyelem csökkenéséről hihető választ ad, de ehhez bizonyítékot kell kérni, túlmutatva azt, hogy végül vereség történt. Ellenkező esetben a sikeres vezetést utólag jó vezetésként definiálják, és a sikertelen vezetés annak hiányában.

Schonfeld korábban tárgyalt munkáihoz képest Clemens különösen hasznos a **pártszerveződés és a kormány folyamatos életképességének összefüggésének** magyarázatára. Az összehasonlító értelmezésem szerint Schonfeld élesíti azt a kérdést, hogy hol áll a döntéshozatali fölény, míg Clemens segít elmagyarázni azokat a gyakorlati kapcsolatokat, amelyek révén a támogatás összeállítható és fenntartható.

A központi kérdésedhez válaszolva, a Clemens leghatékonyabb felhasználása az, hogy megvizsgálja a vezető lecserélésének költségeit. Egy főnök biztonságban maradhat, mert a kollégáknak nincs olyan megegyezett alternatíva, amely képes lenne megőrizni az együttműködésüket. Ez a biztonság nem teremt korlátlan ellenőrzést a program vagy minden központi döntés felett. A döntő empirikus feladat az, hogy azonosítsuk, mely kedvezmények tartják fenn a főnököt – és mikor kezd ezeknek a kedvezményeknek a megőrzése akadályozni a párt megújulását.

Christopher K. Ansell és M. Steven Fish pártvezér-elemzései

Christopher K. Ansell és M. Steven Fish legrelevánsabb közös tanulmánya a **"The Art of Being Interminable: Noncharismatic Personalism in Contemporary Political Parties,"** *Comparative Political Studies* 32(3), 1999, 283–312. oldal. Központi hozzájárulása a személyes hatalom magyarázata a vezető szervezeti egység megőrzésének képességén keresztül, különösen ott, ahol erős területi és ideológiai megosztottságok metszenek. polisci.berkeley.edu

A javasolt kapcsolataik a következőképpen összefoglalhatók:

Területi felosztások	Ideológiai megosztottságok	Várható vezetői típus
Gyenge	Gyenge	Karizmatikus
Erős	Gyenge	Pártfogás
Gyenge	Erős	Kvázi-karizmatikus
Erős	Erős, különösen keresztmetsző	Nem karizmatikus személyestest

Ezek valószínűségi állítások: megosztott pártok is szétszakadhatnak. A személyes vezetés is együtt létezhet egy tartós pártszervezettel. polisci.berkeley.edu

Minőségi összehasonlításuk Helmut Kohl CDU-ját, François Mitterrand Szocialista Pártját és Gennady Zjuganov Orosz Föderáció Kommunista Pártját vizsgálja az 1990-es években. Kifejezetten elméleti kidolgozásként írják le megközelítésüket, amely Mill egyeztetési módszeréhez hasonló tervet alkalmaz. A bizonyítékok ötvözik a meglévő tudományos és történelmi beszámolókat némi közvetlen tanúvallomással. Nem a három párt végrehajtó üléseinek rendszerszintű etnográfiaja. polisci.berkeley.edu

Az alábbi részletes elemzés megkülönbözteti a tanulmány eredményeit saját elemzési kiterjesztéseimtől és értékeléseimtől, és a kapcsolódó elsődleges kutatásokat használja az esetek vizsgálatára.

Az eredeti kérdésre az első elemző különbség a vezetők maradása és a döntések irányítója között. Egy politikust rendkívül nehéz lehet pótolni, miközben jelentős nehézséget okoz egy preferált politika megszerzésében. Ezzel szemben egy olyan vezető, aki széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkezik a politikában, kitévetett lehet a választási vereség után is eltávolításra kapható.

Ezért legalább négy kimenetel külön vizsgálatot igényel:

Eredmény	Mi bizonyítaná ezt empirikusan?
Vezetői túlélés	A hivatalban lévő elnök komoly pótlási kísérletet vállal.

Eredmény	Mi bizonyítaná ezt empirikusan?
A napirend irányítása	A jelenlegi képviselő határozza meg, mely alternatívákat mérlegeljük.
A döntések irányítása	Az elfogadott döntések szisztematikusan tükrözik a hivatalban lévő elnök preferenciáit, amikor kollégái nem értenek egyet.
Szervezeti kohézió	A rivális csoportok továbbra is együttműködnek a párton belül.

Ezek az eredmények megerősíthetik egymást, de egyik sem bizonyítja automatikusan a másikat. Egy sikertelen lázadás biztosítja a hivatalban lévő személy biztonságát ezen az alkalomon. Nem bizonyítja, hogy a hivatalban lévő személy később diktálta volna minden fontos döntést.

Ez a különbség elengedhetetlen az nélkülözhetetlenség fogalmának alkalmazásakor. Ellenkező esetben a kutatók kockáztatják, hogy a hosszú szolgálatot bizonyítékként kezelik egy korlátlan hatalom széles körére, amelyet sosem tapasztaltak közvetlenül.

Egy illusztráló utódlási probléma segít feltárni, mit kell magyarázni. A következő példa az én saját elemzési konstrukcióm, nem pedig egy epizód a cikkből.

Képzeld el egy pártot, amelynek négy jelentős csoportja van. Mindegyik nem kedveli a jelenlegi vezetője valamilyen aspektusát. Mindegyiknek megvan a saját preferált utódja is. Ezért a hivatalban lévő képviselő népszerűtlen lehet a szervezetben anélkül, hogy életképes helyettes koalícióval szembesülne.

Tegyük fel, hogy a csoportok másképp rangsorolják az alternatívákat:

- Az első egy piacorientáltabb vezetőt akar.
- A második a párt hagyományos társadalmi választóköreinek erősebb védelmét kívánja.
- A harmadik elsősorban regionális autonómiát akar.
- A negyedik egy sikeresebb választási kampányolót akar.

A kihívónak többet kell tennie, mint panaszokat gyűjteni a hivatalban lévő ellen. A kihívónak meg kell győznie ezeket a csoportokat arról, hogy a befolyás eloszlása az utódlás után elfogadható lesz.

Ez elköteleződési problémát **teremt**. A vezetés megnyerése előtt tett ígéretek később nehéz lehet érvényesíteni. Egy regionális szervezet ésszerűen kérdezhet, hogy egy sikeres kihívó később központosítaná-e a jelöltek kiválasztását. Egy ideológiai kisebbség attól félhet, hogy az új vezető ellenőrzése után a befogadás garanciái eltűnnek.

Ezekben a körülmények között a tökéletlen hivatalban lévő tisztségviselő ismerete értékes lehet. A hivatalban lévő személy korábbi magatartása információkat ad a jövőbeli viselkedés valószínű korlátairól. Egy kihívó felsőbbrendű nyilvános hírneve nem feltétlenül jelent egyenértékű megnyugtatót.

Ez a példa egy konkrét empirikus előrejelzést generál: egy utódlási kísérletnek akkor kell hitelesebbé válnia, ha a kihívók hiteles megállapodásokat kötnek a kinevezésekről, politikáról és szervezeti autonómiáról. Pusztán az elégedetlen tisztviselők azonosítása sokkal gyengébb bizonyítékot adna.

Ez azt is sugallja, hogy különbséget jelentenek a **pótolhatatlanság és a költséges pótlás** között. Az első rendkívül erős állítás. A második magyarázatot ad a hosszan tartó túlélésre anélkül, hogy feltételeznénk, hogy nincs kompetens utód.

Ansell korábbi munkáinak intellektuális háttere segít tisztázni a relációs dimenziót. John F. Padgett és Christopher K. Ansell "Robust Action and the Rise of the Medici, 1400–1434" című műve, amely 1993-ban jelent meg az *American Journal of Sociology*-ban, Cosimo de' Medici helyzetét vizsgálja a metszési elit hálózatokban. Magyarázatuk hangsúlyozza a kapcsolatokat, amelyek egyébként elkülönült társadalmi hálózatokon és egy olyan identitáson átívelődnek, amelyet különböző választócsoporthoz másképp értelmezhetnek. A tanulmány a formális intézményi elrendezések alatt a tényleges kapcsolatokra irányítja a figyelmet. Fish nem volt társszerző, és a reneszánsz Firenze nem egy további modern demokratikus párt-ügy. journals.uchicago.edu

Egy fontos kérdés következik abból a korábbi kutatásból: mikor hoz létre a szervezeti központiség politikai hatalmat?

Sok kapcsolat nem elég. Egy személy jó kapcsolatokkal kapcsolatos, de könnyen megkerülhető. A nagyobb bizonyítékok azt mutatnák, hogy az illető olyan kapcsolatokkal, információkkal vagy hitelességgel rendelkezik, amit mások nem tudnak könnyen felmutatni.

Például egy közvetítő tudhatja, hogy melyik csoport privátumban milyen engedményeket fogad el, miközben maguk a csoportok csak egymás nyilvános követeléseit ismerik. Ez az információs előny elősegítheti a megállapodásokat. De lehetővé teheti a manipulációt is: a közvetítő túlzásba vehet, mennyire hajthatatlanok más csoportok.

Ezek a lehetőségek különböző következményekkel járnak. Az elsőben a vezető hasznos koordinációs szolgáltatást nyújt. A másodikban a vezető részben függőséget gyárt. Ha megfigyeljük, hogy a tárgyalások a vezetőn keresztül haladnak, önmagában nem fogja megkülönböztetni őket.

Hasonlóképpen, a kétértelmű nyelvezet megőrizheti az együttműködést, de önmagában a kétértelműség nem magyarázhatja meg a tartós tekintélyt. A kutatóknak meg kell állapítaniuk, miért tartják a különböző közönségek továbbra is hitelesnek a vezetőt, miután a konkrét döntések feltárják a győzteseket és veszteseket.

Kohl különösen hasznos példát hoz, mert a független kutatás elválasztja a szervezeti vezetést a közpopulációtól. Clay Clemens "The Chancellor as Manager" (1994) című művében Clay Clemens kifejti, hogyan képes párttámogatást szerezni személyes kapcsolatok, belső csoportok közötti közvetítés, tisztviselőkkel való kapcsolatok és a kormánykoalíció irányítása révén. Ebben a feladatban Clemens fontosabbnak tartja ezeket az erőforrásokat, mint a vezető vonzóságát a választók számára. researchgate.net

Clemens "Pártmenedzsment mint vezetői erőforrás" (1998) című műve történelmi dimenziót ad. Kohl szervezeti munkája az 1970-es évek ellenzéki időszakában összefonódott az FDP-vel való együttműködés révén kormányzási stratégiájához. Szövetségesek hálózata, frakciókiegyensúlyozás és folyamatos kapcsolat a párttisztviselőkkel később támogatták kancellári posztját. A német egyesülés megerősítette pozícióját, míg keleti terjeszkedés és új politikai problémák bonyolították a pártvezetést. [5](#)

Ezek az eredmények értékessé teszik Kohl-t több versengő magyarázat értékelésében.

Ha csak a köznépszerűség tartotta volna fenn, a népszerűség súlyos csökkenése viszonylag közvetlenül belső sebezhetőségbe váltott volna. Ha azonban a szervezeti kapcsolatok további erőforrást adtak, a közismertség és a vezetői biztonság közötti kapcsolatnak kevésbé kellett volna azonnalannak lennie.

Ugyanakkor ugyanaz a bizonyíték nehezebb kérdést vet fel: a tisztviselők azért támogatták Kohlt, mert bíztak az ítéletében, mert hasznot húztak a kinevezéseiből, mert félték a frakciókonfliktustól, vagy mert egyetlen kihívó sem kínált elfogadható kormánykoalíciót?

Ezek a mechanizmusok együtt létezhetnek. Ezért egy meggyőző elemzésnek fel kell ismernie relatív jelentőségüket az adott epizódokban.

Például vegyünk egy vitatott politikai döntést. Az a bizonyíték, hogy Kohl minden nagyobb csoporttal konzultált, kiterjedt közvetítést alapozna meg. Az a bizonyíték, hogy a csoportok megváltoztatták álláspontjukat, miután engedményeket ajánlott, alkossák a tárgyalást. Az a bizonyíték, hogy elfogadták az elleneget az elbocsátással fenyegető döntés miatt, az más hatalomgyakorlást eredményezne.

Ha mindhárom epizódot "erős vezetésnek" nevezzük, elrejtene a fontos különbséget.

Mitterrand esete különösen láthatóvá teszi a formális szabályok és a személyes bizalom közötti kapcsolatot. Roland Cayrol 1978-as tanulmánya, a "La direction du Parti socialiste: organisation et fonctionnement" egy olyan vezetői struktúrát ír le, amely demokratikus legitimitást a kongresszusokból és a pártáramlatok arányos képviseletéből nyer. Ezzel a struktúrával együtt létezett egy másik megítélési forrás: az első titkár személyes bizalma. Cayrol absztraktja ezt a második csatornát azonosítja a szervezet napi működésének dominánsának. [Persée](#)

Ez pontosabb megfigyelés, mint egyszerűen a párt demokratikusnak nyilvánítása. Két potenciálisan eltérő befolyási útvonalat azonosít: a képviseleti pozíciót és a személyes hozzáférést.

Együttélésük több empirikus kérdést vet fel. Lehet-e egy jelentős kongresszusi mandátummal rendelkező tisztviselő Mitterrand bizalma nélkül befolyásolni döntéseket? Gyakorolhat-e egy megbízható társult befolyást a hivatalos hivatalhoz tartozó hatáskörön túl? Amikor a két jogforrás ütközött, melyik győzött?

Egy feltáró elsődleges bizonyíték Mitterrandtól származik. Egy 1985 októberi interjújában elutasította a "Mitterrandisták" csupán egy újabb szocialista áramlatként való jellemzését, és azt mondta, hogy barátai vannak a különböző irányzatok között. Ez annak bizonyítéka, hogyan mutatta be párthoz való viszonyát, nem pedig független bizonyíték arra, hogy az előadás helyes volt. [elysee.fr](#)

A különbség módszertani szempontból számít. Egy vezető azon állítása, hogy mindenkit képvisel, része lehet a hatalomért folytatott küzdelemnek. A kutatóknak összehasonlítaniuk kell ezeket a kijelentéseket a kinevezésekkel, a találkozókhoz való hozzáféréssel, a ellenvélemények kezelésével és a engedmények elosztásával.

Azt is meg kell kérdeznünk, hogy a személyes hozzáférés valódi befolyást enged-e alulról, vagy főként előzetes figyelmeztetést ad-e az ellenállásról. Mindkettő gyakori konzultációt eredményezhet, de a központi döntéshozatalra gyakorolt következményeik élesen eltérnének.

Zjuganov esete különösen hasznos próbává teszi a választási vereséget. Ansell és Fish leírják, hogyan alkalmazkodott a rivális alakokhoz és ideológiai irányzatokhoz, és hangsúlyozzák, hogy vezetése túlélte az 1996-os elnöki vereséget, és 1997-ben megerősítették. polisci.berkeley.edu

Ennek az epizódnak az elemzési értéke abban rejlik, hogy elválasztják a külső teljesítményt a belső megtartástól. Azonban a vereség utáni túlélés nem tudja azonosítani saját okát.

A kutatónak több magyarázatot kell figyelembe vennie:

- Kollégái továbbra is értékelték a hivatalban lévő szervezeti hozzájárulást.
- A rendelkezésre álló kihívók nem rendelkeztek elegendő támogatással.
- A tisztviselők attól tartottak, hogy egy verseny ártani a pártnak.
- A vezetői szabályok vagy az erőforrások ellenőrzése védte a hivatalban lévő tisztséget.
- A tagok elsősorban a vereséget az ő irányításán kívüli körülményeknek tulajdonították.

Ezek a magyarázatok eltérő ellentéteket jelentenek. Az első esetben egy ugyanolyan alkalmas szervezőnek hiteles helyettesítővé kell válnia. A második esetben egy országosan elfogadható kihívó megjelenése számítani. A negyedik szerint a kiválasztási eljárások vagy az erőforrásokhoz való hozzáférés megváltoztatása fontosabb lehet, mint a kompetencia vagy népszerűség.

Ennek az orosz ügynek történelmileg is fennállnia kell, hogy maradjon. A vizsgált pártkörnyezet az 1990-es évekhez hasonló; eredményei nem lehet egyszerűen átültetni egy jelentősen más politikai környezetbe.

Az összehasonlító terv értékes magyarázat kidolgozásához, de az oksági elérése alapos értékelést igényel. Hasonló vezetői eredmények tanulmányozása egyébként különböző pártokban feltárhat egy olyan mechanizmust, amelyet az ország-specifikus beszámolók figyelmen kívül hagynak. Ennek ellenére három pozitív eset nem tudja megállapítani, hogy a javasolt feltételek milyen gyakran hozzák ezt az eredményt.

A kulcsfontosságú hiányzó összehasonlítás az, hogy a megosztott pártok sikeres kollektív vezetést alakítanak ki. Ilyen esetek segítenek megválaszolni, hogy a személyes koncentráció a belső sokszínűség valószínű következménye-e, vagy csak egyetlen lehetséges szervezeti válasz.

Egy második összehasonlítás olyan erősen személyre szabott feleket vizsgálna, amelyekből hiányoznak a meghatározott megosztottságok. Ezek az esetek segítenek meghatározni, hogy más mechanizmusok is felszínesen hasonló eredményt hoznak-e.

Van egy mérési probléma is. Az "erős ideológiai megosztottság" nem jelentheti egyszerűen azt, hogy a történészek megosztottnak írják le a pártot. A mutatók közé tartozhat a lényegi kérdések közötti tartós nézeteltérés, szervezett szavazati blokkok, versengő platformok vagy ismételt ellenállás a tárgyalásos egyezségekkel szemben.

A területi autonómia szintén bizonyítékot igényel. Egy regionális szervezet neve vagy hivatalos létezése keveset árul el arról, hogy önállóan irányítja-e a jelöléseket, pénzügyeket, személyzetet vagy a választási mozgósítást.

Végül meg kell határozni az időzítést. Ezek a megosztottságok már jelentős voltak, mielőtt a személyes vezetés megszilárdult volna? Vagy a vezető úgy alakította át a szervezeti határokat és kinevezéseket, amelyek növelték a központtól való függőséget?

E időbeli különbség nélkül a vezetés eredetének magyarázata összetévedhet azzal, hogy egy elismert vezető hogyan tartja fenn a hatalmat.

A központi döntéshozatali folyamatok esetében, amelyek érdekelnek, a legerősebb utólagos kutatás lépésről lépésre rekonstruálná a vitatott döntéseket. Egy hasznos terv több olyan epizódot választana, amelyekben a vezető és más befolyásos szereplők kezdetben eltérő eredményeket akart.

Színpad	Bizonyítékok, amelyeket keresni kell	Analitikai cél
Kezdeti preferenciák	Magánlevelezés, kortárs jegyzetek, interjúk a nyilvántartásokkal ellenőrzött	Alakíts ki valódi nézeteltérést.
A résztvevők kiválasztása	Meghívók, informális találkozók, kizárt szereplők	Azonosítsd a hozzáférés feletti kontrollt.
Alternatívák fejlesztése	Tervezetjavaslatok és változtatások a verziók között	Találj valódi hatást.
Alkudozás	Engedmények, kinevezések, fenyegetések, kölcsönös elkötelezettségek	Azonosítsd a megállapodás mechanizmusát.
Hivatalos döntés	Jegyzőkönyvek, szavazási nyilvántartások, nyilvános bejelentések	Külön ratifikáció a korábbi tárgyalásoktól.
Megvalósítás	Regionális és frakciós szereplők későbbi viselkedése	Tesztelje, hogy a megállapodás megfelelést eredményez-e.

Ez a megközelítés megvédené a gyakori hibát: a döntést annak tulajdonítani, aki azt jelentette.

Ez megkülönböztetné a sikeres vezetést a várható alkalmazkodástól. Kollégák módosíthatják a javaslatokat, mielőtt benyújtanák őket, mert elvárják, hogy a vezető elutasítsa bizonyos lehetőségeket. Ebben a helyzetben a hivatalos találkozók akkor is beleegyezésen alapuló tűnhetnek, még akkor is, ha a személyes hatalom jelentősen befolyásolja az eredményt.

Fordítva is lehetséges. Egy vezető nyilvánosan bejelenthet egy kompromisszumot, amelynek lényegi tartalmát más szereplők már elkerülhetetlenné tették. A közvélemény kiemelkedése ezután túlzásba venné a lényegi autonómiát.

Ezért a Schonfelddel való összehasonlítás különösen eredményes. Schonfeld oligarchia és monokrácia közötti különbsége a vezetésen belüli függőség elosztására vonatkozik. Egy oligarchiában a kollégák kollektívan felülmúlják a fő vezetőt; egy monokráciában a függőség aszimmetrikusabb a vezető javára. A beszámolója azonban elismeri, hogy még egy domináns vezető is másoktól függ, és soha nem rendelkezik korlátlan hatalommal. [Persée](#)

Ezek a kérdések együtt vizsgálhatók anélkül, hogy a fogalmakat felcserélhetőnek tekintenénk.

Tegyük fel, hogy egy hivatalban lévő mediátor kiváló mediátor, de egy stabil csoport vezető kollégák bármikor helyettesíthetik őt, amikor beleegyeznek. A szervezet erősen támaszkodhat a mediációra, miközben jelentős kollektív irányítást tart fenn.

Ezzel szemben egy vezető uralhatja a kinevezéseket, megakadályozhatja, hogy kollégákat független pozíciókat építsenek, miközben kevés hasznos mediációt végez.

Az empirikus feladat következtében kétszeres: azonosítani a hatalom eloszlását és azonosítani azokat a tevékenységeket, amelyek azt reprodukálják. Az egyik leírásának sikere nem magyarázza automatikusan a másikat.

Fontos fogalmi nézeteltérés is van a szélesebb irodalomban. Tatiana Kostadinova és Barry Levitt "Towards a Theory of Personalist Party" (2014) című műve a personalista pártot egy domináns vezető és egy gyengén strukturált szervezet együttesülésén keresztül határozza meg. Ezért a definíciójuk a szervezeti gyengeséget magának a besorolásnak teszi ki. [Wiley Online Könyvtár](#)

Ez problémát jelent az összehasonlító kutatás szempontjából, ha a kutatók ugyanazt a címkét használják, amikor különböző típusú feleket választanak.

Egy szervezet, amelynek széles tagsága, stabil regionális struktúrája, tartós politikai elkötelezettsége és rendkívül erős vezetője más kérdéseket vet fel, mint egy olyan választási eszközhez, amelynek személyzete és erőforrásai szinte teljes egészében alapítója körül forognak.

Az eredmények összehasonlítása előtt a kutatóknak el kell dönteniük, hogy a következőket vizsgálják-e:

- A személyes hatalom alapja.
- A döntéshozatal koncentrációja.
- A formális szervezeti struktúrák gyengesége.
- A párt fennmaradásának függősége egyetlen személyre.

Ezek a jellemzők átfedhetnek, de nem szabad feltételezni, hogy egybeesnek.

Fish későbbi munkái hasznos ellenpontot nyújtanak a személyes vezetés következményeivel kapcsolatban. *A Democracy Derailed in Russia: The Failure of Open Politics* (2005) című művében, különösen a 229–230. oldalban, Fish Grigorij Javlinsky uralmát tárgyalja Jabloko nyilvános képviselőjében. Más jelentős pártszemélyek marginalizálását a távozásokkal és a gyenge szervezeti fejlődéssel köti össze. Magyarázata a elnökség központi szerepéből és a parlament alárendelt pozíciójából származó ösztönzőket hangsúlyozza, nem pedig az orosz kulturális személyiségek iránti feltételezett preferenciáját. [Cambridge University Press](#)

Ezeknek a munkáknak az összehasonlítása egy szélesebb körű kutatási problémát sugall: a személyes vezetés segíthet egy szervezeti nehézség megoldásában, miközben egy másikat teremt.

Ha egy személyre koncentráljuk a tárgyalásokat, az azonnali megállapodás megkönnyítheti, miközben megakadályozhatja, hogy más tisztviselők tapasztalatot szerezzenek. A hivatalban lévő tisztséget a versenytől való védelem rövid távú egységet őrizhet, miközben az utódlás egyre veszélyesebbé válik.

Ezeket a hatásokat külön kell mérni. Egy párt ma egységes maradhat, miközben a hivatalban lévő elnök távozása után kevésbé képes működésre alkalmassá válni. Ugyanígy egy párt vitatott utódlást élhet át, mégis erősebb eljárásokkal és szélesebb körű kompetenciaeloszlással bírhat.

Nincs szükségszerű ellentmondás aközött, hogy megmagyarázzuk, miért él túl egy vezető, és hogy bemutassák, hogy ez a túlélés végül károsítja a szervezeti fejlődést.

Úgy vélem, hogy a cikk a kutatás mechanizmusközpontú kiindulópontjaként értékes, nem pedig elegendő bizonyítékként a teljes személyes irányításra. A vizsgálatot olyan kapcsolatok és szervezeti konfliktusok felé irányítja, amelyeket kizárólag választási statisztikák vagy hivatalos alkotmányok nem tárnak fel. Legerősebb alkalmazása az összehasonlító elemzést ötvözi a tényleges kihívások, tárgyalások, kinevezések és politikai döntések szoros megfigyelésével.

Az Ön konkrét kutatási kérdésében a döntő teszt a megkövetelhető: amikor a befolyásos kollégák valami mást akarnak, vajon a vezető képes többször elérni a preferált eredményt, milyen eszközökkel és milyen áron? Erre a válasz sokkal biztonságosabban bizonyítaná a személyes fölény mértékét, mint a hosszú élet, az egyhangú kongresszusi szavazások vagy a riválisok ismételt kudarca az utódválasztásban.

Lewis Minkin elemzése Tony Blair pártvezéri szerepéről

Lewis Minkin Tony Blair dominanciáját egy olyan pártmenedzsment rendszer felépítésével magyarázza, amely fokozatosan koncentrált a hatékony hatalmat a vezető köré. Központi kérdése az, hogyan szervezték át a tisztviselőket, eljárásokat, képviseleti intézményeket és informális megállapodásokat, hogy biztosítsák Blair céljait – és miért váltott ki ez a rendszer végül ellenállást és bizalmatlanságot.

A fő mű Lewis Minkin, *The Blair Supremacy: A Study in the Politics of Labour's Party Management* (Manchester University Press, 2014). A cím éppúgy kérdést vet fel, mint egy következtetést: mennyire volt Blair látszólagos felsőbbrendűsége, és miért bukhat meg végül a hatalom? Minkin válasza jelentős irányító hatalmat ismer el, miközben dokumentálja annak korlátait és káros következményeit. [Oxford Academic](#)

A domináns pártvezetők vizsgálatához Minkin különösen értékes, mert megvizsgálja azokat a szervezeti tevékenységeket, amelyek révén a dominancia keletkezik. Túllép a nyilvános beszédeken, választási győzelmekön és formális vezetői jogkörökön, hogy megvizsgálja, mi történik, mielőtt a javaslatok bizottságba kerülnének, hogyan irányítják a képviseleti szerveket, és mi következik döntések meghozatala után.

Az alábbi beszámoló a könyvből elérhető részletekre, részletes kiadott fejezetösszefoglalókra, Minkin módszertani interjújára, a Munkáspárt Nemzeti Végrehajtó Bizottságának korabeli jelentéseire és tudományos értékelésekre épít. Néhány fejezet csak összefoglalóiban volt elérhető; ennek megfelelően megkülönböztetem a kiegészítő bizonyítékokat és saját értelmezéseimet.

A Blair-tanulmány a Munkáspárt belső politikai rendjének sokkal hosszabb vizsgálatához tartozik. Két korábbi könyv adja az alapját:

- *A Munkáspárt Konferenciája: Tanulmány a párton belüli demokrácia politikájáról* (1978).
- *A vitatott szövetség: Szakszervezetek és a Munkáspárt* (1991).

Minkin két jelentős felülvizsgálatot is tanácsolt a Munkáspárt belső szervezetének vizsgálatában. Álláspontja így ötvözte a folyamatos akadémiai kutatást az intézményi reformról szóló vitákban való részvétellel. [researchgate.net](#)

Eric Shaw a Blair Elsőbbség *empirikus alapját* publikált és kiadatlan dokumentumok, résztvevői megfigyelések és kiterjedt interjúprogramként írja le. Ebből a leírásból nem lehet pontos interjúszámot levonni. [researchgate.net](#)

Minkin saját interjúja Emmanuelle Avrillal sokkal feltáróbb beszámolót nyújt a gyakorlatáról. Leírja, hogy többször is kérdéseket tesz fel különböző módokon, összehasonlítja a bejelentett magatartást megfigyelt viselkedéssel, javítja értelmezéseit, és védi a bizalmas informátorokat. Elismeri azt az érzelmi érintést is, amely a szervezeten belüli fejlemények tanúja volt. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Módszertani szempontból ez a kombináció különösen alkalmas az informális hatalom tanulmányozására. A jegyzőkönyvek rögzíthetik a megegyezett döntést, miközben elrejtik, hogyan zárták ki az alternatívákat, hogyan állították össze a támogatást, vagy miért tartózkodtak a résztvevők az ellenvetéstől. A belső hozzáférés segít visszanyerni ezeket a folyamatokat. Ennek megfelelően korlátozott, hogy a bizalmas tanúvallomást nehezebb önállóan vizsgálni.

Minkin történelmi kiindulópontja az, hogy a Munkáspárt már Blair előtt erős vezetéssel és kiterjedt pártvezetéssel rendelkezett. Az első fejezetben megkülönbözteti a formális alkotmányos megállapodásokat a tényleges hatalmi viszonyoktól. A konferencia szuverenitása, valamint a szakszervezetek szavazati és pénzügyi forrásai nem jelentek meg egyértelműen a parlamenti vezetők feletti irányítást.

Íratlan megértések kulcsfontosságúak voltak. Az uniós és parlamenti vezetők különböző felelősségi területeket ismertek el; a szolidaritás, visszafogottság és a szélesebb mozgalom iránti törődés arra ösztönözte a szakszervezeteket, hogy támogassák a politikai vezetőket nézeteltérések ellenére is. Ezek a konvenciók segítettek megőrizni a vezetői autonómiát, miközben megőrizték a konzultációt és a szervezeti kohéziót. [9780719073809, 9781847799012](https://doi.org/10.1080/09646460.2019.1644444)

Ez a történelmi érv megakadályozza, hogy egy félrevezető beszámoló megfogalmazás, amelyben egy teljesen demokratikus szervezet 1994-ben hirtelen központossá válik. A releváns kérdés a változás jellege: mely korábbi korlátozások gyengítettek meg, mely felelősségeket értelmezték újra, és mely meglévő vezetői gyakorlatok váltak intenzívebbé.

Emellett fontos elvet is meghatároz a párhatalom értelmezéséhez: az **erőforrások birtoklása és azok felhasználására való hajlandóság különböző dolgok**. Egy szervezet jelentős szavazatokat tarthat vagy pénzt biztosíthat, miközben betartja azokat a normákat, amelyek nem ritkozik ezeknek az erőforrásoknak a saját politikai vezetése ellen való felhasználását.

Blair jellegzetes hozzájárulása részben kulturális volt: vezetése más megértést adott elő a jogos szervezeti magatartásról. Minkin szerint az Új Munkáspárt vezetése az örökölt pártot jelentős átalakulásra szorulóknak tartotta, miközben ellenállt neki. Modernizáló küldetése indokolta a belső folyamatokba való nagyobb beavatkozást. Blair politikai és prezentációs képességei lehetővé tették számára, hogy távolságot húzzon az örökölt munkáspárti pozícióktól, miközben jelentős szervezeti irányítást tartott fenn.

A döntő változás a szabályokhoz és ellenfelekhez való hozzáállást érintette. Az eljárások egyre inkább akadályként jelentek meg a szükséges eredmények előtt, míg a belső ellenállás a szervezeti visszamaradottság bizonyítékaként értelmezhető. Minkin összekapcsolja ezt a kultúrát a kényszerítés és manipuláció egyre szélesebb körű alkalmazásával, ami végül ellentmond Blair korábbi bizalom fontosságának elismerésével. [Oxfordi akadémiai](https://www.oxfordjournals.org/doi/10.1093/oxfordjournals/ajph.a011111)

Az elemző jelentőség az, hogy a vezetői magatartás igazolást igényel azoknak, akik azt végzik. A tisztviselők nem feltétlenül tekintik a beavatkozást cinikus gyakorlatként. Azt hiszik, hogy védik a választási életképességet és lehetővé teszik a társadalmilag előnyös kormányzást.

Ez a meggyőződés felelőtlennek tűnhet az eljárási korlátozások. Az empirikus kérdés az, hogy egy tisztviselő úgy érti-e a szabályt, mint egy határt, amely egy cél elérését szabályozza, vagy mint egy nehézséget, amelyet le kell küzdeni annak elérésében.

A párttisztviselők szerepének átalakulása a központi szervezeti mechanizmus. Minkin egy elmozdulást azonosít a párt intézményi rendjének szolgálként értelmezett tisztviselőktől a politikai szervezők felé, akik elsősorban a vezetőért működnek. Ez az átirányítás képezi a **"gördülő puccs"** fogalmának kiindulópontja: egymást követő, gyakran észrevétlen vezetői irányítás kiterjesztései egy átfogó alkotmányos megállapodás helyett. [Oxfordi akadémiai](#)

A vezetőről és a pártgépezetről szóló fejezete Blair, a főtitkár és a szélesebb körű vezetői hálózat közötti kapcsolatokat vizsgálja. A hivatalos vezetők és képviselői pozíciókat betöltő vezetők együttműködhetnek a kívánt eredmények elérésében. A szervezeti menedzsment szorosan kapcsolódott a médiamenedzsmenthez, miközben maga az apparátus irányítása Blair és Gordon Brown között verseny tárgyává vált. [Oxfordi akadémiai](#)

Ez Blair hatalmát szervezetileg közvetítetté teszi. Preferenciái gyakorlati erőt szereztek azok révén, akik találkozókat készítettek, értelmezték az eljárásokat, fenntartották a kapcsolatokat és összehangolt cselekvést. Ezért nem lenne pontatlan minden fontos beavatkozást személyes utasításként képzelni, amit Blair adott ki.

Minkin záró **"irányított párt"** leírása megragadja azt a keretet, amelyet a tisztviselők a vezető nevében érvényesíthettek az irányítás kiterjesztésére. [Oxfordi Akadémiai](#)

Ennek a jelentésnek az a következménye, hogy a vezetői dominancia delegációval is növekedhet. A delegációnak nem kell politikai hatalom szétszórása, ha a delegált feladatok szisztematikusan csökkentik más szereplők döntéseinek befolyásoló lehetőségeit.

A IV. záradék reformja szemlélteti, miért vizsgálja Minkin egy döntés szervezését annak lényegi érdemein együtt. A Munkáspárt alapjai átalakulásáról szóló fejezete az alkotmányos elkötelezettség kiterjedt állami tulajdonra való cseréjét vizsgálja. Kiemeli a vezetői előnyöket a döntéshozatali folyamatban, valamint az örökölt rendelkezés elleni érvek hatékonyságát, amely eltér a helyettesítés tartalmáról alkotott pozitív egyetértéstől. [Oxford Academic](#)

Ez a különbség azért fontos, mert egy változást támogató koalíció többféle szándékot is tartalmazhat. Egyes résztvevők választási megerősítést szeretnének, mások nagyobb politikai rugalmasságot, mások pedig lényegi ideológiai felülvizsgálatot. Egy reform jóváhagyása tehát nem jelent beleegyezést minden későbbi fejlesztéshez, amely hozzá kapcsolódik.

A személyes fölény tanulmányozásához az a kérdés, hogyan alakítja át egy vezető egy adott győzelmet szélesebb tekintélyé. A kutatónak meg kell határoznia a köztes szervezeti lépéseket, nem pedig a szimbolikus kérdésben elért sikert korlátlan mandátumként kezelni.

A Partnership in Power fejlesztése valószínűleg Minkin érvelésének legvilágosabb intézményi kifejeződése. A 7. fejezet két összekapcsolt vitát ír le. Az egyik a párt és a jövőbeli Munkáspárt kormány közötti kapcsolatok javításáról szóló partnerségen keresztül. Egy másik, kevésbé látható vita Blair és vezetői között a vezetési irányítás biztosításáról és a párt könnyebbé tételéről szól.

A reform támogatása politikai alternatívák, bizalom és együttműködés ígéreteire támaszkodott. Ezek a közös törekvések elrejtették a megoldatlan nézeteltéréseket a kölcsönös befolyást kereső résztvevők és a nagyobb kontrollt kereső vezetők között. [Oxford Akadémiai](#)

Ez fontos magyarázata az intézményi kétértelműségnek. Különböző csoportok támogathatják ugyanazt a szervezeti reformot, miközben elvárják, hogy az eltérő funkciókat látjon el.

A szakpolitikai fórumot a tagok üdvözölhetik, mint a kormány befolyásolásának eszköze, a miniszterek kormányzati döntések magyarázatát, és a tisztviselők a konfliktusok fékezésének eszközeként. Az intézmény neve és kitűzött célja nem határozhatja meg, melyik funkció dominál.

Minkin vizsgálata a Nemzeti Politikai Fórumról azt mutatja, hogy a megvalósítás hogyan változtathatja meg a megállapodva reformot. Összehasonlítja a John Smith vezetésével a fórumhoz kapcsolódó lelkesedést a későbbi vezetői beavatkozással. Az 1997-es reformok után különösen konkrét fejleményt azonosít: az NEC Politikai Bizottságot nem hívták össze, míg a hatáskör bejelentése a Közös Politikai Bizottságnak került, amelynek elszámoltathatóságát elégtelennek tartotta.

Vizsgálja azokat a beavatkozásokat és a koordinált szavazásokat is, amelyek korlátozták a szakpolitikai kidolgozást. A rendszer azonban nem szüntette meg az ellenállást: a 2000-es nyugdíjvita lázadást váltott ki, és erősítette a szakszervezeti bizalmatlanságot. [Oxfordi Akadémiai](#)

Ennek a példának a jelentősége a specifikusságában rejlik. A hatékony hatalom megváltozhat, mert egy testület megáll az üléseken, mert egy másik testület átveszi a feladatait, vagy mert a döntések más résztvevőkkel és elszámoltathatósággal rendelkező környezetbe kerülnek.

A központi döntéshozatali folyamatok iránti érdeklődésedhez ez erősebb bizonyíték, mint egy általános állítás, hogy Blair domináns volt. Ez egy olyan útvonalat azonosít, amelyen keresztül a befolyás átruházódott.

Azt is javasolja, hogy a pártokról szóló alkotmányos kutatásoknak az egész intézményi sorrendet kell követniük:

Döntéshozatali elem Mit kell vizsgálni

Hatáskör	Melyik testület jogosult dönteni?
Aktiválás	Valóban összehívták azt a testületet?
Információk	Milyen anyagokat vizsgálhatnak meg a tagjai?
Alternatívák	Mely javaslatokat lehet figyelembe venni vagy módosítani?
Döntés	Hogyan szervezik meg a szavazásokat és a megállapodásokat?
Folytatás	Kinek kell cselekednie az eredmény alapján?

A táblázat az én elemzési szintézisem az ilyen esetek által felvetett problémákról.

A pártkonferencia továbbra is jelentős maradt, de hatékony nyomás kialakítására a szavazások körül és után történt események eredménye múlt. Minkin leírja a 1995-től

kezdve fokozott irányítást, és hangsúlyozza a szakszervezeti delegációkkal való kapcsolatok folyamatos fontosságát.

Egy feltáró eljárási változás a határozatok célpontját érintette. A konferencia által továbbított ügyek és az általa elfogadott határozatok a politikai bizottsági folyamatba kerültek, nem pedig közvetlenül az NEC-hez; az elfogadás nem feltétlenül eredményezett különálló későbbi lépést. Továbbá feltárja annak lehetőségét, hogy a konferencia egyesültként bemutatása a megoldatlan konfliktusokat a parlamenti pártba helyezheti. [Oxford Academic](#)

A releváns különbség a vélemény megnyilvánításának engedélye és az intézményi képesség között, hogy az adott véleményt következményessé tegyék.

Egy vezetés elviselheti bizonyos nézeteltéréseket, ha ő irányítja azokat a mechanizmusokat, amelyek a döntéseket a jövőbeli politikává alakítják át. Ezzel szemben egy viszonylag csendes konferencia még mindig befolyást gyakorolhat, ha a várható ellenállás előre módosítja a javaslatokat.

Minkin megközelítése arra ösztönzi a figyelmet ezekre a kevésbé látható hatásokra, ahelyett, hogy a nyilvános összecsapások számát használná a demokrácia elegendő mérőszámaként.

A Nemzeti Végrehajtó Bizottság mind a vezetés hatókörét, mind korlátait mutatja be. Minkin a tényleges hatalmának csökkenését írja le, amelyet azzal kísér, hogy korábbi tevékenységei károsították a pártot. Mégis megtartotta az ellenállási képességet. A példák között említi az ellenállás a javaslatok elleni ellenállást és a lázadó képviselőkkel szembeni szankciók korlátozását. A pártvezetők próbálkozásai a választókerületi választók választásainak kezelésére szintén csak korlátozott sikert értek el. [Oxfordi akadémiai](#)

Alfie Steer független kutatása hasznos konkrét összehasonlítást nyújt. A Center-Left Grassroots Alliance vizsgálata 1998-ban a hat választókerületi NEC választókerületből négyben nyert meg. A szövetség különböző Munkáspárti hagyományokból érkező ellenfeleket hozott össze. Steer azt állítja, hogy az Új Munkáspárt heterogén kritikusaival szembeni kezelése segített együttműködést teremteni a korábban jelentős frakcióhatárokon át. [tandfonline.com](#)

Ez egy olyan dinamikát hoz be, amelyet gyakran hiányolnak a domináns vezetők beszámolóiban: a centralizáció megváltoztathatja az ellenállást, amellyel szembesül. Az egyes csoportok marginalizálására irányuló intézkedések közös panaszt és együttműködési okot adhatnak nekik.

Az ellenzéki győzelem azonban egy irányító testület egyik részén belül nem teremti meg az egész testület irányítását. A képviselő, a napirendbeli befolyás és a kormányzó többség különálló kérdések maradnak.

A jelöltek kiválasztása közvetlenebbül mutatja Blair személyes részvételét. Minkin 1995-től szigorúbb beavatkozást és eltérést mutat be Kinnock és Smith vezetői kultúrájától, amely védte a választókerületi választási lehetőségeket. A késői beavatkozásokat, a kedvelt jelöltek elhelyezését és az újonnan létrehozott intézmények vitatott választásait vizsgálja. Ezek a tevékenységek kritikát váltottak ki nemcsak a párton kívül, mind azon belül. [Oxford Academic](#)

Shaw különösen káros példának nevezi ki azokat a kísérleteket, amelyek megakadályozták Rhodri Morgan és Ken Livingstone megszerzését a hivatalukban. Morgan végül walesi első

miniszter lett, míg Livingstone függetlenként nyerte el a londoni polgármesteri posztot. Így a vezetőség belső előnyt szerezhette, miközben szélesebb politikai vereséghez járulhatott hozzá. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A tágabb lényeg, hogy a szervezeti irányítás határa számít. Egy pártvezetés befolyásolhatja saját jelölését anélkül, hogy irányítaná a választókat, egy helyi személy legitimitását, vagy a támogatók hajlandóságát követni egy kizárt jelöltet.

A választás befolyásolja a jövőbeli hatalomelosztást is. Meghatározza, ki lép be parlamenti és más képviseleti intézményekbe, és mely politikai tapasztalatok képviseletet szereznek.

Minkin beszámolója a Parlamenti Munkáspártról több különböző vezetői eredményt is megkülönböztet. Azt állítja, hogy a menedzsment hatékonyan védte Blairt a hivatalos eltávolítástól, és elkerülte a parlamenti pártnak 1996-ban ígért politikai befolyást. Kevésbé volt hatékony abban, hogy szigorú szankciókat vetett ki a disszidensekre. Emellett azonosítja a parlamenti vezetői apparátus belső konfliktusait is. [Oxford Academic](https://www.oxfordacademic.com)

Ez különösen fontos a vezetés túlélése és a politikai kontroll közötti különbség szempontjából. Egy vezető biztonságban maradhat, miközben ismételten ellenállással szembesül bizonyos döntéseken. Hasonlóképpen, a képviselők elutasíthatnak egy politikát anélkül, hogy egyetértenének abban, hogy a vezetőt el kell távolítani.

A két kérdés különböző koalíciókat, kockázatokat és eljárásokat érint. Minden lázadást vezetői kihívásként kezelni túlzás az instabilitást; a túlélést engedelmesség bizonyítékaként kezelni az kontroll túlzása lenne.

A szakszervezetek bonyolultabb helyzetet foglalnak el, mint ahogy azt a legyőzött párt "fizetőinek" képe sugallja. Minkin Blair növekvő üzleti nézetekkel való ragaszkodását és a Munkáspárt kapcsolatainak egyensúlyának megváltoztatására irányuló törekvéseket vizsgálja. Ennek ellenére az üzleti képviselő bevonása a pártba kudarcot vallott. Beszámolója azt is elismeri, hogy a minimálbér-javaslat üzleti szempontokra való adaptálása segített megvalósítani ezt a reformot. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A későbbi Warwick-tárgyalások további feltételeket adnak. Minkin összekapcsolja a megújult szakszervezeti befolyást a belső szervezettel, amely a vezetői magatartással kapcsolatos felhalmozott panaszokból fakad. Elutasítja a magyarázatokat, és a megállapodást pénzügyi nyomásnak sűríti. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A lényeg az, hogy a szakszervezeti magatartást szervezettséggel, elkötelezettségekkel és politikai ítélőképességgel, valamint anyagi erőforrásokkal kell magyarázni. A vezetők erősen elutasítják Blair irányát, miközben továbbra is értékelik a Munkáspárt választási fennmaradását és magát a kapcsolatot.

Ez bonyolítja a hűség jelentését is. Egy párt támogatása magában foglalhatja a vezető alkalmazkodását; azt is magában foglalhatja, hogy megfogják a vezetőt, ha a folyamatos alkalmazkodást károsnak ítélik.

Irak adja a legjelentősebb példát a pártvezetés és a kormányzati politika kapcsolatára. Minkin azt állítja, hogy a szélesebb párt hangja korlátozott és torzított volt a háború felé vezető

mozgalom során. Ezt egy szélesebb mintába helyezi, amelyben a folyamatos vezetői sikerek együtt éltek a növekvő bizalmatlansággal az őket előidéző módszerek iránt. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az NEC tag, Ann Black kortárs jelentése szemlélteti a vitatott folyamatokat. A 2003. január 28-i ülésen bejelentette, hogy sok választókerületi párt véleményt nyújtott be Irak ügyben, de a legtöbb NEC tag nem tudta ellenőrizni ezeket a beküldéseket, mert a hozzáférés csak az illetékes szakpolitikai bizottság számára volt elérhető. Emellett eljárási szavazást is rögzített, amely elsőbbséget adott egy indítványnak, és egy kritikusabb alternatívát annak elutasításával feltétellel fontolóra helyezték. Az első indítvány elfogadásra került, így az alternatíva elesett. [Ann Black jegyzőkönyvben](#)

Ez kiegészítő első kézből származó bizonyíték, nem Minkin saját beszámolója. Ez bizonyítja, hogy a vita zajlott meg, miközben megmutatja, miért nem válaszol meg a befolyás kérdését önmagában. A benyújtott anyagokhoz való hozzáférés és a indítékok sorrendje befolyásolta, amit a bizottság tudhat és dönthetett.

Black márciusi jelentése további feltételt ad: a viták nyíltan folytatódtak, és a NEC végül beleegyezett, hogy nem szavaz versengő megközelítésekről. A bizottság azt is rögzíti, hogy a bizottság megsemmisítette a konferencia rövidítésére irányuló javaslatot, John Prescott pedig az ellenzékot támogatta. [Ann Black a jegyzőkönyvben](#)

Az ilyen bizonyítékok eltérően eltérő képet alátámasztanak. Különböző kérdések, eljárások és koalíciók különböző fokú vezetői kontrollt eredményeztek.

Blair kapcsolata Brownnal fontos, de Minkin a rivalizálásukat a szervezetten belül helyezi. A 15. fejezet leírja a Blair befolyásának megerősítését a központban, más magas rangú személyek, köztük Brown és Prescott belső befolyásának csökkentésére, valamint a parlamenti párt politikai szerepének korlátozására. Ezek a fejlemények a nyilvános állítások mögött folytatódtak, miszerint a tolakodó vezetés lazít. [Oxford Academic](#)

A magyarázó előny az, hogy a személyes rivalizálás azonosítható erőforrásokhoz kapcsolódik. A kérdések az, hogy ki irányítja a személyzetet, ki tud támogatást összehívni, kinek értelmezése az eljárásról van győzelem, és mely intézményi kapcsolatok bírják túl, ha a felső szinten szakadnak.

Egy narratíva, amely Blair és Brown ambícióira korlátozódik, ezeket a mechanizmusokat megmagyarázatlanul hagyná.

Blair végső távozásának magyarázata az egész érv döntő próbája. Minkin különös figyelmet fordít a 2006-os fejleményekre, amelyek arra kényszerítették Blairt, hogy elfogadja a távozási kötelezettséget. Azonosítja a vezetőségbeli megosztottságokat, az együttműködés csökkenését az NEC-ben és a parlamenti pártban, valamint a távozás időzítésével kapcsolatos növekvő bizalmatlanságot.

A védelmi jelölési eljárások bizalmat ösztönöztek abban, hogy a vezető továbbra is védett. A vezetők azonban nem számítottak előre egy olyan kezdeményezésre, amely a várt eljárásokon kívül működne. A politikai nyomás feltárta a különbséget a formális védelem és a folyamatos támogatás között. [Oxfordi akadémiai](#)

Az én értelmezésem szerint ez egy nagyon személyre szabott menedzsment sebezhetőségét tárja fel. A rendszer közvetítőket igényel, akik továbbra is a vezetőnek nyújtott szolgáltatást a szervezet szolgálatával kompatibilisnek értelmezik.

Ha ezek az ítéletek eltérnek egymástól, ugyanazok az egyének rendelkeznek tudással, kapcsolatokkal és eljárási tapasztalattal, amelyek elősegíthetik az ellenállást. A vezetői biztonság tehát részben azoknak az embereknek a folyamatos együttműködésén múlik, akiknek autonómiájuk könnyen alábecsülhető.

Minkin különböző időtávokon értékeli a vezetői sikereket. Elfogadja, hogy Blair rendszere jelentős azonnali irányítást biztosított. Kritikáját a következményekkel érintik: bizalmatlanság, gyengült szervezeti életerő, az alulról szerveződő választási kapacitás károsodása, a kohézió romlása és a hírnév költségei. Azt is állítja, hogy ezek a módszerek ösztönözhetik a védekező konzervativizmust egy olyan szervezeten belül, amely állítólag a megújulás mellett elkötelezett. [Oxfordi akadémiai](#)

Az alapvető probléma úgy értelmezhető, mint szervezeti tanulási kudarc. Ha a kritikát elsősorban fenyegetésként kezelik, nehezebb megkülönböztetni az akadályt a pontos figyelmeztetéstől.

A siker fokozhatja ezt a problémát. Egy hatékony beavatkozás megerősíti a vezetők hitét módszereikben, még akkor is, ha az érintett emberek kevésbé hajlandóak információt vagy erőfeszítést nyújtani. Az azonnali megfelelés és a tartós elkötelezettség ellentétes irányba haladhat.

Emmanuelle Avril értékelése kidolgozza Minkin munkájának ezt az aspektusát, hangsúlyozva a menedzsment kontraproduktív hatásait a demokratikus részvételre és a szervezeti életerőre, valamint Blair külső hírneve és belső tapasztalata közötti eltérést. [Emmanuelle Avril, 2016](#)

Egy tisztességes értékelésnek azt is el kell ismernie, hogy Minkin nem tartja minden pártmenedzsment formáját illegálisnak. Interjújában kifejezetten leírja, hogy feladta azt a korábbi feltételezést, miszerint a vezetés és a belső demokrácia összeegyeztethetetlen. A szervezeti tapasztalat meggyőzte arról, hogy a politikai döntésekhez felkészülés és koordináció szükséges. A fontos kérdések a gyakorlati vezetés típusát és annak hatásait érintik. [researchgate.net](#)

Ez a minősítés számít Eric Shaw kritikájának vizsgálatakor. Shaw szerint a vezetői hatalmat úgy kell értékelni, mint egy olyan készséget, amely kollektív cselekvést tesz lehetővé, nem csupán a tagok kárára szerzett előnyként. Azt kérdezi, hogy a hatékony koordináció segítette-e a Munkaspártnak megnyerni a hatalmat és elérni azokat a politikákat, amelyeket támogatók értékelték. [researchgate.net](#)

A legerősebb értékelés tehát három kérdést választ meg.

Először is, **szükséges volt a koordináció?** A választási verseny és a kormányzás specializációt, időben történő döntéseket és némi delegált hatáskört igényel.

Másodszor, **szükség volt-e bizonyos korlátozásokra a hatékony koordinációhoz?** A kampánystratégia szükségessége önmagában nem teszi fel, hogy az információt vissza kell vonni egy képviseleti bizottságtól.

Harmadszor, **a korlátozások elrendelhetőek és visszafordíthatók voltak?** Egy meghatározott célra engedélyezett ideiglenes delegáció eltér egy informális átruházástól, amelynek jogkörét a tagok nem tudják meghatározni.

Ezek a különbségek lehetővé teszik Minkin eredményei értékelését anélkül, hogy feltételeznénk, hogy a centralizáció mindig káros, vagy hogy a választási siker utólag minden szervezeti módszert igazol.

A domináns pártvezetők szélesebb összehasonlításához Minkin különösen értékes magyarázatot ad arra, hogyan változtatja meg az irányítás azt fenntartó szervezetet. Az elemzés fontos egysége a vezetők, tisztviselők, képviselői testületek és a kialakult normák közötti kapcsolat.

Az általam összehasonlító értelmezésem szerint az ő hangsúlya eltér az Ansell és Fish által vizsgált nélkülözhetetlenség problémájától. Egy nélkülözhetetlen közvetítő attól függ, hogy mások továbbra is szükségük van szolgáltatásra. Egy vezető kiterjedt vezetői apparátus által támogatott vezetőtől is függ attól, hogy mások továbbra is elfogadják, hogyan működik ez az apparátus. Mindkét hatósági forma erős lehet, de sebezhetőségeik nem feltétlenül azonosak.

Minkin leghasznosabb kutatási javaslata tehát feltételes: **egy vezető kiterjedt kontrollt szerezhet döntések felett, miközben gyengíti azt a bizalmat és együttműködést, amely szükséges az irányítás megismétléséhez.** Empirikus teszteléshez meg kell vizsgálni mind a vezető által biztosított döntéseket, mind azok utáni magatartását, akik beleegyezése, munkája és hűsége lehetővé tette ezeket a döntéseket.

További tudományos értékeléshez a legközvetlenebb témák Eric Shaw "A Munkáspárt irányításának megértése Tony Blair alatt", Emmanuelle Avril "Szándékos vakság": Hatások és észlelések az Új Munkáspárt Pártmenedzsmentjének témái, valamint Mark Wickham-Jones "Lewis Minkin munkásmunkásai: A fejlődő párt-szakszervezeti kapcsolat" című műve, mindezt a *Political Studies Review* 14(2), 2016-ban jelent meg. Együtt foglalkoznak a vezetői hatékonysággal, szervezeti károkkal, normákkal, formális szabályokkal és Blair vezetésének történelmi értelmezésével.

Duncan McDonnell elemzése Berlusconi pártvezéri szerepéről

Duncan McDonnell jellegzetes hozzájárulása, hogy Berlusconi vezetését egy személyes párt szervezésén keresztül magyarázza: olyan párt, amelynek alapítóját tulajdonosi tekintélynek tekintik felette. Ez a megközelítés összekapcsolja a vezető nyilvános ismertségét a belső hatalom, részvétel és függőség kapcsolataival. Emellett lehetővé teszi a személyes kontroll és a karizma megkülönböztetését is. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A három központi tanulmány a következő:

- Duncan McDonnell (2013), "Silvio Berlusconi személyes pártjai: Forza Italia-tól a Popolo della Libertà-ig," *Political Studies*, 61(S1), 217–233. Ez adja a PdL kezdeti fogalmi keretét és vizsgálatát. DOI: 10.1111/j.1467-9248.2012.01007.x. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)
- Duncan McDonnell (2016), "Populista vezetők és társasági karizma," *Political Studies*, 64(3), 719–733. Ez összehasonlítja Berlusconit, Umberto Bossit és Christoph Blochert. DOI: 10.1111/1467-9248.12195. [Duncan McDonnell, 2016](https://www.researchgate.net/publication/310111111)
- Glenn Kefford és Duncan McDonnell (2018), "A személyes párton belül: vezető-tulajdonosok, könnyű szervezetek és korlátozott élettartamok," *The British Journal of Politics and International Relations*, 20(2), 379–394. Ez az érvt viszonylag Berlusconi pártjain és Clive Palmer ausztrál pártján keresztül fejleszti. DOI: 10.1177/1369148117750819. [Macquarie Egyetem](https://www.researchgate.net/publication/325111111)

Tágabb kontextust adnak Daniele Albertazzi és Duncan McDonnell, *Populists in Power* (Routledge, 2015) című mű, különösen a Forza Italia/PdL-ről szóló fejezetek és a tagok kormányzati részvételről alkotott értékelései. A könyv a választási teljesítményt, a szakpolitikai megvalósítást és a belső válaszokat vizsgálja, mint a kormányzási siker különálló dimenziói. api.pageplace.de

Az alábbiakban megkülönböztetem a tanulmányok eredményeit a magyarázó értékük és korlátai értelmezésemtől.

A koncepcionális kiindulópont a különbség a párt vezetésének személyre szabása és a párt egy adott személytől való függővé tétele között. McDonnell 2013-as keretrendszere négy jellemzőt azonosít: alapítótól függő túlélési elvárásokat; időszakos helyi szerveződést; koncentrált tekintélyt; és vezetőközpontú kampányt. A túlélésre vonatkozó elvárások jelentik a személyes, ideiglenesen megfogalmazott határt a személyes és a személyre szabott párt között. Kutatása a PdL-t az előbbi kategóriába helyezi. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Analitikusan ez a megkülönböztetés értékes, mert egyébként a "személyre szabás" túlzottan tágabb kategóriává válik. Egy vezető uralhatja a televíziós közvetítéseket, ismételt

vezetőválasztásokat nyerhet, és erősen befolyásolhatja a politikát, miközben egy tartós szervezeten belül pótolható marad.

A legnehezebb kérdés az, hogy mit jelentene ennek a vezetőnek a leváltása. Ez magában foglalná-e egy bevált hivatal betöltését, vagy a szervezetet összetartó kapcsolatok újjáépítését?

Az én értelmezésem szerint McDonnell egy különösen jelentős hatalomformára irányítja a figyelmet: arra a képességre, hogy kollégáik a vezető jelenlétét a közös politikai jövőjük feltételének tekintsék. Ahol ez a hit érvényesül, a lehetséges ellenzőknek többet kell mérlegelniük annál, hogy vajon legyőzhetnék-e a hivatalban lévő elnököt egy belső versenyben. Azt is mérlegelniük kell, hogy maradhat-e életképes szervezet számukra.

Ezért a "tulajdonjogot" szervezeti kapcsolatként kell értelmezni. Nem követeli meg azt a feltételezést, hogy egy politikai párt minden jogi értelemben a vezető magántulajdona.

Az empirikus alapok szokatlanul figyelmes arra, hogyan értik a párton belüli emberek a vezetőtől való függőségét. A 2013-as tanulmány dokumentumokat ötvözi a 2009–10-ben végzett interjúkkal: 44 résztvevő egyenlően osztott meg képviselők és rendtagok között, 34 egyéni interjúban és két ötfős csoportban. A mintavétel céltudatos volt; a hétköznapi tagok északiak voltak, és csak négy képviselő érkezett az Alleanza Nazionale-ból. researchgate.net

Arra a kérdésre, hogy a PdL folytathat-e Berlusconi után is, a válaszok a következők voltak:

Válasz	Képviselők	Rendes tagok
Igen	5	5
Kétlem	9	8
Nem	5	6
Nincs válasz	3	3

Ezek leíró interjúeredmények, nem népességbecslések. researchgate.net

A bizonytalanság és az elutasítás közötti különbségtétel elengedhetetlen. Tíz válaszadó egyértelműen előre látta a folytonosságot; tizenegy egyértelműen elutasította azt. A megmaradt válaszokat nem lehet egyszerűen összeomlás jóslatává alakítani.

Az elemzési jelentőség abban rejlik, hogy nehéz elképzelni az utódlást. Ez a bizonytalanság befolyásolhatja a viselkedést az utódlás előtt. Az a politikus, aki kételkedik a szervezet jövőjében, koncentrálni a személyes hozzáférés fenntartására, az azonnali jelöltség megszerzésére vagy a helyi követőtáborok megőrzésére. Tartós kollektív intézményekbe történő befektetés kevésbé tűnik jutalmazónak.

Ez egy hihető mechanizmus, amelyet a bizonyítékok sugallnak, nem pedig az interjú számlálásai által megállapított mechanizmus. Ennek bizonyításához szükséges a szervezeti befektetések és karrierdöntések követése az idő múlásával.

A formális szabályok segítenek elmagyarázni, hogyan alakíthatja a személyes hatalom a központi döntéseket. A PdL 2011-es törvényének McDonnell mellett olvasása megvilágosító. A 15. cikk az elnöknek adja a politikai irányítást, valamint a központi szervek összehívását, elnökséget és napirendjeit. A 16. cikk harminc elnöki tisztségbeli képviselőt jelöl ki, akiket az

elnök javaslatára választanak. A 16. cikk bis az elnök javaslatát teszi kiindulópontnak a nemzeti politikai titkár kiválasztásához, amelyet más szervek jóváhagyása követel. A törvény tartalmazza a kongresszusi és utódlási eljárásokat is. centri.unibo.it

Ezek a rendelkezések gondos értelmezést igényelnek. Nem jelentik azt, hogy minden formális eljárás eltűnt. Azt jelentik, hogy a kezdeményezés elosztása erősen az elnök javára állt.

Három különböző hatalom kell megkülönböztetni:

- **Napirendirányítás:** befolyásolja, hogy a kollektív szervezetek mely kérdéseket vizsgálják.
- **Személyzeti irányítás:** befolyásolja, ki vesz részt ezekben a testületekben és kik bírnak végrehajtó feladatokat.
- **Döntésirányítás:** annak meghatározása, hogy végül melyik lényegi választás győzedelmes.

Az első kettő sokkal könnyebbé teheti a harmadikat. Ha a kollégák a vezetőre támaszkodnak álláspontjaikban, a kollektív jóváhagyás kevés hatékony korlátozást jelenthet még akkor sem, ha hivatalosan szavazás történik.

Ennek ellenére egy törvény önmagában nem tudja megállapítani, mi történt minden ülésen. A központi döntéshozatal meggyőző beszámolójának össze kell kötnie a szabályokat a viselkedéssel: ki javasolta az alternatívákat, módosították-e a javaslatokat, milyen fenyegetések voltak hitelesek, és hogy a kollégák valaha is sikeresen ellenálltak-e.

McDonnell szervezeti megközelítése akkor a legerősebb, amikor azokat a feltételeket azonosítja, amelyek alatt döntéseket hoznak. Nem szabad úgy értelmezni, mint a Berlusconi által hozott döntések teljes rekonstrukcióját.

A PdL létrehozása jól mutatja, mennyire tekintély a párt identitása és szervezeti jövője felett. Az "A középjobboldali pártok: sok ellenzék, egy vezető" című fejezetükben a *2008-as olai általános* választáson (2009, 102–117. o.) Albertazzi és McDonnell leírják Berlusconi 2007 novemberi bejelentését az új pártról, miután stratégiája a Prodi kormány ellen meginatkozott. A Forza Italia vezető politikusa, Stefania Prestigiacomo elismerte, hogy kollégáit nem konzultálták az új szervezetbe való belépésről. A kezdeményezés nyomást gyakorolt a szövetséges pártokra, hogy adják fel az autonómiát, különben kockáztatják a választási elszigeteltséget. researchgate.net

Az én értelmezésem szerint ez az epizód egy olyan szintű tekintélyt mutat be, amely túlmutat a hétköznapi politikai vezetésen. Az alapító egy nyilvános bejelentéssel a szervezet fennmaradó identitását a politikai napirendre teheti.

Bemutatja a belső és külső hatalom kölcsönhatását is. Egy vezető, aki hitelesen ígéri a választási hozzáférést, vonzóvá teheti az új megállapodásban való részvételt még azok számára is, akik nem kedvelnek annak feltételeit. Engedelmességük nem feltétlenül érzelmi odaadást jelent. Ez tükrözheti a rendelkezésre álló alternatívák értékelését.

Ez a különbség fontos a hosszú élet magyarázatában. A személyes dominancia ismételt számításokkal is megismételhető kollégák részéről, akik úgy vélik, hogy az együttműködés jobb kilátásokat kínál, mint az ellenállás.

Az eset azonban nem bizonyítja a korlátlan előrelátást. Sikere a későbbi körülményektől függött. Egy vezető egyoldalú bejelentésének képessége és annak politikai sikere külön kérdések.

A Gianfranco Fini elleni küzdelem feltárja, milyen nehéz volt alternatív hatósági központot létrehozni. McDonnell megjegyzi, hogy Fini kihívása elszigeteltséggel és szakadással végződött, nem pedig Berlusconi utódjával. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Független kortárs kutatások segítenek pontosítani, mi volt a tét. *A The State of the Right: Italy* (2010) című művében Sofia Ventura leírja a belső demokrácia, kisebbségi áramlatok és utódlás körüli vitákat. Azt is bemutatja, hogy a korábbi párthoz tartozás nem határozta meg a hűséget: a korábbi Alleanza Nazionale neves személyiségei támogatták Berlusconit, míg néhány korábbi Forza Italia politikus a Finit felé mozdult. [fondapol.org](https://www.fondapol.org)

Ez azért jelentős, mert az egyesülés nem őrzi meg automatikusan a pártokat koherens belső blokkként. Amint a politikusok új szervezetbe lépnek, ösztönzőik és függőségeik megváltozhatnak.

Egy rivális eredeti követői széteshetnek, ha tagjai erősebb okokat találnak arra, hogy a domináns vezető mellett maradjanak. Ennek következtében a rivális megőrizheti a közvélemény szerepét, miközben elveszíti a szervezeti támogatást, amely szükséges a hivatalban lévő helyére.

Ezért a releváns mechanizmus pontosabb, mint a "Berlusconi elnyomta az ellenvéleményt". A kérdés arra vonatkozik, hogy a nézeteltérést szervezett, legitim és választási szempontból hiteles alternatív vezetéssé alakítsák.

Különbség van a **helyettesítés** megelőzése és a **kilépés megakadályozása** között. Egy vezető megtarthatja a szervezet irányítását, miközben elveszíti azokat a kollégáit, akik versengő pártot alapítanak. Egy ilyen eredmény megőrzi a belső felsőbbrendűséget, de gyengítheti a szélesebb parlamenti pozíciót. A vezetés, a túlélés és a kollektív politikai erő nem kell együtt mozogni.

Gyenge alulról szerveződő intézmények együtt létezhetnek jelentős politikai aktivitással. Kefford és McDonnell 2018-as összehasonlítása kevés tartós bátorítást talál az aktív tagságra, valamint korlátozott, állandó alulról szerveződő jelenlétet a vizsgált személyes pártokban. McDonnell korábbi olasz kutatásai azonban személyre szabott hálózatokat azonosítanak a helyi politikusok körül. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A különbség a politikailag aktív emberek és egy tartós, kollektív cselekvésre képes tagszervezet között.

Vegyünk figyelembe két lehetséges részvételi formát. Az egyikben a tagok rendszeresen találkoznak, álláspontokat fogalmaznak meg, küldötteket választanak ki és felelősségre vonják a tisztviselőket. A másikban az egyének főként egy politikuson keresztül szereznek információkat és lehetőségeket, akivel személyesen kötődnek. Mindkettő képes mozgósítani az embereket, de a hatalmat másképp osztják el.

Az én értelmezésem szerint a második elkötés több akadályt is okozhat egy vezetői kihívás előtt:

- A tagoknak kevesebb lehetőségük van közös elégedetlenség felfedezésére.
- A helyi csoportoknak nem lehetnek megbízható csatornái az országos koordinációhoz.
- A politikai előrelépés inkább a befolyásos személyekhez való hozzáféréstől függ.
- Egy kihívónak olyan kapcsolatokat kell összeállítania, amelyeket a szervezet még nem biztosít.

Ezek analitikus következmények, nem pedig McDonnell kutatásában egyenként bebizonyított ok-okozati hatások.

Figyelmeztetnek arra is, hogy ne vállalják a teljes központi parancsnokságot. Egy helyi híresség jelentős mérlegelési jogkörrel rendelkezhet egy személyes hálózaton belül, miközben elfogadja a nemzeti vezető felsőbbrendűségét. A központi dominancia és a helyi autonómia együtt létezhet, ha különböző erőforrásokat és döntéseket érintenek.

McDonnell karizmával kapcsolatos kezelése bonyolítja az engedelmesség magyarázatát.

A 2016-os cikkben a "koterie" a képviselőkre és aktív tagokra utal, túlmutatva egy bensőséges környezeten. 111 interjúalant három fél segítségével vizsgál a kivételes tulajdonságokban vagy küldetésben, a személyes hatalom elfogadásában és az érzelmi elkötelezettségben. Berlusconi követői dicsérték a vállalkozói sikert, a határozottságot és az elérhetőséget. Mégis, a Bossi körül kialakult érzelmi kötődés sokkal erősebb volt. Berlusconi tekintélyének elfogadása szorosan összefüggött a párt létrehozásaként és birtoklásaként való elismerésével. Berlusconi a társasági karizma legtöbb elemét mutatta; Bossi volt a világosabb példa.

[researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az elméleti következtetés az, hogy hasonló engedelmisségi minták különböző kapcsolatokról származhatnak.

Egy követő elfogadhat egy döntést, mert állítólag rendkívüli belátással rendelkezik. Egy másik elfogadhatja, mert a vezető irányítja a szervezetet, és ellenállás hiábavalónak tűnik. Egy harmadik engedelmeskedhet, mert a vezetőt választási szempontból nélkülözhetetlennek tartják. Ezek a motivációk együtt létezhetnek, de nem szabad egyetlen magyarázatba tömöríteni őket.

Ez különösen hasznos tartós vezetők elemzésekor. Tekintélyük túlélhetik a szeretet vagy lelkesedés változását, ha a kollégák továbbra is felismerik szervezeti fölényüket. Ezzel szemben az erős érzelmi kötődés nem feltétlenül akadályozza meg a szervezetet abban, hogy felkészüljön az utódlásra.

Az összehasonlítás megkérdőjelezi azt a következtetést is, amelyet gyakran a nyilvános teljesítményből tesznek: egy meggyőző előadó nem automatikusan karizmatikus tekintély szociológiai értelemben. Bizonyítékra van szükség a követők megértéséről.

Megmarad egy korlát. Az interjúalanyok leírásai nem mindig árulhatják el, hogy melyik indíték határozza meg valójában a megfelelést. A dicséret, hála, stratégiai hűség és őszinte hit nehéz lehet elválasztani. A viselkedés megfigyelése, amikor az engedelmisség költségessé válik, erősebb próbát jelentene.

Az utóbbi összehasonlítás egyértelműbbé teszi a személyes párt fogalmát, miközben kérdéseket vet fel annak határaival kapcsolatban. Kefford és McDonnell összehasonlítja az olasz bizonyítékokat húsz interjúval Palmer pártjával kapcsolatban. Három közösen szükséges

feltételt javasolnak: elfogadott vezető-tulajdonjog, alapítótól függő várható élettartam, valamint egy könnyű szervezet, amelynek nincs állandó, aktív helyi jelenléte. Azt is megmutatják, hogy Berlusconi pártjai végül főként a közfinanszírozásra támaszkodtak, annak ellenére, hogy továbbra is támogatták őt és vállalkozásait. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A finanszírozási megállapításnak fontos következménye van: az alapítón kívülről származó források beszerzése nem igényel automatikusan a hatalom újraelosztását. A szervezeti megállapodások megőrizhetik a kezdeti egyensúlyhiányt a jövedelemforrások változása után.

Maga a besorolás megérdemli a vizsgálatot. Tegyük fel, hogy egy alapító irányítja a kinevezéseket, stratégiai döntéseket és a párt identitását, de kiterjedt aktivista szervezetet fejleszt ki. Ez abba kellene hagyni, hogy személyes pártnak számítson?

Bizonyos célokra a szerzők korlátozó definíciója hasznos, mert egy jellegzetes szervezeti csomagot azonosít. A vezetődominancia általánosabb vizsgálatához azonban előnyösebb lehet a tulajdonlás, részvétel és utódlási elvárások külön mérése. Ellenkező esetben a rendkívül személyes irányítás és sűrű szervezeti összességében fennáll a veszélye, hogy kiesik a kategóriába, mielőtt mechanizmusait vizsgálták volna.

Egy másik probléma a bizonyítékok felhalmozása. Az olasz interjúk kiadványok között ismétlődnek. Az újrahasznosításuk eltérő fogalmi kérdéseket tesz lehetővé, de a publikációk számát nem szabad összetéveszteni ismételt független megerősítéssel.

Berlusconi populizmusa további magyarázatot ad arra, hogyan lehet személyes vezetés nyilvánosan igazolható. Giuliano Bobba és McDonnell "Különböző jobboldali populista diskurzus a kormányzatban és ellenzékben: Olaszország esete" című műve, *South European Society and Politics* 21(3), 281–299 (2016), 252 kommunikációt elemz 2006–13 között. A minta olyan kommunikációkat választott ki, amelyek releváns populista elemeket tartalmaznak. Jelentős kontinuitást találnak a kormány és az ellenzék között, az FI/PdL különösen az ellenséges elitekre koncentrál. Berlusconi és pártja úgy mutatta be magát, hogy a népszabadságot és szuverenitást védi ezekkel az ellenfelekkel szemben. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az én értelmezésem szerint ez a diskurzus támogathatja a személyes tekintélyt a vezető pozíciójának és a nép érdekeinek azonosulásával keresztül.

Ha a vezető elleni támadást a választók jogos választása elleni támadásként mutatják be, a védelme többé válik, mint szervezeti preferencián. Ez egy demokratikus képviselőről szóló állítássá válik.

Ez befolyásolhatja azt is, hogyan értékelik a követők a kormányzati nehézségeket. Csalódást keltő eredményeket tulajdoníthatnak más befolyásos szereplők akadályozásának, miközben továbbra is a vezetőt törekvéseik valódi képviselőjének tekintik.

Ugyanakkor a tanulmány mintákat mutat be a kommunikációban. Nem bizonyítja, hogy minden tag elfogadta az üzenetet, vagy hogy az üzenet önállóan lojalitást okozott. A mintavételi kialakítása azt is jelenti, hogy nem szabad úgy kezelni, mint a pártkommunikáció populista arányának mértékét.

A szervezeti és diskurzív magyarázatok tehát különböző kérdésekre válaszolnak: ki birtokolja a hatalmat a párton belül, és milyen nyilvános elítélés teszi ezt a hatalmat igazoltnak?

McDonnell kortárs kommentárja különösen egyértelművé teszi a személyes érdekek és a pártcselekvés közötti kapcsolatot. 2013 szeptemberében úgy értelmezte, hogy a PdL miniszterek Enrico Letta kormányából elrendelt lemondását elsősorban Berlusconi szenátusi mandátumának fenyegetésével összefüggésbe hozta, annak ellenére, hogy az áfa körüli vita nyílt. Azt állította, hogy a párt stratégiája a vezető személyes politikai helyzetét szolgálja. Ez egy értelmező beavatkozás volt egy kibontakozó válság kiforgatására, nem pedig egy befejezett empirikus tanulmány. [LSE Európai Politika](#)

Egy ilyen értelmezés bizonyítékot igényel a magánérdekek és a kollektív cselekvés kapcsolatáról. Az egyidejűleg zajló személyes és politikai konfliktusok önmagukban nem bizonyítják, melyik volt döntő.

Az epizód azonban egy hasznos kérdést is felvet: milyen körülmények között irányíthatja a pártot olyan célok felé, amelyek közvetlen előnyei önmagára koncentrálódnak?

A válasz megvizsgálása szükséges, hogy megvizsgáljuk, fontolgatták-e a kollégák alternatív stratégiákat, van-e értelmes lehetőségük visszautasítani, és mit várnak el, hogy engedetlenség miatt elveszítsen. A tulajdonos-szerű hatalom egy hihető előteremtő feltétel; a motiváció és a pontos ok-okozati sorrend megállapításához további bizonyítékokat igényel.

Berlusconi saját pártján belüli tekintélyét meg kell különböztetni kormányzati alkupozíciójától. Albertazzi és McDonnell "The Lega Nord Back in Government" című művé, *West European Politics* 33(6), 1318–1340 (2010), azt mutatja, hogy a Liga elengedhetetlen volt a 2008-ban alakult kormány parlamenti fennmaradásához. Biztosított kötelezettségeket a bevándorlás és a föderalizmus terén, és olyan minisztériumokat szerzett ezekhez a prioritásokhoz. Kapcsolata Berlusconi-val tárgyalta cseréket foglalt magában. [researchgate.net](#)

Egy korábbi, társszerző bevezető, "Elég vakcinát? The Berlusconi Évek", *Modern Italy* 10(1), 3–8 (2005), szintén tárgyalja a koalíciós korlátokat, beleértve a szövetségesek nyomását, amelyek hozzájárultak Giulio Tremonti pénzügyminiszter 2004-es távozásához. [researchgate.net](#)

Ezek az eredmények megakadályozzák a személyes pártvezetés túlzó értelmezését. Egy szervezet feletti hatalom nem vetíthető ki egyszerűen az összes kormányzáshoz szükséges intézményre.

Egy vezető irányíthatja pártja tárgyalási pozícióját, miközben továbbra is alkalmazkodnia kell egy másik pártohoz. Belső megállapodást érhet el, de parlamenti vagy közigazgatási vagy bírósági korlátokkal szembesülhet.

A szélesebb körű érdeklődésedhez a pártprogramokat meghatározó és belső riválisok legyőző vezetői iránt ez a megkülönböztetés alapvető kérdés. A releváns magyarázatot meg kell határozni: a pártszervezet irányítása, a politika megfogalmazásának ellenőrzése, a koalíciós megállapodások ellenőrzése vagy az államon keresztüli sikeres végrehajtás.

A kutatás legerősebb a szervezeti függőség magyarázata; oksági és előrejelző állításai nagyobb óvatosságot igényelnek.

Több kérdés is különös figyelmet érdemel.

Először is, az interjúhoz való hozzáférés és kiválasztás befolyásolhatja a tekintély képét. Az aktív személyek eltérhetnek azoktól, akik kiléptek vagy távoztak. A tisztviselők nyilatkozatai nemcsak óvatosságot, hanem hitet is tükrözhetnek. Ezek a lehetőségek nem érvénytelenítik a bizonyítékokat, de korlátozzák a népességre vonatkozó következtetéseket.

Másodszor, a gyenge szervezett személyes vezetéssel – és a személyes vezetéssel gyenge szervezeti vezetéssel – magyarázata körköröséget jelent. Egy erősebb oksági magyarázat sorrendeket teremtené: mely szervezeti változások történtek először, ki kezdeményezte őket, és hogyan változtatták meg az ellenállás esélyeit.

Harmadszor, a sikeres kihívás hiánya nem mutat fel minden korlátozást a vezetőkön. A várható ellenállás befolyásolhatja a döntéseket anélkül, hogy látható konfrontációt eredményezne.

Negyedszer, az utódlással kapcsolatos elvárások maguk is politikaiak. Egy vezető előnyt élvez, ha kollégák úgy vélik, hogy a helyettesítés katasztrofális lenne. Ezért a kutatásnak vizsgálnia kell, hogy ezek a hiedelmek hogyan keletkeznek, és hogy ezek megfelelnek-e függetlenül megfigyelhető függőségeknek.

Ezek a pontok arra utalnak, hogy McDonnell keretrendszerét pontosan egy kutatási útmutatóként kezeljük, miközben kerüljük azt a feltételezést, hogy önmagában a besorolás magyarázza minden eredményt.

A Forza Italia fennmaradása Berlusconi halála után gondos újraértékelést igényel az utódlási érvelés során. A párt 2024 februárjában Antonio Tajani nemzeti titkárnak választotta. A 2024. júniusi európai választáson a Forza Italia–Noi Moderati lista **9,58%-ot** kapott az olasz szavazatokból. Így a szervezet bizonyíthatóan folytatta az alapítóját túl. [Forza Italia](#)

Ez nem törli el a korábbi bizonyítékokat arról, hogyan értették meg a tagok a pártjukat. Kihívást jelent bármilyen olyan értelmezéssel, amely ezeket az elvárásokat elkerülhetetlen szervezeti sorssá alakítja.

Három javaslatnak külön kell maradnia:

1. A tagok úgy vélték, hogy a párt alapítójától függ.
2. Fontos erőforrások és kapcsolatok valójában rá támaszkodtak.
3. A párt nem bírta túl távozását.

Az első egy empirikus állítás a hiedelmekről. A második konkrét függőségek azonosítását igényli. A harmadik egy olyan előrejelzés, amely további tesztelést igényel. Van egy szervezeti szakadás is figyelemre vétel: az eredeti terepmunkában vizsgált PdL és a később újjáélesztett Forza Italia nem csupán felcserélhető egységek. A túlélés magában foglalhat alkalmazkodást, veszteségeket, megváltozott választói szerepet vagy a hatalom átruházását új elrendezésekre.

McDonnell munkájának tartós értéke abban rejlik, hogy ezek a kérdések vizsgálhatóvá válnak. Arra irányítja a figyelmet, ki dönthet jogosan a párt jövőjéről, milyen erőforrások teszik ezt a hatalmat hatékonyá, és vajon a kollégák képesek-e elképzelni – és szervezni – egy politikai életet, amely az alapítón túl lesz.

Glenn Kefford és Duncan McDonnell pártvezér-elemzése

Glenn Kefford és Duncan McDonnell a pártvezetés egy jellegzetes formáját a "vezető-tulajdonos" fogalmán keresztül magyarázzák meg. Központi kérdésük, hogy egy alapító irányítása hogyan épül be a párt szervezetébe, tagjai elvárásaiba, és hogy képes maradni az alapító nélkül. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Közös kutatásuk különösen releváns az eredeti kérdésedhez a vezetőkről, akik uralják a pártokat és ellenállnak a belső helyettesítésnek. Legerősebb hozzájárulásuk az, hogy azonosítsa az ilyen dominancia szervezeti feltételeit. Ez egy fontos bonyodagot is feltár: egy vezető rendkívül erős maradhat egy párton belül, miközben maga a párt gyengén teljesít.

A főbb kiadványok:

- **Glenn Kefford és Duncan McDonnell, "Szavazók és milliárdok: Clive Palmer személyes pártja,"** *Australian Journal of Political Science* 51(2), 2016, 183–197. oldal. DOI: 10.1080/10361146.2015.1133800.
- **Glenn Kefford és Duncan McDonnell, "A személyes párton belül: vezető-tulajdonosok, könnyű szervezetek és korlátozott élettartamok,"** *The British Journal of Politics and International Relations* 20(2), 2018, 379–394. o. DOI: 10.1177/1369148117750819. [tandfonline.com](https://www.tandfonline.com)

2015-ös konferencia-előadásuk, a **"The Rise of the Plutocrat Party"** egy korábbi megfogalmazást rögzít, amely gazdag alapítókra fókuszált. A rendelkezésre álló összefoglaló Berlusconi és Palmert azonosítja az összehasonlító esetekként; ezt előfutorként kell kezelni, nem pedig a későbbi kutatások független ismétléseként. [Macquarie Egyetem](https://www.macquarie.edu.au/egyetem)

Fő elméleti kérdésük egy különálló szervezeti típus létezését jelenti. A 2018-as cikk összehasonlítja Berlusconi Forza Italia/Popolo della Libertà című művét a Palmer United Party-vel. Három dimenziót vizsgál: az erőforrásokat, az elit és tagok közötti kapcsolatokat, valamint az alapító tekintélyét és nélkülözhetetlenségét. Javasolt definíciójuk ötvözi a tulajdonos-szerű irányítást, az alapítótól függő túlélési elvárásokat és a korlátozott, állandó alulról szerveződő szervezetet. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ez egy konkrétabb kérdés, mint hogy a kortárs politika nagyobb hangsúlyt ad az egyes vezetőknek. A közvélemény láthatósága, a választási népszerűség és a szervezeti hatalom más jelenségek.

Egy politikus uralhatja a kampányt, miközben továbbra is függ kollégáitól, akik el tudják bocsátani őket. Egy másik viszont viszonylag kevés szavazatot kaphat, de megtartja a határozott irányítást a párt neve, kinevezései, pénzügyei és belső eljárásai felett.

Az én értelmezésem szerint Kefford és McDonnell szükségessé teszi, hogy megvizsgálják, **ki rendelkezik a szervezet megalapítására és újjáépítésére vonatkozó** hatáskörrel, valamint ki vezeti jelenleg azt.

Egy intézményesített pártban a vezetők általában örökölnék egy olyan szervezetet, amelynek létezését természetesnek veszik. Egy személyes párt más lehetőséget vet fel: a kollégák úgy érzik a szervezetet, amelynek elérhetősége az alapító folyamatos elkötelezettségétől függ.

Ez a különbség megváltoztatja a belső vezetői verseny jelentését. A kihívók nem feltétlenül feltételezik, hogy a vezető legyőzése egy működő párt birtoklása lenne.

Az intellektuális háttér segít megmagyarázni, mi az eredeti hozzájárulásukban. Katz és Mair pártváltozásról szóló beszámolója már megkérdőjelezte azt a feltételezést, hogy a csökkenő tömegtagság feltétlenül szervezeti kudarcot jelent. Kartell-pártmodelljük hangsúlyozta a meglévő pártok és az állami erőforrások közötti növekvő kapcsolatot. [Richard S. Katz, Peter Mair, 1995](#)

Hopkin és Paolucci korábbi üzleti cég-modellje a Forza Italia-t és a spanyol UCD-t vizsgálta, ezt a szervezeti formát a választási instabilitással, politikai inkoherenciával és a sajátossági érdekekkel társítva. [Cambridge Core](#)

E háttér előtt a vezető-tulajdonlás által felvetett jellegzetes kérdés az, hogy a hatalom lényegében egy adott személyé, nem pedig egy pótolható hivatalé, mint egy pótolható tisztségé vagy kollektív vezetése.

Az alábbi megkülönböztetések analitikus szempontból hasznosak:

Dimenzió	Mit kell megállapítani
Választási személyre szabás	Hogy a választók főként a pártot a vezetőjével azonosítják-e
Központosítás	Hogy a döntések a szervezeti központban koncentrálódnak-e
Profializáció	Hogy a szakterületi személyzet és a megbízható eljárások szervezzék a politikai tevékenységet
Személyes tulajdon	Hogy egy egyén képes lenne-e meghatározni a szervezet irányát és létezését kevés hatékony belső korlát mellett
Intézményesítés	Hogy a kapcsolatok és eljárások függetlenül is fennmaradhatnak-e az egyes személyektől

Ezek a dimenziók különböző módokon kombinálódhatnak. Egy központosított párt befolyásos kollektív végrehajtó hatalommal rendelkezhet. Egy professzionálisan irányított párt nagymértékben függhet alapítójától. Egy személyesen irányított párt kaotikusan működhet.

Ez a szétválasztás elengedhetetlen ahhoz, hogy elkerüljük azt a magyarázatot, amelyben egy hatalmas vezető minden tulajdonsága a "személyre szabás" alá kerül.

Empirikus stratégiájuk ötvözi bennfentesek beszámolóit dokumentumokkal rendelkező bizonyítékokkal. Az olasz anyag McDonnell kutatásából származik: 2009–10-ben 44 résztvevőt interjúztattak, köztük 22 választott képviselőt és 22 rendes tagot. Az interjúk minőségi és céltudatosan választottak voltak. www.researchgate.net

Az ausztrál tanulmány húsz interjút foglalt magában jelöltekkel és vezető személyekkel 2015 januárja és márciusa között, alkotmányos, szakpolitikai és kampányos anyagok mellett. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az összehasonlító kialakítás változó a nemzeti körülmények és a szervezeti életkor: egy jól ismert olasz vezetői tapasztalatot tekintenek egy sokkal fiatalabb ausztrál párt mellett. www.researchgate.net

Ennek a megközelítésnek két előnye van. Először is, azt vizsgálja, mit nem tudnak a formális dokumentumok önmagukban felfedni: vajon a résztvevők értékesnek tartják-e a szabályokat, érzik-e joguknak befolyásolni a döntéseket, és képzelni-e az utódlást.

Másodszor, lehetővé teszi, hogy a dokumentumfilmi ígéreteket összehasonlítsák a szervezeti gyakorlattal. Egy alapszabály előírhatja az ágazatokat, konferenciákat és tagok részvételét, míg a résztvevők olyan szervezetet írnak le, amely ritkán aktiválja ezeket az elrendezéseket.

Az interjúk azonban nem reprezentáló tagsági felmérések. Nem jelentenek a központi vezetői viták folyamatos megfigyelését sem. Bizonyítékaik a szervezeti kapcsolatokban és a résztvevők megértésében rejlik; az egyéni politikai döntések további átépítést igényelnek.

Az interjúk különböző csoportjai is számítanak. A hétköznapi tagok, sikertelen jelöltek, megválasztott politikusok és korábbi magas rangú tisztviselők különböző pozíciókat töltenek be. Beszámolóik eltérhetnek, mert különböző szervezeti részekkel találkoznak.

A Palmer-tanulmány azt mutatja, hogy a dominancia és a vezetői kompetencia élesen eltérhet. Kefford és McDonnell következetlen jelölt-szűrőt, hiányos koordinációs és kampányanyagokat, valamint a központot Palmer vállalkozásaiból származó emberek intenzíven kezelték. Ezek a gyengeségek jelentős erőforrások mellett léteztek. A 107 kampányközleményből 92 csak Palmert említette. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az első választási eredmény mértékét azonban el kell ismerni: az Ausztrál Választási Bizottság **eredményei 709 035 első preferenciás szavazatot értek el, vagyis 5,49%-** ot a Palmer United Párt számára a 2013-as képviselőházi választáson. results.aec.gov.au

Az analitikai következtetés az, hogy a szervezeti irányítást és a szervezeti kapacitást külön kell értékelni.

Az irányítás arra vonatkozik, hogy a vezető képes lesz-e megfelelni, megakadályozni a versengő hatósági központokat, és meghatározni a párt stratégiai irányát. A kapacitás arra vonatkozik, hogy a szervezet megbízhatóan toboroz-e jelölteket, közvetít-e információkat, osztja el az erőforrásokat és hajt-e végre döntéseket.

Ezért egy pártnak lehet rendkívül domináns vezetője és gyenge végrehajtási gépezete. Valójában ezek a két párt néha összekapcsolódhat. Ha a kinevezések a személyes bizalmat hangsúlyozzák, a szakmai szakértelem kevésbé kaphat súlyt. Ha a döntéseket ismételt az alapítóhoz kell visszaadni, a koordináció sebezhetővé válhat késleltetésre vagy következtetlenségre.

Ezek a bizonyítékok által javasolt hihető mechanizmusok, nem pedig a kutatás által különállóan elkülönített hatások.

A szerzők állítása, miszerint egy professzionálisan szervezettebb egyéni párt jobb választási eredményeket képviselhetne, ezért egy tájékozott ellentét. Ez nem egy mért becslés arra, hogy hány további szavazatot hozna a professzionalizáció. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A hatalom alkotmányos koncentrációja különösen nyilvánvaló Palmer esetében. A szerzők által vizsgált 2013-as alkotmány a szervezeti hatalmat egy Palmer és családtagjaiból álló ideiglenes végrehajtó testület alá helyezte, miközben az elnöknek felhatalmazta az adott végrehajtó hatalom gyakorlását. Figyelmeztettek, hogy a dokumentum később megváltozhatott. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Egy későbbi alkotmány, amelyet a Queensland Választási Bizottság őrizett meg, függetlenül szemlélteti a mechanizmust. Ez felhatalmazza Palmert az alkotmány módosítására egy meghatározott időpontig, az ideiglenes végrehajtó hatalomnak adja a párt más szerveinek hatalmát, engedélyezi elnökének a hatalmi jogkörét, és lehetővé teszi a végrehajtó hatalom felszámolását. Ez egy későbbi dokumentum, nem pedig a 2016-os cikkben elemzett változat. ecq.qld.gov.au

Az ilyen megállapodások jelentősége mélyebb, mint egy vezető átlagos szavazatainak megnyerése.

A belső többség csak akkor korlátozhatja a vezetőt, ha az azt a többséget tartalmazó testület olyan hatalmat képvisel, amelyet a vezető nem tud könnyen felülrni. Hasonlóképpen, egy vezetőválasztás csak akkor teremthet elszámoltathatóságot, ha a jelölést, részvételt és utódlást szabályozó szabályok eléggé függetlenek a hivatalban lévő elnöktől.

Ez két hatalomszint közötti különbséget sugall:

- **Hatalom a meglévő eljárásokon belül:** befolyásolni egy ülés, szavazás vagy kinevezés eredményét.
- **Hatáskör az eljárások felett:** meghatározni, mely testületek léteznek, mely jogkörökkel rendelkeznek, és hogy döntéseik kötelező érvényűek maradnak-e.

A tulajdonosi hatalom különösen jelentőséggel bír a második szinten. A kihívó nehézségekkel szembesülhet kedvező döntés elérésében, és nehezebben tudja biztosítani, hogy bármely kedvező döntés szervezeti hatással legyen.

Ez magyarázza azt is, hogy pusztán párttestületek megszámllálása is félrevezethet. Egy alkotmány sok tanácsot és bizottságot tartalmazhat, miközben döntő hatalmat máshol tart fenn.

Az alulról szerveződő gyengeségről szóló beszámolójuk a tagok politikai autonómiájára vonatkozik. Az ausztrál interjúkban a válaszadók az autonóm ágak és egy olyan szervezet elbátortalanításáról írtak le, amely a választások körül bővült, de később zsugorodott. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

McDonnell korábbi olasz kutatásai is ritka formális tevékenységet találtak, miközben személyes hálózatokat azonosítottak a helyi politikusok körül. A gyenge állandó pártstruktúrák tehát nem jelentettek politikai kapcsolatok teljes hiányát. www.researchgate.net

Ez a különbség azért fontos, mert egy szervezet mozgósíthatja az embereket anélkül, hogy tartós lehetőséget adna nekik a közös cselekvésre.

A kampányönkéntesek anyagokat oszthatnak ki és jelöltek népszerűsíthetnek. A rendszeres találkozókkal, információs jogokkal és megválasztott küldöttekkel rendelkező tagok követeléseket fogalmazhatnak meg, koordinálhatják az elégedetlenséget, és alternatív vezetői hálózatokat hozhatnak létre.

Az én értelmezésem szerint a tartós részvétel potenciálisan olyan erőforrásokat teremt, amelyek elkerülik az alapító közvetlen irányítását. Ezek közé tartoznak:

- Olyan aktivisták közötti kapcsolatok, akik központi mediáció nélkül tudnak kommunikálni.
- Elismert eljárások a nézeteltérések összesítésére.
- Helyi hírnevek, amelyek nem teljesen a nemzeti vezetőtől függenek.
- Szervezeti tudás, amely átvihető egy utódnak.

Ennek következtében a párt építése kompromisszummal szembesülhet az alapító számára. A nagyobb kapacitás javíthatja a kampányt és a folytonosságot, miközben növelheti a többi résztvevő autonómiáját.

Ez nem lehet egyetemes állítás, miszerint az erős vezetők mindig a gyenge szervezeteket részesítik előnyben. Egy vezető rendkívül hasznosnak találhatja a fegyelmezett helyi struktúrákat. A releváns kérdés az, hogy ezek a struktúrák rendelkeznek-e olyan erőforrásokkal és jogokkal, amelyeket függetlenül lehet gyakorolni a vezetőtől.

Pénzkezelésük elkerüli, hogy a személyes vezetést folyamatos magánfinanszírozásra redukálja. Az összehasonlításban Palmer pártja túlnyomórészt alapítója erőforrásaitól függött, míg Berlusconi pártjai jelentős állami finanszírozást szereztek. Ennek következtében a szerzők egy adott finanszírozási forrást kizárnak a meghatározó kritériumokból, és a gazdag alapítókat lehetséges altípusként kezelik. www.researchgate.net

Ez a megállapítás fontos különbséget nyit a **függőség kialakítása és a fenntartás** között.

Magánforrások tehetik lehetővé a kezdeti szervezetet. Miután azonban kialakult, az irányítás megmaradhat kinevezéseken, jelöltek kiválasztásán, a párt nyilvános identitásán és az engedelmség elvárásainak megkötésén keresztül.

A bevételi források változása tehát nem feltétlenül változtatja meg automatikusan a hatáskör elosztását. Ezzel szemben, a magánfinanszírozás folytatása nem bizonyítja, hogy az adományozó személyesen határozza meg minden döntést.

Az empirikus elemzéshez több kérdést kell különválasztani: ki biztosítja az erőforrásokat, ki osztja ki azokat, ki vonhatja vissza azokat, és hogy a szervezet képes lesz-e pótolni azokat. Ezeket a különböző pénzügyi hatalomformákat nem szabad felcserélhetőnek kezelni.

A párt programja egy másik különálló dimenzió. Kefford és McDonnell a "Szavazatok és milliárdok" című művében Kefford és McDonnell a Palmer Egyesült Párt politikai ajánlatát ideológiailag nehezen osztályozhatónak ábrázolják, és a támogatást választott panaszok és előnyök köré szervezik. researchgate.net

Ezt a megállapítást nem szabad általánosítani minden személyes párt definíciójává. McDonnell korábbi Forza Italia-kezelése kifejezetten elismeri a politika és ideológia fontosságát, beleértve

az adócsökkentést és az antikommunizmust, annak ellenére, hogy Berlusconi kivételesen jelentős szerepet kapott. www.researchgate.net

A központi elemző kérdés az, hogy egy program mennyire kötelező a vezetőjére.

Egy párt számos politikai kötelezettséget vállalhat, miközben a tagoknak kevés befolyást enged a választásuk vagy módosításuk felett. Ugyanígy egy alapító erősen elkötelezett lehet egy ideológia mellett, és a szervezetet annak népszerűsítésére építheti.

A személyes vezetés tehát a politikaválasztás és módosítás joghatóságával foglalkozik, nem feltétlenül a politikai tartalom hiányával.

A központi döntéshozatal iránti érdeklődésedhez ez azt sugallja, hogy vizsgálj meg azokat az alkalmakat, amikor egy vezető irányt vált. Megkérdezték kollégáit? Egy bevezetett program korlátozhatja a változást? Követel-e egy belső testület igazolást? Megőrizték-e a párton belüli jogos állást a véleményellenzők?

Az ilyen epizódok többet árulnak el a hatékony tekintélyről, mint pusztán egy manifesztó létezéséről.

A karizma, a személyes tulajdon és a populizmus elemzésileg is el kell külön maradni. McDonnell független szerzője "Populista vezetők és Coterie Charizma" című műve releváns háttérinformációt nyújt a közös kutatáshoz. Erősebb érzelmi kötődést talált Bossi körül, mint Berlusconi, míg Berlusconi tekintélye szorosan összefüggött a párt létrehozásának és birtokának elismerésével. www.researchgate.net

A lényeg, hogy a megfelelésnek több alapja lehet. A követők hihetnek rendkívüli személyes képességekben, elfogadhatják az alapító döntési jogát, támaszkodhatnak az általa irányított erőforrásokra, vagy kiszámíthatják, hogy ő kínálja a legjobb választási esélyeiket.

Ezek a magyarázatok megerősíthetik egymást. Mindazonáltal a megkülönböztetés segít felismerni, mi gyengítheti a vezető pozícióját.

Ha a hatalom főként a választási elvárásokon alapul, egy hiteles alternatív jelölt veszélyessé válhat. Ha a szervezeti irányításon alapul, a csökkenő népszerűség nem lehet elegendő a helyettesítéshez. Ha az intenzív érzelmi kötődésen alapul, az eljárási változások nagyrészt érintetlenül hagyhatják a hűséget.

Ezért nem tudja a vezetőközpontú retorika önmagában megteremteni a hatalmi viszony alapjait.

Későbbi közös beavatkozásuk hangsúlyozza, hogy a hatékony vezetés tartós szervezeteken keresztül is működhet. 2019-ben, az ausztrál szenátus nemzetiségről, nemzeti identitásról és demokráciáról szóló vizsgálatukban Kefford és McDonnell kiemelték azokat a populista pártokat, amelyek túlélték a vezetőváltást, és további választási sikereket értek el. Ezt a kontinuitást összekapcsolták a már kialakult alulról szerveződő szervezettel. aph.gov.au

A beadványuk azt is állította, hogy Ausztrália viszonylag korlátozott radikális jobboldali sikere a vezetői kínálat hiányosságait tükrözi annak ellenére, hogy elérhető választási kereslet volt; Az SBS jelentése ismétli a hatékony vezetés hangsúlyát, amely jól szervezett párton keresztül működik. SBS News

Ez a szélesebb érv megakadályozza, hogy a személyes pártmodell általános magyarázatává váljon a populizmusra.

Ez produktív feszültséget is felvet. Az alapító maximalizálhatja a személyes mérlegelést az autonóm szervezeti rendszer korlátozásával. Egy vezető, aki tartós választási terjeszkedést keres, profitálhat a képes intézmények, személyzet és utódválasztási megállapodások kidolgozásából.

Ezek a célok ütközhetnek. Az a szervezet, amely a legalkalmasabb egy személy felsőbbrendűségének megőrzésére alkalmas, eltérhet attól a szervezettől, amely a párt befolyásának fenntartására alkalmas több generáción keresztül.

Ez a különbség különösen fontos annak értékelésekor, hogy egy vezető "sikeres" volt-e. A személyes biztonság, a választási teljesítmény, a politikai eredmények és a szervezeti folytonosság külön értékelést igényelnek.

A "korlátozott élettartam" kifejezés különösen alapos értelmezést igényel. A szerzők kifejezetten kijelentik, hogy kritériumuk az elvárásokat érinti, és nem zárja ki, hogy egy párt folytatja a politikát alapítója után is. researchgate.net

Palmer interjúmintájában négy válaszadó határozott folytonosságot várt, tizenkettő elutasította, hárman kételkedett, és egy nem válaszolt. researchgate.net

Az ilyen eredmények megalapozzák a megítéléseket. Nem állítanak ki elkerülhetetlen szervezeti eredményt.

Legalább három analitikusan eltérő állítás létezik:

1. A résztvevők úgy vélik, az alapító elengedhetetlen.
2. A szervezet olyan erőforrásokra támaszkodik, amelyeket nehéz pótolni.
3. A szervezet valójában megbukik, amikor az alapító távozik.

Az első hozzájárulhat a másodikhoz. Ha az emberek elvárják, hogy a párt eltűnik, kevesebbet fektethetnek az utódlásba és az állandó struktúrákba. De az elvárások is tévedhetnek, és a függőség is változhat.

A Forza Italia folytatása Antonio Tajani vezetésével, valamint a Forza Italia–Noi Moderati lista 9,58%-os eredménye a 2024-es európai választáson megmutatja, miért kell külön vizsgálni a tényleges kontinuitást. Ezek a fejlemények nem közvetlenül hamisítanak egy korábbi elvárások alapján kifejezett osztályozást. forzaitalia.it

A túléléshez maga is szükség van a definícióra. Egy párt neve megmaradhat, miközben a koalíciós szerepe, személyzete, választói köre és belső hatalma jelentősen változik. Ezzel szemben egy jogi szervezet eltűnhet, miközben politikai hálózatának nagy része máshol fennmarad.

A fő módszertani korlát a meggyőző összehasonlításból általános kategóriába való átmenet.

A két eset gazdag bizonyítékot szolgáltat, de mindkettő rendkívül gazdag alapítót érint. A nemzeti környezet és a szervezeti életkor eltérése nem szünteti meg ezt a közös jellemzőt. Az alapítókra való általánosítás, akik hasonló magánforrásokat nem használnak, további eseteket igényel.

Az összehasonlítás a szervezeti folytonosságról szóló döntésektől is függ. A Forza Italia és a PdL Berlusconi szervezetének egymást követő megnyilvánulásaiaként kezelni analitikusan hihető, de ez bonyolultabbá teszi a "pártkor" kifejezést, mint egy hivatalosan regisztrált entitás korát.

További probléma van a meghatározó kritériumok együttállásával kapcsolatban. A gyenge, állandó alulról szerveződő szervezet megkövetelése szűk kategóriát teremt. Egy alapítók által irányított párt, amely kiterjedt helyi aktivizmussal rendelkezik, akkor kieshet belőle. Ez hasznos lehet a besorolásban, de nem bizonyítja, hogy az alapító dominancia és a sűrű szervezet összeegyeztethetetlen lenne.

Végül a bizonyítékokat nem szabad minden esetben szándékos tervezésnek tekinteni. A szervezeti gyengeség szándékos korlátozásból, adminisztratív inkompetenciából, időhiányból, pénzügyi prioritásokból vagy választási ösztönzőkből fakadhat. Az elbátortalanságot jelentő interjúk erősebb bizonyítékot szolgáltatnak a szándékos korlátozásra, mint pusztán a tétlenség.

Véleményem szerint a kutatás különösen meggyőző, mint **összehasonlító fogalmok kialakítása**. Megfigyelhető dimenziókat ad a kutatóknak, amelyekkel a vezetődominancia vizsgálatához alkalmas. Általánosabb oksági állításai továbbra is hipotézisek maradnak, amelyek szélesebb és longitudinális tesztelést igényelnek.

A belső riválisok vizsgálatához a keretrendszerük azt javasolja, hogy vizsgáljuk meg az elégedetlen politikus számára elérhető alternatívákat.

Három eredményt kell megkülönböztetni:

- **Helyettesítés:** a rivális legyőzi a hivatalban lévő képviselőt, és öröklő a szervezetet.
- **Kilépés:** a rivális elindul a szurkolóival, és megpróbál új járművet létrehozni.
- **Alkalmazkodás:** a rivális elfogadja az alárendeltséget, miközben megőrzi a pozíciót vagy a helyi erőforrásokat.

A tulajdonosi kontroll rendkívül megnehezítheti a pótlást anélkül, hogy megakadályozná a kilépést. Emellett ösztönözhet alkalmazkodást anélkül, hogy teljes szívvel hűséget váltana ki.

Ez pontos módot ad arra, hogy a látszólag megkérdőjelezhetetlen vezetőket értelmezzük. Pozíciójuk részben az eredményekből és személyes vonzerőből fakadhat, részben pedig egy szervezeti helyzetből, ahol az ellenfeleknek nincs gyakorlati útjuk az utódláshoz.

A döntő empirikus teszt tehát az, hogy a kollégák függetlenül gyakorolhatnak-e hatalmat az alapítótól: jelöltek kiválasztása, tagok szervezése, erőforrások elosztása, politika megváltoztatása és utód kiválasztása. Kefford és McDonnell kutatása segít azonosítani ezeket a kérdéseket, miközben teret hagy annak vizsgálatára, hogyan változnak a válaszok pártként és időnként.

Duncan McDonnell és Daniele Albertazzi pártvezér-elemzése

Albertazzi és McDonnell legértékesebb hozzájárulása a pártvezetés tanulmányozásához az, hogy elmagyarázták, hogyan működhet a személyes hatalom hatékony pártszervezeten keresztül. Kutatásuk segít elmagyarázni, hogyan tudja egy domináns vezető elérni a stratégiai visszafordítások elfogadását, visszafogni a belső ellenállást, és igazolni a kormányban kötött kompromisszumokat. Azt is megmutatja, miért nem szabad automatikusan azonosítani a vezetői dominanciát szervezeti gyengeséggel vagy korlátlan személyes kontrollal.

Közös munkájuk a populista pártokra koncentrál, különösen Umberto Bossi Lega Nordjára, Silvio Berlusconi Forza Italia-jára és Popolo della Libertà-jára, valamint a Christoph Blocherhez kötődő Svájci Néppártra. Az eredeti kérdésedre a vezetőkről, akik hosszú időn át uralják pártjaikat, a legközvetlenebb bizonyíték **Bossi belső hatalmát és Berlusconi képességét érinti, hogy átalakítsa a potenciális riválisok működésének szervezeti környezetét.**

Az alábbiakban megkülönböztetem a szerzők dokumentált eredményeit és azok következményei értelmezését.

A főbb művek

A következő publikációk alkotják a releváns kutatási program magját. Albertazzi és McDonnell közösen írták ezeket, kivéve, ha harmadik szerző vagy szerkesztői szerep szerepel.

Megjelenés

"A Lega Nord a második berlusconi-kormányban: egy saját ligában" (2005), *West European Politics*, 28(5), 952–972. [DOI](#)

Huszonegyedik századi populizmus: A nyugat-európai demokrácia kísértetje (2008), szerkesztette: Albertazzi és McDonnell, Palgrave Macmillan. Közösén írt bevezetőjük, **"A jogar és a szellem"** az 1–11. oldalt foglalja el. [DOI](#)

"A középjobboldali pártok: sok ellenzék, egy vezető" (2009), James L. Newell szerk., *The Italian General Election of 2008: Berlusconi strikes back*, 102–117. [DOI](#)

"A Lega Nord visszatér a kormányba" (2010), *West European Politics*, 33(6), 1318–1340. [DOI](#)

Jelentőség a pártvezetéshez

Bossi tekintélye, belső szervezeti feszültségek, hűséges alárendelt vezetők és koalíciós stratégia.

A populizmus, a vezetés, a követők és a nép képviselőiténak állításai közötti koncepcionális kapcsolat.

Berlusconi túlélése a választási vereség után, valamint a szervezeti változtatások alkalmazása a politikai kezdeményezés helyreállítására.

Hogyan értelmezik a képviselők és aktivisták a kormányzati

Megjelenés

"Di lotta e di governo: A Lega Nord és a Rifondazione Comunista hivatalban" (2011), James L. Newell-lel közösen, *Party Politics*, 17(4), 471–487. [DOI](#)

Populisták hatalmon (2015), Routledge. [DOI](#)

Jelentőség a pártvezetéshez

kompromisszumokat, és hogyan őrzik meg a vezetésbe vetett bizalmat.

A legvilágosabb összehasonlító bizonyíték a központosított vezetés és a frakciók közötti stratégiai döntések közötti korlátozások között.

A pártszervezet, a kormány teljesítménye, választási eredmények és a tagok reakcióinak szélesebb összehasonlító elképzelése.

A kiadvány részleteit a szerzők feljegyzései és az eredeti kiadványok is megerősítik. A 2008-as gyűjtemény más tudósok fejezeteit tartalmazza; ezeket a fejezeteket nem szabad mind a két szerkesztőnek tulajdonítani. duncanmcdonnell.com

A fogalmi kiindulópontjuk: a vezető azt állítja, hogy egy kollektív alangot testesít meg.

2008-as bevezetőjükben Albertazzi és McDonnell a populizmust egy erényes, egységes nép és fenyegető elit és kívülállók közötti ideológiai ellentétén keresztül határozzák meg. A vezetés azért fontos, mert a vezető szokatlanul közvetlen megértést állít a nép identitásáról és érdekeiről. A vezetőt egyszerre mutatják be elég hétköznapi ahhoz, hogy a közösséghez tartozzon, és elég kivételesnek ahhoz, hogy megmentse azt. Formulációjuk különösen erős szerepet ad a karizmatikus azonosításnak, a vezető-követő köteléket "abszolút központi elemeként" írja le a populista pártok számára. psi424.cankaya.edu.tr

A szervezeti következmények alapos elemzést igényelnek. Az emberek megtestesítő állítása indokolhatja a hétköznapi megfontolás megkerülését: a vezető állítólag már érti, mire van szüksége a közösségnek. De ez az ideológiai állítás nem határozza meg, hogyan születnek meg valójában a döntések.

Empirikus kutatáshoz ezért három kérdést választanék szét:

- **Képviselés:** A vezető azt állítja, hogy az egész politikai közösség nevében beszél?
- **Elismerés:** Elfogadják-e a párttagok ezt az állítást?
- **Irányítás:** Képes a vezető ezt az elfogadást átültetni stratégiáról, személyzetről, erőforrásokról és szervezetről szóló döntésekké?

Ezek a kérdések eltérő válaszokat adhatnak. A tagok csodálhatják a vezetőt, miközben ellenállnak egy adott politikának. Egy vezető irányíthatja a jelöltek kiválasztását anélkül, hogy intenzív érzelmi kötődést váltana ki. Ezzel szemben egy karizmatikus alapító olyan tisztviselőktől támaszkodhat, akik jelentős gyakorlati autonómiával rendelkeznek.

Albertazzi és McDonnell empirikus munkájának értéke abban rejlik, hogy anyagot nyújt ezeknek a különbségeknek a vizsgálatához, ahelyett, hogy a vezetésket a beszédek és közlések szintjén hagyná.

A Populisták a hatalomban kiterjesztik a vizsgálatot a vezető személyiségén túl.

A 2015-ös könyv összehasonlítja a PdL-t, a Lega Nordot és a Svájci Néppártot. A szervezetet és ideológiát, a választási teljesítményt, az ígéretet és a kormányzati intézkedések kapcsolatát, valamint a tagok kormányzási értékelését vizsgálja. A megadott módszerek közé tartoznak az egyéni és csoportos interjúk több mint 100 képviselővel és taggal, pártrendezvényeken végzett felmérések, valamint dokumentum- és politikai elemzések.

Központi megállapítása megkérdőjelezi azt az állítást, hogy a populistáknak a kormányzatban meg kell bukniuk: fontos célokat tudnak megvalósítani, és megőrizni a támogatást kompromisszum ellenére is. A szerzők elutasítják azt a populizmus definícióját is, amely szükségszerűen szervezetlen követőséget feltételez, amely egy személyiségkutató vezetőtől függ; a már kialakult alulról szerveződő szervezetek számos európai eset szerves részét képezik. api.pageplace.de

A vezetői elemzés szempontjából a kulcsfontosságú következmény, hogy **az egyetlen személytől való függőség inkább vizsgálendő dologgá válik, nem pedig a "populista" címkéből következtetett.**

Ez a különbség megváltoztatja a siker jelentését is. Egy vezető megőrizheti személyes tisztségét, miközben károsítja a párt jövőjét. Egy párt túlélheti a kormányzati csatlósást, miközben lecseréli vezetőjét. A választási ellenálló képesség, a szervezeti folytonosság, a politikai befolyás és a vezető túlélése külön eredmények. Ha ezeket felcserélhetőként kezelni, az pontosan elhomályosítaná azokat a folyamatokat, amelyekről a kérdésed érintett.

Bossi hatalma részben az aktivistákkal való kapcsolatán, részben pedig alárendelt elit irányításán fakadt.

A 2005-ös Lega tanulmány feltárja a feszültségeket az alulról szerveződő militánsok és a szakmai tisztségviselők között. Bossi ezt a megosztottságot kihasználta, hogy visszaállítsa vezetését a párt első, megosztó kormányzati tapasztalata után. A szerzők leírják továbbá a független kihívók eltávolítását és a hűség ismétlés megnyilvánulásainak követeléseit.

Mégis a pártban kiváló vezetők is voltak. Maroni, Castelli, Giorgetti és Calderoli kormányzati feladatokat láthattak el és működtethették működését Bossi súlyos betegsége alatt. Egy interjú Giancarlo Pagliarinivel szintén ellenállást mutatott a hierarchiában a parlamenti cikluskorlátozások javaslatával szemben. Így a személyes vezetés együtt létezett a szervezeti kompetenciával és a beágyazott karrierérdekekkel. iris.unito.it

Az én értelmezésem szerint ez a bizonyíték egy nehéz egyensúlyt jelöl a domináns vezetők számára.

Egy vezetőnek kompetens alárendeltekre van szüksége, mert a kormányzás, kampányolás és az ágazatok fenntartása speciális munkát igényel. De a kompetencia alternatív hatalomforrásokat generálhat: miniszteri hírnév, helyi támogatás, szakértelem és hűséges tisztviselők hálózata. Ezért a vezetőnek ösztönzője van arra, hogy ösztönözze az adminisztratív kapacitást, miközben korlátozza az önálló igény kialakulását az általános vezetői pozícióra.

Ez a különbség segít megmagyarázni, miért nem kell a delegáció politikai egyenlőséget jelenteni. Egy alárendelt jelentős szabadságot élvezhet egy megállapodott stratégia végrehajtásában, miközben nem képes megkérdőjelezni, ki határozza meg a stratégiát.

Az aktivistákkal való kapcsolat további lehetőséget ad hozzá. Amikor a szakmai tisztségviselők olyan érdekeket szereznek, amelyek eltérnek a hétköznapi tagokétól, egy vezető bemutathatja magát a mozgalom saját establishmentje ellen való védelmezőjeként. Ez a centralizációt védelmezőnek tűnhet, nem pedig kizárónak.

Ugyanakkor ezt a mechanizmust nem szabad feltételezni, amikor egy vezető az alulról szerveződő kezdeményezéseket hívja. Ahhoz, hogy meggyőzően bizonyítsák, a kutatóknak bizonyítékra van szükségük arra, hogy a vezető beavatkozása megváltoztatja a rivális csoportok közötti egyensúlyt – például gyengíti egy tiszti pozíciót, megváltoztatja a kinevezéseket, vagy megakadályozza, hogy egy kihívás elérjen a pártkongresszusba.

A Rifondazione Comunista összehasonlítása a legvilágosabb bizonyítékot adja a központi döntéshozatalról.

A 2011-es cikkben, amelyet James L. Newell-lel közösen írtak, a szerzők összehasonlítják a Lega kormányzati tapasztalatait 2001–2006-ban Rifondazione Comunista 2006–2008-as időszakával.

Különösen feltáró a koalíciós belépésről folytatott beszélgetésük. Bossinak nem volt szüksége kiterjedt belső vitára vagy komoly vitatott szavazásra ahhoz, hogy igazolja a Berlusconi-val való szövetséghez való visszatérését. A stratégiai visszafordítások politikai ítélőképességének megnyilvánulásaiént is elfogadhatók. Rifondazione vezetése más folyamattal szembesült: a 2005 márciusi kongresszuson **41% ellenezte a javasolt koalíciós stratégiát**, és a támogató többség maga frakciók szövetsége volt. researchgate.net

Az elméleti jelentőség abban rejlik, **hogy ki rendelkezik a jogkörrel értelmezni a párt céljai és változó eszközei közötti folytonosságot.**

Vegyünk egy hipotetikus pártot, amelynek identitása egy politikai elit elleni ellenálláson alapul. A koalícióba lépés a már meglévő pártokkal látszólagos ellentmondást teremt. Több lehetséges megoldás is létezik:

- A tagok átdolgozott programról tárgyalnak.
- A kongresszus korlátozott kivételt engedélyez.
- A versengő frakciók alkudoznak a feltételeken.
- A követők elfogadják a vezető ítéletét, miszerint a változás az eredeti küldetést szolgálja.

Ezek az eljárások ugyanazt a formális döntést hozhatják meg, de a hatalmat nagyon másképp osztják el.

Ahol az elfogadás elsősorban az utolsó mechanizmuson alapul, a vezető mérlegelést szerez az elvek és taktika közötti kapcsolat felett. A visszafordítás nem feltétlenül alázza a tekintélyt; alkalmat jelenthet a követők bizalmának mutatójára.

Ez nem jelenti azt, hogy az ideológia jelentéktelenné válna. Egy pontosabb hipotézis az, hogy **a vezető szabadsága attól függ, hogy hitelességet tart fenn, mint egy tartós kollektív cél értelmezője.** A követők elviselhetik a szövetségek változását, miközben ragaszkodnak a nagyobb célhoz.

Fontos oksági kvalifikáció is van. A 2011-es szerzők nem tulajdonítják az ellentétes kormányzási eredményeket pusztán Bossi erősebb kontrolljának tulajdonítani. Magyarázatuk magában foglalja a koalíciós aritmetikát, kommunikációt és politikai lehetőségeket, és különös jelentőséget ad a kormányzó partnerek ideológiai kompatibilitásának. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ennek következtében ez az összehasonlítás nem bizonyítja, hogy a belső autoriterizmus általában kormányzati sikert eredményezne. Azt mutatja, hogy a belső döntéshozatali struktúrák befolyásolják, hogyan lép be és irányít egy párt a koalíciót, valamint más következményes feltételeket is.

2010-es tanulmányuk bemutatja, hogyan válnak a kormányzati kompromisszumok elfogadhatóvá egy párton belül.

A "A Lega Nord visszatér a kormányba" a politikai és manifest elemzést, pártkommunikációt, interjúkat, aktivista vitákat, online anyagokat, valamint a **2009 júniusi pontidai gyűlés 206 résztvevőjét érintő felmérést** ötvözi.

A képviselők Bossi és Berlusconi kapcsolatát a szövetség garanciájaként mutatták be. A gyűlés válaszadói között 68% nagyon elégedett, 27% pedig viszonylag elégedett volt a párt kormányzati teljesítményével, bár 63% elismerte a fájdalmas kompromisszumokat. Az online beszélgetések is kritizálták a kompromisszumokat és magát Bossit.

A szerzők egyértelműen felismerik mindkét helyszín korlátait. A gyűlési válaszok nyilvánosan elérhető igazolási repertoárt tárnak fel; nem szabad átlátható hozzáférésként kezelni a válaszadók személyes gondolataihoz vagy minden támogató képviselőjeként. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az én értelmezésem szerint ez a tanulmány fontos különbséget tesz a **kompromisszumot elfogadás és annak elmulasztása** között.

Egy követő felismerheti a nem kívánt engedményt, mégis továbbra is támogathatja a vezetőt, mert a engedményt egy nagyobb stratégia alapján ítélik meg. A releváns kérdés az: *Ez elfogadható költség volt-e annak, hogy valami fontosabb elérj?*

A vezetés tehát azokat a kritériumokat érinti, amelyek alapján értékelik a teljesítményt. Egy párt meghívhatja a tagokat, hogy megítéljék a kiválasztott prioritásokat, a reálisan elérhető alternatívákat vagy a koalíciós partnerek által felállított akadályokat.

Legalább három analitikusan eltérő forrás van a folyamatos hűségnek:

1. **Lényegi elégedettség:** a tagok úgy vélik, hogy fontos célokat értek el.
2. **Stratégiai elfogadás:** a tagok nem kedvelik bizonyos kimenetelt, de a rendelkezésre álló alternatívákat rosszabbul tartják.
3. **Személyes bizalom:** a tagok bíznak a vezető ítélőképességében annak ellenére, hogy az eredmények nem bizonytalanok.

Ezek ugyanabban az egyénben együtt létezhetnek. Olyan kutatás, amely csak azt kérdezi, hogy egy tag "támogatja a vezetőt", nem tudja megkülönböztetni őket.

A kritika jelenléte is számít. Az elégedetlenség kifejezése, frakció kialakítása és egy életképes vezetői kihívás felállítása más tevékenységek. Az utóbbi erős kontroll nem igényel az elsők

megszüntetését. Egy vezető elviselheti a jelentős panaszokat, miközben megtartja az irányítást a szervezeti eszközök felett, amelyeken keresztül a panaszok kollektív alternatívává válhatnak.

Berlusconi bemutatja, hogyan védheti meg a szervezeti változások a vezetést.

A 2009-es fejezet Berlusconi felépülését követi a 2006-os választási vereségből és az azt követő kihívásokat szövetségesei között. Központi epizódja a PdL bejelentése 2007 novemberében. A szerzők úgy értelmezik a kezdeményezést, mint egy eszközt arra, hogy visszaszerezze az irányítást a politikai napirendjük felett, és elkerüljék a hosszan tartó választói tárgyalásokat, amelyek kihívásnak tehetik ki vezetését.

A kezdeményezés megváltoztatta a többi vezetők által szembesült választásokat. Fini Alleanza Nazionale végül csatlakozott az új alakulathoz; a UDC visszautasította, és önállóan folytatta; a Lega megőrizte különálló identitását. Az eredmény tehát egyenlőtlen alkupozíciót mutat, nem pedig az egyetemes engedelmességet. researchgate.net

Ez az eset egy olyan mechanizmust sugall, ami eltér a belső vezetői verseny megnyerésétől: **egy vezető megváltoztathatja azt a színteret, ahol egyébként a verseny zajlana.**

Egy kialakult szervezeti struktúra ismerős erőforrásokat ad riválisoknak – irodákat, frakciókat, tárgyalási jogokat és eljárási elvárásokat. Egy hirtelen átszervezés csökkentheti ezeknek az erőforrásoknak az értékét, miközben növelheti a kezdeményező vezető által személyesen irányított eszközök értékét.

A fontos ellentétszerű tehát nem csupán az, hogy egy másik politikus legyőzhette-e Berlusconit egy szavazáson. Az az, hogy a potenciális kihívók képesek lettek volna-e versenyképes szervezetet, a választókhoz való hozzáférést és hiteles kormányzási utat fenntartani az általa javasolt megállapodáson kívül.

Ez a nézőpont azt is megmagyarázza, miért lehet egy vezető ellenfelei vonakodva együttműködni anélkül, hogy személyesen hűségessé válnának. A függőség lehet stratégiai, nem érzelmi.

Ennek ellenére három hatalomformának külön kell maradnia:

- Parancsnokság a saját csapatod felett.
- Alkuhatás a szövetséges pártok felett.
- Hatalom a kormányzó koalíción belül.

Az egyik területen elért siker nem teremt egyenértékű hatalmat a másikban. Néhány szövetséges szervezeti függetlenségének megőrzésének képessége ennek a megkülönböztetésnek a bizonyítéka.

Egy kapcsolódó közös konferenciaelőadás, "**D'Amore e D'accordo?**" (APSA, 2010) kifejezetten azt vizsgálja, hogyan tekintették a PdL tagjai és képviselői a Berlusconit, az FI és AN-k integrációját, valamint a Legával való kapcsolatokat. Ez ugyanahhoz a kutatási programhoz tartozik, és nem szabad automatikusan független ismételtsének tekinteni későbbi eredményeknek. papers.ssrn.com

Blocher hozzáteszi az intézményi korlátok problémáját a párton kívül.

A svájci esete a 2015-ös könyv három fő összehasonlítása egyike. Különösen hasznos a vezetői dinamika **külön tulajdonítható beszámolójához, Albertazzi** önálló cikke, a "Reconciling 'Voice' and 'Exit': Swiss and Italian Populists in Power" (*Politics*, 2009, 29(1), 1–10).

Leírja, hogyan folytatta a főelnök konfrontatív kampányát, és hogyan használta ki a kormányban való részvétel közben a közvetlen demokratikus lehetőségeket. Blocher magatartása megkérdőjelezte a kabinet kollégialis elvárásait. 2007 decemberében a parlament Eveline Widmer-Schlumpfot választotta helyére, és a párt reagált azokra a képviselőkre, akik a saját kívánságával ellentétesen elfogadták a kormányzati tisztséget. Ezek a megállapítások Albertazzi egyéni kiadványához tartoznak, nem pedig egy közösen írt cikkhez. [Wiley Online Könyvtár](#)

Az elemzési következtetés az, hogy egy egyén jelentős párttekintéllyel rendelkezhet, miközben sebezhető marad azoknak az intézményeknek, amelyek tagságát és szabályait nem ő irányítja.

Ez a különbség elengedhetetlen a vezetés tartósságának tanulmányozásakor. A kormányból való eltávolítás nem feltétlenül jelenti a pártvezetésből való eltávolítást vagy ideológiai befolyás elvesztését. Ezzel szemben a kormányzati tisztség betöltése nem feltétlenül jelenti a pártszervezet feletti irányítást.

Az összehasonlító kutatás során a "vezetői túlélésnek" tehát pontosan kell meghatároznia az adott pozíciót. Ellenkező esetben egy kabinet elvesztése tévesen a politikai vezetés végének kódolható, vagy a közvélemény fennmaradása elrejteti a belső hatalom elvesztését.

Az aktív tagságot és a belső demokráciát külön kell mérni.

Hasznos tisztázás jelenik meg Albertazzi későbbi **önálló** cikkében, "Menni, megy,... Még nem teljesen eltűnt? 'Bossi Legája' és a tömegpárt fennmaradása" (*Contemporary Italian Politics*, 2016, 8(2), 115–130).

A 2009–2010-ben végzett 18 interjúra támaszkodva az aktivizmust, a kollektív identitást és a képviselőkkel való kapcsolatokat vizsgálja. Albertazzi kifejezetten megjegyzi, hogy a belső demokrácia nem szükséges jellemzője a tömegpártszervezeti modellnek. Beszámolója továbbá megkülönbözteti a támogató és teljes jogú tagok közötti különbségeket, utóbbi státusz az aktivizmushoz kötődik. pure-oai.bham.ac.uk

Ez általános elemzői különbséget támaszt a **szervezeti munkában való részvétel és a tekintélyalapú döntésekben való részvétel** között.

A tagok jelentős időt szentelhetnek kampányolásra, találkozókra, demonstrációkra és közösségi tevékenységekre, miközben kevés befolyásuk van a koalíciós stratégiára vagy a vezetőválasztásra. Részvételük azonban jelentős lehet számukra: identitást, barátságot, elismerést vagy közös célok előmozdítására lehetőséget adhat.

Ezért hiba lenne az aktív tagokat egyszerűen manipulált nézőkként kezelni. Motivációik őszinték és összetettek lehetnek még akkor is, ahol a döntéshozatal erősen központosított.

A kutatási kérdésedhez a leginformatívabb intézkedések a tagok tényleges jogköreire vonatkoznak:

Szervezeti jellemzők	A vezetői irányításhoz kapcsolódó kérdés
Gyakori fióktalálkozók	A tagok megváltoztathatják a szabályzatot, vagy főként megvitathatják és végrehajthatják a döntéseket?
Nagy aktivista tagság	Képesek az aktivisták függetlenül koordinálni az ágazatok között?
Megválasztott párttestületek	El tudják-e utasítani a vezetők javaslatait a gyakorlatban?
Vezetőválasztások	Be tudnak-e lépni hiteles kihívók, kampányolni, és megtartani a szervezeti hozzáférést?
Átfogó konzultáció	Köteles-e a vezetőknek cselekednie az ebből eredő preferenciák alapján?

Ez a táblázat egy elemző keretrendszer a bizonyítékok értékelésére, nem pedig Albertazzi és McDonnell szó szerint javasolt osztályozása.

Bizonyítékaik legerősebbek a vezetés legitimitásáról és stratégiai kontrolljáról; kevésbé teljeseek, mint minden központi döntés rekonstrukciója.

Több módszertani erősség is kiemelést érdemel.

Először is, a tagok és képviselők meghallgatása lehetővé teszi, hogy vizsgáljuk a hatalom működésének kapcsolatát. Egy vezető nyilvános állítása, hogy a pártot testesíti meg, kevesebbet árul el nekünk, mint a követők értelmezésének bizonyítéka.

Másodszor, az interjúk dokumentumokkal és kormányzati intézkedésekkel való kombinálása segít megkülönböztetni, mit ígért egy párt, mit tett, és hogyan magyarázták el a résztvevők a különbséget.

Harmadszor, ha különböző belső struktúrájú pártokat hasonlítunk össze, nehezebb minden eredményt a vezető személyes jellemzőihez kötni.

Vannak olyan korlátok is, amelyek különösen számítanak az eredeti érdeklődésnek a központi döntéshozatal iránt.

A nyilvánosan kifejezett hűség önmagában nem teremt magánmeggyőződést. A tagok őszintén csodálhatják a vezetőt, stratégiailag mutathatnak hűséget, félhetnek a kizárástól, vagy ismételhetik meg a megszokott magyarázatot erős személyes elkötelezettség nélkül. Az interjúk vizsgálhatják ezeket a lehetőségeket, de nem mindig oldhatják meg azokat.

A nyílt kihívás hiánya nem határozza meg annak okát. Egy vezető kihívatlan maradhat, mert a támogatók elégedettek, mert a riválisoknak nincsenek erőforrásai, mert az eljárások kizárják a versenyt, vagy mert a potenciális kihívók már távoztak. Ezek a magyarázatok más bizonyítékokat igényelnek.

A közös nyelvezet nem teremt egyirányú oksági folyamatot. A vezetők meggyőzhetik a követőket, de megfogalmazhatják az aktivisták körében már elterjedt preferenciákat is. Az idővel történő ismételt interjúk segítenek megkülönböztetni a meggyőzést a kiválasztástól és a kölcsönös megerősítéstől.

A folyamatbeli beszámoló nem automatikusan közvetlen megfigyelése a döntéshozatalnak. Különösen fontos döntések esetén további bizonyítékok lehetnek versengő tervezetek, végrehajtó jegyzőkönyvek, levelezés, interjúk a legyőzött ellenfelekkel, valamint annak kronológiája, hogy ki javasolta, módosította vagy vétózta az egyes opciókat.

Az esetválasztás korlátozza az általánosítást. A tanulmányok megállapítják, hogy bizonyos kimenetek lehetségesek, és megvilágítják a mechanizmusokat. Nem becsülik meg, hogy ezek a mechanizmusok milyen gyakran működnek minden demokratikus pártban. Toygar Sinan Baykan a *Populists in Power* című könyvében megjelent áttekintésében megjegyzi a latin-amerikai tartós populista befolyási helyzet tapasztalatainak korlátozott bevonását. researchgate.net

Két fejlemény húz fel hasznos határokat egy állandóan domináns vezetők elmélete körül.

Az első a karizmával foglalkozik. McDonnell külön szerződött "**Populista vezetők és Coterie Charisma**" (2016) című műve a követők megítélését vizsgálja, ahelyett, hogy feltételezné, hogy a kiemelkedő populisták ugyanolyan karizmatikusak. A legvilágosabb bizonyítékokat találja Bossi mellett, Berlusconi számára jelentős, de hiányos bizonyítékot, és csak részleges bizonyítékot Blocher esetében. Ez minősíti a 2008-as közös bevezetőben szereplő erős karizma nyelvezet válogatás nélküli alkalmazását. [Duncan McDonnell, 2016](#)

A második a trónöröklésről szól. Albertazzi 2016-os cikke Bossi kényszerű lemondását írja le 2012 áprilisában, miután egy botrány történt, amely a pártforrások állítólagos visszaélésével kapcsolatosodott, valamint sikertelen próbálkozását Salvini ellen Salvini [ellen. pure-oai.bham.ac.uk](#)

Ezek a fejlemények két különálló javaslatot sugallnak további vizsgálatra.

Az egyik, hogy a személyes hatalom rendkívül erős lehet anélkül, hogy egységes lenne a követők vagy helyzetek között. A másik, hogy egy szervezet képes képességeket fejleszteni egy domináns alapító alatt, amelyek később lehetővé teszik az utódját.

Egy alkalmas alárendelt vezetés, működő ágak és tartós kollektív identitás kezdetben megerősítheti az alapítót. Megváltozott körülmények között ezek az erőforrások támogatják a szervezeti folytonosságot nélküle. Hogy ezt teszik-e, empirikus kérdés; a szervezeti erő nem lehet állandóan védelmező vagy fenyegető hatással a vezetőre nézve.

Az eredeti vizsgálatához a legnagyobb prioritást a **2011-es Rifondazione Comunista stratégiai döntéshozatali összehasonlításnak, a 2005-ös Lega tanulmányának a belső hatalom kezeléséről, valamint a 2009-es jobbközép-jobboldali szervezeti átszervezés fejezetének a vezetői kihívásokra adott válaszként.** A 2010-es cikk részletesebb beszámolót ad arról, hogyan magyarázzák a tagok a folyamatos támogatást kormányzati kompromisszumon keresztül.

Gilles Ivaldi és Maria Elisabetta Lanzone elemzése a Le Pen-párt vezéreiről

Ivaldi és Lanzone központi érve az, hogy a **vezetői utódlás és a szervezeti modernizáció együtt létezhet a folyamatos személyes dominanciával**. Munkájuk különösen releváns az eredeti kérdésedhez, mert egyszerre vizsgálja Jean-Marie Le Pen hatalmának tartósságát és a vezetés átadását Marine Le Pennek.

A fő kiadvány a következő:

Gilles Ivaldi és Maria Elisabetta Lanzone (2016), "A Francia Front National: Szervezeti változás és alkalmazkodás Jean-Marie-től Marine Le Penig," Reinhard Heinisch és Oscar Mazzoleni, szerk., *Understanding Populist Party Organization: The Radical Right in Western Europe*, Palgrave Macmillan, 131–158. o. [DOI és kiadói oldal](#). [Springer Nature link](#)

Eredményeik hangsúlyozzák a központosított hatalom folytonosságát, valamint a személyzet, szakmai szakértelem, közkommunikáció és vezetőválasztás változásait. Marine trónra lépése megerősítette támogatóit, és csökkentette az apjától való függőséget. A szervezet bizonyította, hogy képes túlélni alapító vezetőjét anélkül, hogy jelentősen szétszórná a döntéshozatali hatalmat. [researchgate.net](#)

A pontosság érdekében a teljes szöveg a szerzők kifejezetten megjelölt előnyomata volt. Történelmi és dokumentumos szervezeti tanulmányt mutat be, amely korábbi kutatásokra, törvényekre, választási és pénzügyi információkra, valamint kortárs tudósításokra támaszkodik. Nem közöl új közös interjútanulmány vagy zárt vezetői ülések közvetlen megfigyelése. [researchgate.net](#)

Az alábbiakban megkülönböztetem közös hozzájárulásukat Ivaldi önmagában végzett tanulmányaitól, egy későbbi háromszerzős cikktől és a következtetéseik értékeléséhez használt független bizonyítékoktól.

A központi fogalmi kérdés az, hogy mit jelent egy párt intézményesülése.

A Le Pen-ügy több könnyen összekeverhető kérdést kell szétválasztani:

Dimenzió	Vizsgálandó kérdés	Mi számítana erősebb bizonyítéknak?
Szervezeti tartósság	Képes a párt folytatni a választási visszaesések és vezetői változások ellenére?	Folyamatos fiókok, személyzeti toborzás, pénzügy és választási részvétel

Dimenzió	Vizsgálandó kérdés	Mi számítana erősebb bizonyítéknak?
Függetlenség egy adott vezetőtől	Működhet-e a szervezet a hivatalban lévő személy személyes hatalma nélkül?	Működő utódlási folyamat és az utód számára elérhető erőforrások
Belső demokrácia	A tagok befolyásolhatnak és korlátozhatnak fontos döntéseket?	Hatékony jogok a jelöltek, a politikák, a kinevezések és a vezetői eltávolítás felett
Személytelen hatalom	A döntéseket olyan szabályok szabályozzák, amelyek meghatározzák a vezetőket?	Az aktuális elnök preferenciáival szemben érvényesített eljárások

Ez az én analitikus elkülönítem a kérdésekről, nem pedig egy négyrészes modell, amelyet a szerzők hivatalosan javasoltak.

A sikeres utódlás csak néhány kérdésre válaszol. Megmutatja, hogy a szervezet képes túlélni egy hivatalban lévő tagot. Nem bizonyítja, hogy a hatalom személytelenné vált, vagy hogy a tagok folyamatos irányítást szereztek a vezetés felett.

A dinasztikus utódlás különösen fontossá teszi ezt a megkülönböztetést. A családi kapcsolat segíthet megőrizni az elismerést és a szervezeti folytonosságot, de önmagában nem magyarázza az utód kormányzási képességét. Még mindig meg kell vizsgálni az utód választási mandátumát, szövetségeit, közigazgatási erőforrásait és az ellenállás leküzdésének képességét.

Ennek következtében a "személyesített" és "intézményesített" kifejezéseket nem szabad automatikusan ellentétnek kezelni. A lényeges kérdés az, **hogy mely szervezeti elrendezések váltak tartósvá.** Egy párt kidolgozhat stabil eljárásokat a hatalmi erőmegosztás nagyon egyenlőtlen eloszlásának újraprodukálására.

A szervezeti szabályok többet árulnak el, mint a vezető személyiségének leírását.

Az FN 2011 áprilisában frissített törvényei konkrét bizonyítékot szolgáltatnak:

- A Központi Bizottság legfeljebb 100 választott tagból és 20 elnöki kinevezettből állt.
- Az elnök javasolta a Politikai Iroda tagjait, feltéve, hogy a Központi Bizottság jóváhagyása szükséges.
- Egy vezetőjelöltnek 20 minisztériumi titkár támogatására volt szüksége.
- A regionális és megyei tisztviselőket országosan nevezték ki, és ugyanazon szervezeti csatornán keresztül eltávolíthatók voltak.
- A regisztrált tagok egyötöde rendkívüli gyűlést kérhetett; legalább tíz szövetségből 100 tag által támogatott javaslatokat benyújthatott megvizsgálásra. [Részletező PDF](#)

Ezek a rendelkezések indokolják a kvalifikált értelmezést. Ötvözik az elnöki előnyöket a formális részvételi és jóváhagyási eljárásokkal. Nem írnak le korlátlan, egyoldalú kinevezési jogkört vagy jogtalan tagságot.

Különösen érdemes vizsgálni a területi tisztek országos kinevezése és a területi támogatások közötti kapcsolatot a vezetői jelöltséghez. Ez potenciálisan olyan vezetői versenyhez való

hozzáférést teszi attól a tisztviselőktől, akiknek karrierje a nemzeti vezetéshez kötődik. Annak megállapításához, hogy ez a megállapodás a gyakorlatban mennyire korlátozó, bizonyítékokra lenne szükség a támogatásokról, sikertelen jelöltségekről és a tisztviselők ellenvélemény szabadságáról.

Általánosságban a szervezeti elemzésnek három szakaszt kell megkülönböztetnie: **ki javasolhat alternatívát, ki szavaz róla, és ki hajtja végre az eredményt.** Egy látszólag befogadó végső szavazás együtt létezhet a koncentrált kontrollal az adott szavazathoz eljutó alternatívák felett. Ezzel szemben egy hivatalosan alárendelt bizottság néha engedményeket kényszeríthet ki, mielőtt egy javaslatot nyilvánosan bemutatnának.

A megfelelő tanulmányi cél tehát egy döntéssorozatot, nem csupán egy szervezeti diagram.

A Mégret-ügy a legerősebb próba bármely állítás ellen, miszerint Jean-Marie Le Pen hatalma megkérdőjelezhetetlen volt.

Ebben az epizódban részletesen támogató mű Ivaldi önállóan írt, **"The Front National Split: Party System Change and Electoral Prospects" (2003)** című műve, Jocelyn Evans szerk., *The French Party System: Continuity and Change*, 137–154. oldal.

Ivaldi jelentős kihívást dokumentál. 1999 januárjában Bruno Mégret 58 szövetségi titkárra és 141 regionális tanácstagra számíthatott, akik támogatták kongresszus összehívásának kísérletét. A konfliktus a szervezeti hatalomra és stratégiára vonatkozott, különösen a jobboldali főáramú együttműködésre; nem redukálható egyszerű ideológiai megosztottságra a mérsékeltek és szélsőségesek között. Ennek ellenére a 2002-es elnökválasztás első fordulójára Jean-Marie Le Pennek körülbelül 16,9%-ot adott Mégret 2,3%-kal szemben. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az én értelmezésem szerint ez az epizód elválasztja **a szervezeti kadrok irányítását attól, hogy a választót rivális szervezetbe vonja.** Egy kihívó jelentős belső támogatással rendelkezhet anélkül, hogy ugyanolyan átruházható közönség lenne.

Emellett három eredmény megkülönböztetését is meg kell tenni: a vezetés megtartását, a szervezeti egység megőrzését és a választási sikert. Le Pen túlélése nem jelentette azt, hogy megakadályozta volna a káros megosztottságot.

Ez a különbség fontos a tágabb kutatási kérdés szempontjából. Ha egy hivatalban lévő képviselő "legyőzi" egy belső riválist azzal, hogy megtartja az eredeti pártot, miközben sok aktivista távozik, az más mechanizmus, mint az ellenfelek meggyőzése, a belső szavazás megnyerése vagy a kihívás kialakulásának megakadályozása.

Egy tanulmány, amely kizárólag a végső túlélővel foglalkozik, fennáll a veszélye, hogy figyelmen kívül hagyja a konfliktus során elpusztult erőforrásokat. Az is összetévesztheti a túlélő szervezet csökkent sokszínűségét azzal is, hogy a vezető mindig is konszenzusban volt.

Marine Le Pen trónra lépését úgy kell érteni, mint egy versenyszerű utódlást, egyenlőtlen erőforrásokkal.

Ivaldi **"Új út a francia radikális jobboldalnak? A Nemzeti Front és De-démonizáció"** című műve, amely 2014-ben elérhető és később 2016-ban fejezetként jelent meg, további bizonyítékokat szolgáltat. Marine **2011-ben a tagok 67,7%-át nyerte** Bruno Gollnisch ellen.

Támogatói körülbelül **57%-ot szereztek a Központi Bizottság helyeiben**, míg Gollnisch támogatói 41%-ot és a Politikai Hivatal helyeinek közel **70%-át szereztek**. Ivaldi előrehaladását a választási életképességnek és a modernizációnak kedvezőbb tagsági egyensúlyhoz köti, mint a középhaladó elit közötti korábbi egyensúly. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ez a bizonyíték pontosabb megfogalmazást támaszt, mint az "ő örökölte a pártot". A családi identitás összeegyeztethető volt egy következményes versengéssel, frakciós mozgósítással és választási jóváhagyással. A tagsági szavazatok és az irányítótestületek összetétele közötti különbség is figyelmet érdemel. Ezek a számok különböző intézményeket érintenek, és nem szabad felcserélhető támogatási mutatóként kezelni őket. A szélesebb elemző jelentés az, hogy **a vezetőválasztásban való részvétel nem szükséges bővíteni a későbbi döntéshozatalban való részvételt**. A tagok jelentős lehetőséget kaphatnak arra, hogy kiválasszák azt a személyt, aki koncentrált hatalmat gyakorol, miközben kevés befolyással rendelkeznek az adott személy döntései felett a választások között.

Egy hasznos további különbség az engedélyezés és a felelősségvállalás között. Az engedélyezés azt mutatja, hogyan kap egy vezető mandátumot. A felelősségvállalás azt jelenti, hogy más szereplők követelhetnek-e magyarázatokat, visszavonhatják a döntéseket, szankciókat szabhatnak ki vagy helyettesíthetnek-e a hivatalban lévő képviselőt. Az elsőnek bemutatása nem bizonyítja a másodikat.

A professzionalizáció megváltoztathatja a vezetés erőforrásait anélkül, hogy eldöntenénk, ki rendelkezik végső hatalommal.

A szervezeti modernizáció értékeléséhez segít megkülönböztetni a munka elosztását a kötő hatalom elosztásától.

Egy vezető átruházhatja a gazdaságpolitikai fejlesztést, kommunikációt, jelöltek képzését vagy választási kutatást szakértőkre. Az ilyen delegáció javíthatja a szervezeti kapacitást, miközben a versengő javaslatok közötti végső választás a csúcsra koncentrálódik.

A döntő kérdések tehát gyakorlatiak:

- Megtarthatják a szakértők pozíciójukat, miután nem értenek egyet a vezetővel?
- Elutasíthatja-e egy irányító testület a vezető preferált javaslatát?
- Rendelkeznek olyan területi tisztviselőkkel, amelyeket a nemzeti vezetés nem tud visszavonni?
- Képes egy belső csoportosítás koordinálni és kampányolni anélkül, hogy az elnöki engedélyt kérné?

Ezek elemző tesztek, nem olyan eredmények, amelyeket Ivaldi és Lanzone minden döntéshez közvetlenül megállapítanak.

Emellett segítenek elkerülni a személyes dominancia túlzottan szó szerinti értelmezését. Egy domináns vezetőnek nem kell minden politikát kidolgoznia vagy minden adminisztratív intézkedést felügyelnie. A vezetés tanácsadók kiválasztásával, megengedett alternatívák meghatározásával, viták választottbírósaági döntésével és a politika kidolgozók karrierjének irányításával működhet.

Ezzel szemben a tanácsadók létezése nem bizonyítja, hogy a vezető csupán jóváhagyja preferenciáit. A befolyás meghatározásához nyomon kell követni, mi történt, amikor preferenciáik eltértek.

A dédiabolizációt külön kell vizsgálni a belső demokratizációtól.

Ivaldi dédiabolizációról – *a párt politikai megbélyegzésének csökkentésére irányuló törekvésekről szóló tanulmánya a programokat, a kérdéshangsúlyt, a választási pozíciót és a vezetőváltást vizsgálja. Empirikus megközelítése magában foglalja a programelemzést és az elnöki politikai kötelezettségek összehasonlítását. Azonosítja a modernizációt és a megjelenítési változásokat anélkül, hogy ezeket bizonyítékként kezelné, hogy a párt elhagyta radikális jobboldali ideológiai alapjait.* researchgate.net

A vezetői elemzéshez négy különböző változást kell külön mérni:

Lehetséges változás	Bizonyíték szükségessége
Elfogadhatóbb közkép	Változások a retorikában, szövegekben és közvéleményben
Politikai moderáció	Változások a lényegi kötelezettségekben és javasolt intézkedések
Nagyobb szervezeti kompetencia	Toborzás, szakértelem, kampányolás és adminisztratív teljesítmény
Nagyobb belső demokrácia	A napirend-állítást, szavazást és elszámoltathatósági jogok hatékony újraelosztása

Egy szervezet jelentősen haladhat egyik dimenzióban, a másikon pedig kevésbé.

További következtetésem az, hogy egy imázsváltoztató stratégia további ösztönzőket teremthet a központosított üzenetirányításhoz. A nyilvános hitelességre törekedő vezetőnek oka van szabályozni, ki beszél a párt nevében, és hogyan válnak nyilvánvalóvá a belső nézeteltérések. Hogy ez valóban erősíti az elnöki hatalmat, döntésekkel és szankciókkal kell megállapítani; nem lehet pusztán a jobb bemutatásból következtetni. Ez egy lehetséges feszültséget is sugall, amelyet érdemes tesztelni: a professzionális tisztviselők által megszerzett készségek és közismertség végül nagyobb függetlenséget adhatnak is, még ha az első kinevezésük megerősítette is a hivatalban lévő tisztséget.

A későbbi cikk Dwayne Woods-szal közvetlenebbül világítja meg a közképviselést, mint a belső parancsnokságot.

Egy kapcsolódó közös kiadvány:

Gilles Ivaldi, Maria Elisabetta Lanzone és Dwayne Woods (2017), "A populizmus változatai a bal–jobb spektrumon: a Front National, az Északi Liga, a Podemos és az Öt Csillag Mozgalom esete "Swiss *Political Science Review*, 23(4): 354–376. [DOI](#).

Célzott válogatással a kiadványokból, beszédekből és közzétett nyilatkozatokból a szerzők összehasonlítják a nép, elit, szuverenitás és képviselés elképzeléseit. Kifejezetten jellemzik kutatásukat, elsősorban leíróként. Eredményeik közös populista állításokat azonosítanak a pártok szélesebb ideológiai hagyományaiban gyökerező különbségek mellett. [Wiley Online Könyvtár](#)

A vezetés szempontjából releváns szerepe közvetett, de hasznos. Az egységes nép képviselőjének állítása olyan nyelvet adhat, amelyen keresztül a vezetők igazolják tekintélyüket. Azonban egy beszéd, amely azt állítja, hogy népszerű érdekeket testesít, nem mutatja be, hogyan születnek valójában a kinevezések vagy a politikai döntések. Az empirikus összefüggés megkövetelné annak bizonyítását, hogy ezt a reprezentatív állítást belső viták során idézték fel és fogadták el. Ilyen bizonyíték nélkül a nyilvános diskurzus és a szervezeti kontroll inkább összefüggő hipotézisek maradnak, nem pedig bizonyított ok-okozati lánc.

A belső nézeteltérést nem szabad összekeverni az intézményesített ellenállással.

Ivaldi korábbi **"Conservation, Revolution and Protest: Esettanulmány a francia nemzeti front tagjainak és szimpatizánsainak politikai kultúráin"** (1996) kvalitatív és kvantitatív kutatásokat használt Isère-ben, hogy megkülönböztessék az ideológiai kötődések különböző formáit. A természetvédelem, a forradalma és a tiltakozás fő támogatói regisztereknek nevezte ki. Ez a tagokról és szimpatizánsokról készült kutatás volt, nem pedig a központi végrehajtó döntések megfigyelése. [ScienceDirect](#) Az analitikus következtetés az, hogy a koncentrált tekintély együtt létezhet heterogén követőkkel. Különböző résztvevők különböző okokból ugyanazt a vezetőt támogatják.

Egy független kortárs összehasonlítás is megerősíti ezt a pontot. **Alexandre Dézé "Le changement dans la continuité : l'organisation partisane du Front national"** (2016) című művében a folyamatos szervezeti hierarchiát vizsgálja a pozíciókért és irányért folytatott versengéssel. Megjegyzi, hogy Marion Maréchal-Le Pen erős Központi Bizottság eredménye 2014-ben nem jelent meg egyenértékű képviselőt a központi vezetésben. Beszámolója a pártot versengő érdekek színteréneként kezeli, annak ellenére, hogy koncentrált a hatalom. [Cairn.info](#)

Elemzési szempontból három dolognak külön kell maradnia: más vélemény tartása, hasonló gondolkodású tagokkal való koordináció, valamint védett szervezeti jogok birtoklása ellenzékként.

Csak a harmadik biztosít folyamatos intézményi ellensúlyt. Az első kettő nagyon egyenlőtlen körülmények között létezhet.

Ebből következik, hogy a frakciókonfliktus nem cáfolja automatikusan a vezetői dominanciát. A legfeltáróbb kérdés, hogy egy frakció képes túlélni egy vitát elveszíteni, miközben megtartja pozícióit, erőforrásait és lehetőségeit a jövőbeli döntések megkérdőjelezésére.

A Jean-Marie Le Pen való konfliktus jogi korlátokat is feltár a szervezeti uralomnak.

Különösen hasznos független ellenőrzés a **2017. január 25-i Cour de cassation ítélet, 15-25.561. szám.** Ez a levél rendkívüli gyűlésének kísérletét érintette a törvények módosítására, beleértve a tiszteletbeli elnökség megszüntetését is. A bíróság helybenhagyta ennek az eljárásnak a felfüggesztését: a rendes gyűlés postai szavazásának engedélyezése nem engedélyezte annak alkalmazását a rendkívüli törvényi felülvizsgálatra. Ez egy jogi kérdés volt Jean-Marie Le Pen különálló kizárásától. [Légifrance](#)

Az epizód bemutatja, miért kell megkülönböztetni a politikai fölényt és a korlátlan jogi tekintélyt. A szervezeten belüli támogatás nem automatikusan igazolja az összes eljárást, amelyet a támogatás megvalósításához használnak.

Azt is bemutatja, hogyan aktiválhat egy formálisan gyengébb szereplő a szokásos hierarchián kívüli korlátot. A szabályok, amelyek ritkán számítanak a konszenzusos időszakokban, akkor következményekkel járhatnak, amikor egy vita bíróságra kerül.

Ez nem bizonyítja, hogy az FN erős, mindennapi belső demokráciával rendelkezett-e. Azt is kijelenti, hogy a vezetői hatalom elképzelésében szerepelnie kell azok a feltételek, amelyek között az eljárásjogok érvényesvé válnak.

A fő módszertani erősség a történelmi rekonstrukció; a fő korlát magának a hatás megfigyelésének megfigyelése.

A fent említett bizonyítékok lehetővé teszik a szervezeti struktúrák, a vezetői versengés és a személyzeti változások komoly értékelését. Kevésbé döntő a pontos interperszonális folyamatok tekintetében, amelyeken minden jelentős döntés megszületett.

Módszertani értékelésem szerint öt kérdés továbbra is különösen fontos.

Először is, a **formális hatalom és a tényleges befolyás eltérő bizonyítékot igényel.** A törvények megjelölik az engedélyezett eljárásokat. Nem árulják el, hogy látszólagos jóváhagyást tárgyaltak-e, kényszerítettek, előre látták-e vagy szabadon adták-e.

Másodszor, a **látható ellenállás hiánya kétértelmű.** Ez egyetértésre, szankcióktól való félelemre, ellenfelek kizárására, sikertelen koordinációra vagy a kilépésről szóló döntésre utalhat. A közvélemény egyhangúsága önmagában nem tudja megkülönböztetni ezeket a mechanizmusokat.

Harmadszor, a **karizmának független bizonyítékra van szüksége.** Ha egy vezetőt karizmatikusnak neveznek, mert a követői hűségese, és lojalitását a karizmával magyarázza, akkor az érv körkörössé válik. Interjúk, levelezés és a költséges konfliktusok során tanúsított viselkedési feljegyzések segítenek megállapítani, mit gondolnak a követők a vezetőről.

Negyedszer, a **választási siker oksági irány problémáját teremti.** A központosított hatalom segíthet a kampányok koordinálásában; a választási siker azt is eredményezheti, hogy a tagok kevésbé hajlandóak a vezetővel való kihívásra. Mindkettő függhet külső politikai lehetőségektől. Egy történelmi összefüggés nem határozza meg relatív oksági jelentőségüket.

Ötödrész, a **leginformatívabb megfigyelések vitatott döntések.** Egy különösen erős vizsgálat feltárna az elnök, a magas rangú tisztviselők, a területi vezetők és a tagok kezdeti preferenciáit; rekonstruálná a megfontolt alternatívákat; és megállapítaná, ki váltott álláspontot és miért. Különösen értékesek azok a döntések, amelyekben az elnök elvesztette, kompromittált vagy visszavont egy javaslatot.

Az eredeti kutatásod szerint az Ivaldi és Lanzone legeredményesebb használata tehát a keret annak vizsgálata, **hogy a tartós vezetés szervezeti rendszereken és utódláson keresztül reprodukálható.** A bizonyítékok azt is megkövetlik, hogy a személyes uralom legerősebb változatát jellemezzük: a riválisok jelentős erőforrásokkal rendelkezhetnek, a tagok következményes döntéseket gyakorolhatnak, és a jogi eljárások korlátozhatják a hivatalban lévőket. A megterhelő empirikus kérdés az, hogyan győzhet egy vezető újra és újra a hatalmi források versengése ellenére.

Oscar Mazzoleni és Gerrit Voerman elemzése a tagság nélküli pártokról

Mazzoleni és Voerman a **"tag nélküli pártok"** kifejezést használják olyan pártokra, amelyek megszabadulnak a hagyományos formális tagságtól, miközben megtartják az önkénteseket, támogatókat, jelölteket és megválasztott képviselőket. Ez különösen relevánssá teszi munkájukat a kérdésedhez olyan vezetőkről, akik megakadályozzák a belső riválisok hatalomát, hogy lecseréljék őket.

Központi kiadványuk:

Oscar Mazzoleni és Gerrit Voerman (2017), "Tag nélküli pártok: túllépve az üzleti cég pártmodellen?", *Party Politics*, 23(6): 783–792. Először 2016. január 25-én jelent meg online. [Kiadó és DOI](#); [teljes publikált cikk](#). research.rug.nl

A cikk Geert Wilders Holland Szabadságpártját, vagyis PVV-t hasonlítja össze Svájc Lega dei Ticinesi-jével. A cikk összeköti szervezeti választásaikat a változó tagságokkal, kommunikációs lehetőségekkel, intézményi feltételekkel és a vezetők stratégiai ösztönzőivel. A zárás a tagatlanságot az üzlet-cég modell radikalizálódásaként kezeli, miközben megjegyzi az erősebb ideológiai azonosságot és az alacsonyabb professzionalizációt az esetekben. Továbbra is óvatos egy egyedi új evolúciós modell kihirdetésével kapcsolatban. pure.rug.nl

Módszertani szempontból ez egy koncepcionális és történelmi összehasonlítás, amelyet meglévő kutatások és dokumentumok támasztanak alá, nem pedig egy újonnan nyilvánosságra hozott közös interjúprojekt. pure.rug.nl

Az alábbi elemzés kidolgozza az érv következményeit, és azokat a szerzők kapcsolódó empirikus tanulmányaival összehasonlítja. A támogató munkákat külön azonosítják, hogy bizonyítékaik ne tulajdonítsanak tévesen a közös cikkhez.

Az alapvető különbség a párthoz való hozzájárulás és annak hatalmának birtoklása közötti kapcsolatot érinti.

Analitikai szempontból a részvételt több dimenzióra kell osztani:

Dimenzió	Mit is jelent	Miért fontos ez a vezetés szempontjából
Gyakorlati hozzájárulás	Kampányolás, adományozás, szakértelem nyújtása vagy jelölt választás	A szervezet számára szükséges erőforrásokat biztosít

Dimenzió	Mit is jelent	Miért fontos ez a vezetés szempontjából
Hozzáférés	Lehetőségek a vezetővel való kapcsolatfelvételre és vélemények kifejezésére	Érvényesíthető jogok nélkül is befolyást biztosíthat
Formális hatáskör	Szavazás, javaslatok benyújtása, jelöltek kiválasztása vagy vezetőválasztás	Elismert igényeket állapít meg a döntésekben való részvételre
Elszámoltathatóság	Magyarázatok megkövetelése, döntések visszavonása vagy tisztségviselők eltávolítása	A vezetést egy szervezett választókerületnek felel meg
Független források	Köztisztviselés, személyes választási támogatás, pénzügy vagy médiahozzáférés	Tagsági jogok nélkül is alkupozíciót teremthet

Ez az elemző keretrendszerem a kutatás értelmezéséhez.

Központi következménye, hogy egy személy jelentős hozzájárulásokat tehet anélkül, hogy megfelelő kormányzati jogokat szerezne meg. Egy önkéntes évekig terjeszthet kampányanyagokat; egy jelölt kockáztathatja a szakmai státuszt; egy adományozó erőforrásokat biztosíthat. Ezek közül egyik sem feltétlenül ad intézményi utat a vezetőség kihívására.

Ezzel szemben a formális jogok hiánya nem jelenti a befolyás hiányát. Egy megbízható tanácsadó, sikeres tisztségviselő vagy nélkülözhetetlen szervező jelentős informális hatalmat gyakorolhat. Az empirikus feladat annak megállapítása, hogy ez a befolyás az elnöki kegyesség folyamatos támogatásától függ-e, vagy olyan erőforrásokon alapul, amelyeket a vezető nem tud könnyen visszavonni.

Így a "tag nélküli" egy fontos szervezeti határt jelent. Önmagában nem méri a párton belüli hatalmi viszonyokat.

A PVV példája a hagyományos tagszervezet szándékos megelőzését.

A releváns támogató tanulmány Paul Lucardie és Gerrit Voerman (2013), "Geert Wilders és a Szabadságpárt Hollandiában: Egy politikai vállalkozó a polderben," a *Demagógok feltárása: Jobboldali és nemzeti populista pártok Európában, 187–204.* o.

Beszámolójuk két hivatalos tagot azonosít: személyesen Wilders-t és a Wilders alapító csoportot, amelynek végrehajtó bizottságát egyedül ő irányította. Dokumentálja a programok és jelölések feletti határozott irányítását. Az első beszivárgás és zavaró toborzók miatti aggodalom később ideológiai indoklást kapott: Martin Bosma azt állította, hogy egy tagszervezet nem reprezentatív réteget helyezne be a képviselők és a választók közé.

Ugyanakkor a fejezet feljegyzi Hero Brinkman tagsági, átláthatósági és ifjúsági szervezet iránti követeléseit, majd végül távozását követi. A tartományi politikába való terjeszkedés további dezertációkat eredményezett. Anyagilag a szerzők megkülönböztetik a parlamenti csoportmunka nyilvános támogatását a párttámogatásoktól, amelyekre a tag nélküli szervezet nem volt jogosult. research.rug.nl

Ennek a bizonyítéknak a jelentősége nem csupán az, hogy Wilders erőteljes vezető volt. A szervezet korlátozta egy olyan testület létrehozását, amely független mandátumot igényelhetett a párt irányítására.

Egy hagyományos tagsági pártban egy belső kihívó megpróbálhat megnyerni a szervezeteket, küldötteket, bizottsági helyeket vagy vezetői szavazást. Tag nélküli rendszerben a támogatottság kiépítése a szimpatizánsok között nem eredményez automatikusan olyan elismert választói kört, amely képes átadni a hatalmat.

Ez megváltoztatja a rivális előtt álló stratégiai problémát. A riválisnak meg kell győznie a hivatalban lévő képviselőt, mozgósítania a választott kollégákat, külső nyomást gyakorolni, vagy kilépni és versenyezni egy másik címke alatt. Ezek különböző utak a meglévő szervezet tagságán keresztül történő elfoglalásától.

Ugyanakkor a jelölések feletti irányítást meg kell választani a választott képviselők teljes ellenőrzésétől. Egy vezető képessége a jövőbeli jelöltségek meghatározására nem teremti meg korlátlan képességet arra, hogy irányítsa valaki, aki már hivatalosan betölt valakit, aki cselekedetét irányítsa. A lemondások pontosan azért fontosak, mert feltárják ezt a különbséget.

A Lega bizonyítékai szerint a tagatlanság bármilyen értelmezése megszakítás nélküli irányításként minősül minden döntés felett.

Oscar Mazzoleni "Személyes vezetés és pártszerveződés változó környezetben: a Lega dei Ticinesi esete című műve" (2010) egy konferenciaelőadás, amely szokatlanul hasznos bizonyítékokat nyújt tapasztalt szervezeti kapcsolatokról.

Részletes, félig irányított interjúkat közölnek alulról szerveződő aktivistákkal, amelyeket 2008 január–februárjában végeztek. Néhány válaszdó titkárságot és hivatalos tagsági eljárásokat szeretett volna, és úgy vélték, hogy Giuliano Bignasca ellenáll ezeknek a fejleményeknek. Mások értékelték az informalitást, az anonimitást és a merev kötelezettségektől való szabadságot.

Mazzoleni egy informális franchise-hoz hasonló elrendezést ír le: Bignasca irányította a párt identitását és főbb pozícióit, míg a helyi szereplők jelentős autonómiát élveztek. Emellett azonosít egy megosztottságot Bignasca tiltakozó vezetése és Marco Borradori kormányzati vezetése között. Borradori választási erőforrásokkal és kompromisszumlehetőséggel rendelkezett a kormányzatban. Így a lap ötvözi a személyes fölényt a differenciált cselekvési területekkel. researchgate.net

Ez a bizonyíték két fontos korrekciót tesz egy egyszerű parancsmodellhez.

Először is, a szurkolóknak nem kell az informalitást pusztán megvonásként tapasztalni. Egyesek a találkozókat, kötelezettségek és szervezeti fegyelem hiányát szabadságnak tekintik. Ez a szubjektív tapasztalat együtt létezhet azzal, hogy kizárják őket a legjelentősebb döntésekből.

Másodszor, az autonómia egyenlőtlen lehet minden területen. Egy helyi politikus jelentős szabadságot élvezhet az önkormányzati ügyekben, miközben nincs elismert hatalma a párt vezetői rendszerének megváltoztatására.

Az én értelmezésem szerint a domináns vezetés néha stabilizálható szelektív nem beavatkozással. Egy hivatalban lévő nem feltétlenül maximalizálja a biztonságot azzal, hogy mindent irányít. Ha a munkatársaknak mozgásteret hagyunk, az megőrizheti az együttműködésüket, miközben az identitás, az utódlás és a szervezeti hatalom központi kérdéseit kollektív irányításuk nélkül hagyja.

Ez a tétel bizonyítékot igényel a tolerált autonómia hatáiról. A Lega anyag ezeket a határokat kötelező vizsgálati tárgymá teszi.

Mazzoleni korábbi kutatásai megmutatják, hogy a közhivatal hogyan generálhat ellensúlyokat a formális tagsági struktúráján kívül.

A "**La Lega dei Ticinesi: Vers l'intégration?**" (1999), *Swiss Political Science Review*, 5(3): 79–95) című művében Mazzoleni vizsgálta a párt integrációját Ticino konszenzuális kormányzati rendszerébe.

Azonosította a pragmatikus politikai szárny megjelenését az eredeti radikális vezetés mellett. Borradori kormányzati pozíciója és választási sikerei megváltoztatták a belső kapcsolatokat. A tapasztalt választott személyek intézményeken keresztül szereztek érdeklődést és befolyást anélkül, hogy hagyományos pártbürokráciát hoztak létre. Közben Bignasca széles szabadságot tartott fenn, amelyet különösen az *Il Mattino della Domenica* irányítása támogatott. A kormányzati alkalmazkodás és az ellenséges közidentitás így együtt létezhetett. m3.ti.ch

Ez azt jelenti, hogy a tagság eltörlése vagy elkerülése nem szünteti meg a politikai siker által okozott megkülönböztetést.

Amint egy szervezet megnyeri a hatalmat, képviselői adminisztratív felelőségekkel, koalíciós kapcsolatokkal, választókkal és személyes hírnév építésére alkalmas lehetőségekkel találkoznak. Ezek olyan alkuerőforrásokká válhatnak, amelyek akkor hiányoztak, amikor először jelöltek lettek.

Ez hasznos különbséget jelez kétféle vezetői biztonság között:

- **Szervezeti biztonság:** az ellenzőknek nincs rendszeres eljárása a párt átvételére.
- **Operatív irányítás:** a vezető gondoskodhat arról, hogy a tisztségviselők bizonyos döntéseket hajtsanak végre.

Az első erős maradhat, míg a második egyre tárgyalhatóbb. Azonosnak tekinteni őket, az túlzás lenne a személyes dominancia hatókörét.

A válaszképességről szóló érv hihető, de gondos oksági értelmezést igényel.

Voerman egy könnyen elérhető beszámolót mutatott be a "**De ledenloze partij – het model van de toekomst?**" című művében. —"A tag nélküli párt: a jövő modellje?" —2015. június 1-jén jelent meg.

Elmagyarázta, miért tekinthetik a vezetők a tagokat korlátnak: az aktivisták korlátozhatják a stratégiai rugalmasságot, bonyolíthatják a programkoherenciát, és olyan jelöltprofilokat kedvelhetnek, amelyek nem tükrözik a szélesebb választói bázist. Például Wilders 2010-es választás előtt a védelmezőbb társadalmi-gazdasági álláspontok felé irányuló mozdulatát

tárgyalta, miközben megtartotta a korlátozó álláspontokat a bevándorlással és az iszlámmal kapcsolatban. Kiemelte továbbá a személyes konfliktus és a bizonytalan utódlás kockázatait is. Ez az esszé kifejezetten a közelgő közös kutatásra támaszkodott; ez nem független ismételés. [Montesquieu Intézet](#)

Három állítást kell megkülönböztetni ezen érvelés értékelésekor:

1. Egy vezetőnek kevesebb belső vétó kell.
2. A vezető gyorsabban változtathat a politikát.
3. Az eredmény jobban képviseli a polgárokat.

Az első elősegítheti a másodikot. Egyik sem állítja be a harmadikat.

A gyors változás reagálhat véleménykutatásra, várható választási eredményekre, személyes meggyőződésre, adományozóra vagy tanácsadóra. A demokratikus reagálás megteremtéséhez meg kell határozni, kinek az preferenciái befolyásolták a változást, és mennyire pontosan értették meg ezeket a preferenciákat.

A tagszervezetek kétségtelenül kiválhatnak szokatlanul aktív vagy ideológiailag elkötelezett kisebbségeket. De befolyásuk megszüntetése nem eredményez automatikusan a társadalom képviseleti keresztmetszetét. Ez megváltoztatja, ki értelmezi a társadalom követeléseit.

Különbség van a reagálás és az elszámoltathatóság között is. Egy vezető hatékonyan előreláthatja a választók kívánságát, miközben kevés lehetőséget ad a munkatársaknak a bizonyítékok megkérdőjelezésére, hibák leleplezésére vagy a végrehajtás megkérdőjelezésére.

Ezért az érv legerősebb változata a **stratégiai manőver szabadságára kellene** vonatkozni, miközben a felsőbbrendű képviseletet külön empirikus kérdésként kezeljük.

A vállalkozás-cég modellhez fűződő kapcsolatot a legjobban több független dimenzióban lehet értékelni.

A cikk alcíme összehasonlításra hív olyan pártokat, amelyek vállalkozói választási eszközként szerveződtek. Egy hatékony értékelésnek kerülnie kell, hogy feltételezzük, hogy egy ilyen jármű minden jellemzője együtt mozog.

Például a következő kombinációk logikailag lehetségesek:

- Erős személyes kontroll korlátozott anyagi lehetőségekkel.
- Kiterjedt szakmai személyzet és jelentős belső konzultáció.
- Nagy formális tagság, kevés hatékony tagi befolyással.
- Minimális tagság, erős ideológiai elkötelezettséggel a támogatók között.
- A pártmárka központi irányítása a helyi politikai autonómiával páros.

A fontos elemző pont, hogy a tagság, a pénz, a professzionalizáció, az ideológia és a hatalom koncentrációja külön változók.

Egy szervezet üzleti vállalkozásként való nevezése elhomályosíthatja ezeket a különbségeket, ha a metaforát túl szó szerint veszik. Egy politikai vezető irányíthat egy címkét vagy

kulcsfontosságú erőforrásokat anélkül, hogy jogilag birtokolná a választott képviselőket, mandátumukat vagy minden kapcsolódó szervezetet.

Hasonlóképpen, egy párt vállalkozói eredete nem teremt ideológiai ürességet. A programkötelezettségeket, a toborzást és a támogatók motivációit kell vizsgálni, nem pedig a szervezeti formából következtetni azokat.

A domináns vezetők kutatásához a leghasznosabb kérdés tehát nem az, hogy egy párt általában hasonlít-e egy cégre. Az az, **hogy melyik konkrét erőforrás vagy eljárás teszi lehetővé a hivatalban lévő személy számára, hogy megakadályozza, hogy mások hozzájárulásait független hatalomigényle alakítsák át.**

A kommunikáció megváltoztatja a szervezés költségeit, de a nyilvánosság és a szervezés más funkciókat lát el.

A kutatás hasznos kiterjesztése, hogy megszúrjuk azokat a tevékenységeket, amelyeket tömegkommunikáción keresztül lehet végezni, azoktól, amelyek folyamatos koordinációt igényelnek.

Az üzenet sugárzása felkeltheti a figyelmet fiókhálózat nélkül is. Nem állít automatikusan megbízható jelölteket, nem oldja meg a nézeteltéréseket, nem őrzi meg a szervezeti tudást, és nem képezi ki az adminisztrátorokat.

Ez a megkülönböztetés különösen releváns a politikai kommunikáció iránti szélesebb érdeklődésre, amely a kibertérbe lép. A közönséghez való hozzáférés csökkentheti a meglévő közvetítőktől való függőséget, de a függőség a platform láthatósága, médiakapcsolatok, technikai személyzet vagy egyéni kommunikátorok felé terelődhet.

Az empirikus kérdés tehát a helyettesítés: mely funkciók távolodtak el valójában a tagszervezetektől, és mi hajtja végre azokat?

Egy nagy közönséggel rendelkező párt még mindig szűk toborzási körrel rendelkezhet. Egy jól látható vezető gyenge mechanizmusokkal rendelkezhet a nem kívánt információk megszerzésére. Egy informális hálózat gyorsan mozgósíthat, de nehezen vezeti a nyilvántartást és a felelősséget.

Ezeket a lehetőségeket külön kell vizsgálni. A választási láthatóság nem megfelelő inváziója a szervezeti kapacitásnak.

Voerman későbbi kutatásai inkább szervezeti kombinációkra mutatnak, mint az elkerülhetetlen, tag nélküli jövőre.

Jelentős kiterjesztés **Léonie de Jonge és Gerrit Voerman (2025), "Fortuyn versus Wilders versus Baudet: a populista radikális jobboldali pártszervezet fejlődése Hollandiában," *European Political Science Review*, 17(4): 674–690. [DOI](#).**

Összehasonlításuk a szervezeti tanulást követi nyomon. Wilders igyekezett elkerülni a Pim Fortuyn listával kapcsolatos konfliktusokat. A Demokrácia Fóruma később a koncentrált vezetést a tagi toborzással kombinálta, amelynek célja a PVV pénzügyi korlátainak leküzdése volt.

A tanulmány dokumentálja a PVV folyamatos átállásait és toborzási korlátaikat is. A Demokrácia Fórumával kapcsolatban fontos megkülönböztetni a korlátozott hatékony befolyást a szó szerint nem létező formális jogoktól: léteztek gyűlési jogok, de a megterhelő eljárások súlyosan korlátozták azok gyakorlását. A kutatás változatos dokumentum- és archív anyagokat használ, beleértve publikált interjúkat és alapítók nyilatkozatait. [Cambridge Core](#)

Ez a későbbi összehasonlítás erősebb analitikus alternatívát javasol a tömeges párttól tag nélküli pártig vezető egyszerű sorozathoz képest: a vezetők választhatnak és kombinálhatnak szervezeti jellemzőket.

Lehet, hogy a tagsághoz kapcsolódó bevételt és mozgósító kapacitást szeretnék, miközben korlátozzák a tagság által teremtett lehetőségeket a kollektív kihívásokra.

Az összehasonlító kutatás során a tagsági számokat tehát a jelöltek kiválasztása, a napirend kitűzése, a vezetői verseny és a eltávolítási eljárások hozzáférhetőségével együtt kell mérni. Ellenkező esetben a nagy tagságot összetéveszthetik a hatalom szétszórt elosztásával.

Az utódlás különösen megterhelő próbát jelent a szervezeti tartósságnak.

Voerman 2015-ös beszélgetése a Wilders jövőbeli utódlásával kapcsolatos bizonytalanságot és a Lega folytatását Giuliano Bignasca 2013-as halála és testvére trónra lépése után helyezte szembe. Nem tekintette a tag nélküli formát automatikusan tartósabbnak, mint a hagyományos tagi pártok. [Montesquieu Instituut](#)

Analitikusan az utódlás több elkülönülő feladatot is felvet:

- A szervezeti erőforrásokhoz való hozzáférés megőrzése.
- Azonosítani egy elfogadott utódot.
- A vezető együtműködők közötti együttműködés fenntartása.
- Megőrizve a szurkolók elismerését és bizalmát.
- A hatalom új elosztásáról szóló nézeteltérések megoldása.

A családi kapcsolat segíthet az erőforrás-szabályozás felismerésében vagy folytonosságában. Nem feltétlenül hoz létre általánosan elfogadott eljárást a jövőbeli utódlásra.

Hasonlóképpen, az egyetlen átmeneten való túlélés nem azt mutatja, hogy egy fél független lett személyes kapcsolatoktól. Ez azt mutatja, hogy egy adott átmenet valósult meg.

Ezért a megfelelő összehasonlítás a trónöröklési mechanizmusok között van, beleértve a hivatalban lévő jelöltséget, a családi kontinuitást, a tisztségviselők közötti alkudozást és a versenyalapú választást.

Hozzájárulásuk legerősebb a szervezeti lehetőségek és vezetői stratégiák magyarázata; a erősebb ok-okozati állításokhoz további bizonyítékot igényelnek.

Véleményem szerint a kutatás fontos problémát nyit fel, de több kérdést megoldatlanul hagy.

Először is, az ügyek azt mutatják, hogy tartós választási tevékenység lehetséges rendes tagság nélkül is. Nem tudják megállapítani, hogy milyen gyakran buknak el ilyen megállapodások,

mert nem a sikertelen próbálkozások a fő összehasonlítás. Egy szélesebb tanulmányhoz nemcsak megmaradt, hanem megbukott tag nélküli vállalkozásokra is szükség lenne.

Másodszor, a vezetők kijelentett indítékai szolgálnak. Nem bizonyítják, hogy a kiválasztott szervezet elérte a kívánt eredményeket. A belső átvétel megelőzése, a közvélemény nézeteltérések csökkentése és a választási eredmények javítása különböző eredmények.

Harmadszor, a formális kizárás nem fedi fel minden informális tárgyalást. A kutatásnak nyomon kell követnie a vitatott döntéseket: ki javasolt alternatívákat, milyen erőforrásokkal rendelkeztek, milyen engedmények történtek, és hogy a hivatalban lévő elnök néha visszavonult-e vagy megváltoztatta álláspontját.

Negyedszer, az interjú bizonyítékait a megfelelő szinten kell értelmezni. Az aktivisták beszámolóit megmutatják, hogyan tapasztalható és igazolható a vezetés. Nem árulják el automatikusan a központi döntések teljes folyamatát. Ugyanakkor az ingatlanságuk értékes bizonyíték az egységes engedelmességet feltételező leírások ellen.

Ötödszer, a konfliktusnak pontosabb mérésre van szüksége. A távozások gyenge kohéziót jelezhetnek, miközben a hivatalban lévő képviselő szervezeti biztonságát is bizonyítják: az ellenfelek azért távoznak, mert nem tudják belső irányítást szerezni. Ennek következtében egy párt biztonságos lehet vezetője számára, és költséges lehet a kollaboránsjainak.

Az Ön eredeti vizsgálatához ez a végső különbség különösen hasznos. **A rendes tagság hiánya megvédheti a hivatalban lévő képviselőt azáltal, hogy megakadályozza egy elismert belső választói kör kialakulását, amely képes helyettesíteni őt.** Az, hogy hatékony kormányzást is eredményez-e, a szervezeti összetartást, a választási érzékenységet vagy tartós utódlást, külön kell vizsgálni. A PVV és a Lega tanulmányok értékesek éppen azért, mert bizonyítékaik lehetővé teszik az eredmények kibontását.

Léonie de Jonge és Gerrit Voerman elemzése Fortuyn és Wilders pártvezéri szerepéről

De Jonge és Voerman központi hozzájárulása az, hogy elmagyarázza, hogyan épül be a személyes vezetés a pártszervezetbe – és hogyan tanulnak a vezetők elődeik szervezeti kudarcaiból. Az összehasonlításuk különösen releváns a tágabb kérdésedhez a vezetőkről, akik védik magukat a belső kihívóktól. Azonban Fortuyn és Wilders jelentősen eltérő személyes fölényformákat képviselnek.

Fő közös tanulmányuk:

Léonie de Jonge és Gerrit Voerman, "Fortuyn kontra Wilders kontra Baudet: a populista radikális jobboldali pártszervezet fejlődése Hollandiában," *European Political Science Review*, 17(4), 2025, 674–690. o., DOI: [10.1017/S1755773925000049](https://doi.org/10.1017/S1755773925000049). [Cambridge Core](#)

Elmagyarázom az érvelésüket, megvizsgálom az empirikus alapokat, és értékelem annak következményeit a domináns pártvezetők megértésére. Ha bármelyik szerző kapcsolódó publikációira támaszkodom – vagy azonosítom a bizonyítékok problémáit –, megkülönböztetem ezeket a hozzájárulásokat a közös cikktől.

A közös érv a szervezeti tanulásra vonatkozik. A szerzők úgy értelmezik, hogy az LPF a személyes vezetést és a tagsági részvételt ötvözi volna; Wilders később korlátozta a tagságot, hogy elkerülje a hasonló belső harcokat. Baudet FvD-je ezután ötvözte a tagsági toborzást a tagok befolyásának korlátozásaival. Módszerük a pártfeljegyzések, kortárs tudósítások, publikált interjúk és korábbi tudományos kutatások felhasználásával. Ez nem egy frissen bejelentett interjúk programja pártbennészekkel. Elismerik, hogy összehasonlításuk nem tud végleges ok-okozatot megállapítani. [Cambridge Core](#)

A kutatási kérdésedhez a leghasznosabb analitikai különbség a vezetői hatalom többféle típusa:

Dimenzió	Kérdés
Választási vezetés	A párt a vezetőre támaszkodik, hogy vonzza a választókat?
Programozott vezetés	Ki határozza meg a párt politikai álláspontját?
Személyzeti irányítás	Ki választja ki a jelölteket és osztja el a szervezeti feladatokat?
Alkotmányos hatalom	Ki tudja jogosan eltávolítani a vezetőt vagy visszavonni egy döntést?
Szervezeti kapacitás	Képes a párt koordinálni képviselőit és idővel újraszaporítani magát?

Ezeket a dimenziókat nem szabad egyetlen állításba tömöríteni, miszerint egy vezető "mindent irányít". Egy vezető uralhatja a közkommunikációt, miközben elhanyagolja a szervezeti

felépítést. Ezzel szemben a vezető döntő irányítást gyakorolhat a jelölések felett anélkül, hogy hatékonyan felügyelné minden helyi képviselőt.

A Fortuyn–Wilders összehasonlítás sokkal világosabbá válik, ha ezeket a különbségeket megtartjuk.

Fortuyn vezetését egy rendkívül rövid szervezeti történelemben kell megérteni. Az LPF-et 2002. február 14-én alapították. Fortuyn május 6-án gyilkolták meg, a május 15-i parlamenti választás előtt, amelyen a párt 26 mandátumot szerzett. Azon a nyáron kormányba lépett, de októberben a koalíció összeomlott. J. Hippe, Paul Lucardie és Gerrit Voerman kortárs pártrónikája is feljegyezte, hogy Fortuyn *De puinhopen van acht jaar paars* című könyve működött a párt programjaként. [Groningeni Egyetem](#)

Ez a kronológia lényeges korlátot szab az értelmezésre: **Fortuyn nem egy olyan megfigyelt eset, amikor egy vezető éveken át sikeresen ellenállt a belső kivándorlásnak.** Jelentősége egy intenzíven személyre szabott politikai szervezet létrehozásában és a hirtelen eltávolítása által feltárt szervezeti problémákban rejlik.

Ezért két kérdést külön kell választani:

- Hogyan vált Fortuyn egy új párt nélkülözhetetlen központjává?
- Ha túlélte volna, vajon olyan intézményeket fejlesztett volna, amelyek képesek voltak fenntartani ezt a pozíciót?

Az első történelmileg vizsgálható. A második továbbra is kontratív.

Fortuyn személyes fölénye nem jelentett átfogó szervezeti vezetést. Különösen feltáró beszámoló Paul Lucardie és Gerrit Voerman *Populisten in de polder* (2012) című művében jelenik meg. Egy kezdetben kezdeti szervezetet írnak le: igazgatótanács, kis iroda és néhány önkéntes. A felelősségeket az alapító munkatársak között osztották meg, beleértve a pénzügyeket, a jelöltek toborzását és a kampányt. Fortuyn a domináns pozíciót foglalta el, de kevés hajlandó volt a szervezeti ügyek kezelésére vagy belső viták rendezésére. Ennek ellenére aktívan részt vett a pénzgyűjtésben. Későbbi értékelésük szerint a szervezeti elhanyagolás bizonyos felelősséget tulajdonít a párt bukásáért, valamint a gyilkosság következményeire. [pure.rug.nl](#)

Az én értelmezésem szerint ez a bizonyíték megkülönbözteti a **politikai hatalom forrásának** szerepét a **szervezet fenntartásához szükséges munkától**.

Egy nélkülözhetetlen alapító összerakhatja azokat, akiknek egyébként kevés okuk lenne együttműködni. Mégis, ez a megállapodás elrejtetheti a szervezeti gyengeséget. A résztvevők engedelmeskedhetnek, mert az alapítónak engednek, anélkül, hogy megállapodnának a köztük lévő nézeteltérések megoldásának eljárásaiban.

Ez egy különleges sebezhetőséget teremt: a párt látszólagos egysége ismételt személyes beavatkozástól függhet – vagy egyszerűen attól az elvárástól, hogy az alapító beavatkozhat. Amint ez az elvárás eltűnik, a megoldatlan joghatósági kérdések azonnali hatalomi harcokká válnak.

Ez eltér attól, mintha Fortuynnak nem volt befolyásuk. Kivételes befolyása önmagában is csökkentette azt a sürgősséget, hogy olyan intézményeket építsenek, amelyek önálló működhetnének tőle.

Az LPF hivatalos szabályai óvatosabb kezelést igényelnek, mint ahogy azt egy egyszerű kontraszt a demokratikus Fortuyn és az autoriter Wilders között megengedi. A 2002. február 14-i alapító törvények valódi tagsági jogokat állapítottak meg, de fontos jogköreket is átruháztak a végrehajtó hatalomnak:

Ellátás Hatáskör elosztása

- 7. cikk A taggyűlés megválasztja az igazgatótanács tagjait, és kétharmados többséggel eltávolíthatja őket.
- 8.1. cikk Az igazgatótanács irodáit belső szinten osztja el.
- 10.2. cikk A testület határozza meg a párt programját és/vagy választási programját.
- 14.4. cikk Azok a tagok, akik a szavazatok egytizedét birtokolják, megkövetelhetik a gyűlés összehívását.
- 15. cikk Minden tagnak egy szavazati joga van.

Ezek a rendelkezések jelentős tagsági befolyást teremtenek anélkül, hogy a gyűlést közvetlenül felelőssé tennék minden jelentős döntésért. [Lijst Pim Fortuyn statuten 2002.doc](#)

Itt van egy konkrét eltérés: a 2025-ös cikk az elnökválasztást és a program meghatározását a gyűlésnek tulajdonítja. Az idézett alapító alapszabály ehelyett a bizottsági hivatalok belső elosztását szabályozza, és a programdöntést kifejezetten az igazgatótanácsra bízta. [Cambridge Core](#)

Ez a korrekció azért fontos, mert a kérdésed **a központi döntéshozatalra vonatkozik**, ahol alapvető különbségek a végrehajtó megválasztás, a végrehajtó végrehajtó irányítás és a közvetlen döntéshozatal között.

A megfelelő következtetés az, hogy az LPF tagjainak potenciális intézményi befolyással rendelkeztek a vezetés felett. Nem következik be, hogy a hétköznapi tagok rendszeresen meghatározták a politikát, vagy hogy Fortuyn tényleges vezetése korlátozott lett volna, amikor a tagok nem értettek vele egyet.

Feszültség van a kiadványok között is, amelyet nem szabad eltitkolni. Lucardie és Voerman 2012-es beszámolója szerint az alapítók eredetileg nem akartak tagokat felvenni, és egy formális hiba vezetett a felvételükhöz. Ez bonyolítja a tagsági részvétel értelmezését, mint egyértelműen szándékos demokratikus terv. [pure.rug.nl](#)

Ezeket a beszámolókat összeegyeztethetjük ideológiai állítások, kezdeti szándékok, jogi megfogalmazás és későbbi gyakorlat megkülönböztetésével. Ennek ellenére ennek a megbékéléshez bizonyítékot kell találni. A legbiztonságosabb megállapítás az, hogy **a tagsági jogok létezése jobban bizonyított, mint egy következetesen demokratikus szándék a létrehozásuk mögött.**

Fortuyn halála utáni LPF széttagoltása versengő hatalomforrásokat tár fel. A kortárs krónika a bizottság, parlamenti képviselők és regionális szervezők között zajló vitákat

dokumentál, valamint komoly adminisztratív problémákat is feltár. Egy tag ülése, amelyen több száz résztvevő vett részt, nem hozhatott érvényes döntéseket, mert az eljárási követelményeket nem teljesítették. Ugyanez a krónika azt is feljegyezi, hogy bevándorló háttérrel rendelkező jelöltek meggyőzték Fortuynt, hogy támogassa a szabályozási javaslatot a kampány során – ez egy példa a politikai álláspontjára gyakorolt hatásra. [Groningeni Egyetem](#)

Két elemző következménye következik.

Először is, a személyes fölény összhangban áll a konzultációval és a meggyőzéssel. A vezető álláspontja döntő maradhat akkor is, ha kollégák befolyásolják, mivé válik az álláspont. Tehát az a bizonyíték, hogy egy program a vezető nyomát viseli, nem bizonyítja, hogy a tartalmat belső beavatkozás nélkül készítették el.

Másodszor, a szervezeti konfliktus több különböző legitimitási igényt érinthet. Egy végrehajtó hatóság hivatkozhat a törvényekre; a képviselők hivatkozhatnak választási mandátumukra; aktivisták hivatkozhatnak szervezeti hozzájárulásukra; az alapító munkatársai személyes hűségre vagy kiváltságos tudásra hivatkozhatnak szándékairól.

Amikor ezek az állítások ütköznek, egy félnek elfogadott módra van szüksége arra, hogy eldöntse, melyik a fontos. A személyes vezetés elhalaszthatja ezt a problémát anélkül, hogy megoldaná.

Fortuyn meggyilkolása lehetetlenné teszi annak megállapítását, mennyire hatékonyan tudta volna ő maga kezelni ezeket a konfliktusokat. Ez megakadályozza, hogy a későbbi összeomlást a tagsági demokrácia tiszta próbájaként kezeljük.

Wilders vezetése egy másik kapcsolaton alapul a politikai tapasztalat és a szervezeti felépítés között. Koen Vossen és Gerrit Voerman 2019-es életrajzi fejezete, "Verslaafd aan en veroordeeld tot de politiek. Portret van Geert Wilders" hangsúlyozza hosszú parlamenti tanoncságát: 1990-ben kezdett dolgozni a VVD parlamenti szervezeténél, és 1998-ban lett képviselő. Így az ő beszámolójuk megkérdőjelezi a számára kívülállóként való egyszerű leírást. Figyelmeztetnek arra is, hogy közeli munkatársainak pontos befolyását nehéz megállapítani, és a belső döntéshozatal nagy része továbbra is átláthatatlan. [PVV.indb](#)

Az én értelmezésem szerint a releváns kontraszt **a politikai felkészülés különböző típusaira** vonatkozik.

Fortuyn közhatalma gyorsan választási szervezetté fejlődött. Wilders széleskörű parlamenti tapasztalattal rendelkezett, mielőtt saját pártját alapította volna. Ez a tapasztalat hihetően befolyásolta a jelöltválasztás, a parlamenti fegyelem, a személyzet és a szervezeti sebezhetőség megértését.

Azonban önmagában az életrajz nem tudja bemutatni ezt a mechanizmust. A dominancia magyarázatához meg kell határoznunk azokat a szabályokat és függőségeket, amelyeken keresztül a tapasztalatot hatalommá fordították.

A PVV tagsági rendje korlátozza egy alternatív szervezeti választókör létrehozását. Paul Lucardie és Gerrit Voerman 2013-as fejezete, "Geert Wilders és a Szabadságpárt Hollandiában: Egy politikai vállalkozó a Polderben" két hivatalos tagot ír le: Wilderst és egy általa irányított

alapítványt. Ez jogilag eltér attól, hogy csak egy tag van, bár a szervezeti hatalom egy személyre koncentrálódik.

Leírják továbbá a jelöltinterjúkat és képzéseket, tapasztalt képviselők alkalmazását a bővítés felügyeletére, valamint a többféle felelősség okozta nehézségeket. Hero Brinkman tagsági, nagyobb pénzügyi átláthatósági és ifjúsági szervezet iránti követeléseit elutasították; ezt követően 2012-ben távozott. A szerzők megkülönböztetik a párt szokásos tagsági jövedelmének és tagsághoz kapcsolódó támogatásának hiányát a parlamenti munkához rendelkezésre álló állami forrásoktól. www.kas.de

Az intézményi jelentőség jelentős. Egy hagyományos tagsági pártban egy belső kihívó potenciálisan támogatókat toborozhat, végrehajtó pozíciókért indulhat, konferenciaszavazásokat kérhet, vagy vezetői kihívást szervezhet. A rendes tagsági választói kivonás több ilyen útvonalat akadályoz.

Ez nem teszi lehetetlenné az ellenállást. Ez megváltoztatja az ellenfelek számára elérhető szervezeti erőforrásokat.

Egy elégedetlen képviselő nyilvánosan bírálhatja a vezetőt vagy távozhat. Sokkal nehezebb az elégedetlenséget egy engedélyezett belső többséggé fordítani, amely képes átvenni az irányítást a meglévő párt felett.

A tartós személyes vezetés magyarázatához a kulcsfontosságú különbség az, hogy elveszíti a követőket vagy az irányítást. Egy vezető átállhat a dezertálásban, miközben megőrzi a szervezet nevét, a jelöltek toborzását és politikai irányát tekinteni.

Ez egy olyan állítást sugall, amit az összehasonlításból vonnánk: egy pártot úgy lehet megtervezni, hogy a konfliktus könnyebben fenyegeti a választási erejét, mint a hivatalban lévő belső pozícióját.

Egy ilyen megállapodás vonzó lehet az alapító számára, még akkor is, ha költséges a szervezet számára. Az alapító célja nem feltétlenül a lehető legtöbb tagság, a legkiterjedtebb helyi infrastruktúra vagy a felelősség legszélesebb körű elosztása legyen. Ehelyett lehet, hogy a párt identitásának és jövőbeli irányának megőrzése a mérlegelési jog megtartása.

Ezért fel kell tennünk a kérdést, hogy kinek a szervezeti érdekeit szolgálja egy adott elrendeződés. Ami hatástalannak tűnik egy nagy, integrált párt felépítésének szempontjából, az hatékony lehet annak vezetője védelmében.

A mindennapi PVV döntéshozatalról a legerősebb kiegészítő bizonyíték egy másik szerzőtől, Koen Vossentől származik. 2019-es fejezete, "Een uniek experiment. De PVV als partijorganisatie" körülbelül húsz interjúra épít, amelyeket 2012 és 2015 között végeztek távozott résztvevőkkel, valamint levelezésre és újságírói bizonyítékokra. Nyíltan elismeri, milyen nehéz volt a korábbi benntesekre támaszkodni, és a párt kutatásokkal való együttműködés megtagadását.

Az interjúbeszámolók leírják a jelöltek kiválasztásától való függőséget, a Wilders által már bejelentett pozíciók korlátozott esélyeit, valamint az autonóm kapcsolatok vagy hatalmi bázisok elbátortalanítását. Ugyanakkor a területi szerveződésről szóló beszámolók elhanyagolást, gyenge kommunikációt és elégtelen erőforrásokat is leírnak. Ezek olyan tapasztalatok,

amelyeket kritikus értékelést igényelnek, nem pedig minden belső döntés közvetlen megfigyelését. [PVV.indb](#)

Ez a bizonyíték egy fontos finomítást alátámaszt: a **központosított hatóság nem feltétlenül jelenti a folyamatos központi felügyeletet.**

Egy vezető megőrizheti a politikai pályafutás belépése, előléptetése és folytatása feletti döntő hatalmat, miközben kevés iránymutatást ad a rutin szervezeti munkához. Az irányítás előre látható következményekkel működhet, nem pedig gyakori explicit parancsokon keresztül.

Az empirikus kutatás esetében ez mérési problémát teremt. A csend egy ülésen egyetértést, tiszteletet, stratégiai óvatosságot vagy azt a hitet jelezheti, hogy a nézeteltérés hiábavaló lenne. Egy olyan rekord, amely kevés vitatott szavazatot mutat, önmagában nem teszi különbséget ezeknek a lehetőségeknek.

Az interjúk megvilágíthatják ezeket a mechanizmusokat, de az interjúalanyok álláspontja számít. Az elhagyott résztvevők rendkívül értékes információkkal rendelkezhetnek a konfliktusokról, miközben aránytalanul elégedetlenek is. Ezzel szemben a szolgálatban lévő képviselőknek erős okuk lehet a nézeteltérések minimalizálására. Egy hiteles beszámolóknak mindkét kiválasztási hatást figyelembe kell vennie.

De Jonge különálló összehasonlító munkája segít megmagyarázni, miért nem magyarázhatja önmagában az ideológia Wilders szervezeti dominanciáját. A "De PVV in Europees perspectief. Een vergelijking" (2019) című művében összehasonlítja a PVV-t más európai radikális jobboldali pártokkal, köztük a francia FN-vel, a flamand VB-vel és a német AfD-vel. Jelentős szervezeti különbségeket azonosít ideológiai affinitások ellenére. A PVV hagyományos tagsági intézmények hiánya ellentétben áll azokkal a pártokkal, amelyek megtartják tagszervezeteket, kongresszusokat és egyéb belső struktúrákat. Összehasonlítása a párt eredetét és intézményi környezetét is bevonja a magyarázatba. [PVV.indb](#)

Az elemző érték az, hogy megakadályozza a körkörös érvelést: nem lehet megfelelően megmagyarázni a koncentrált vezetést azzal, hogy egy populista pártnak természeténél fogva szüksége van egy domináns vezetőre, majd annak a vezetőnek a létezését felhasználva a magyarázat megerősítésére.

Egy erősebb magyarázat azt kérdezi, milyen szervezeti alternatívák álltak rendelkezésre, miért választottak ki ezek közül bizonyos szereplők, és milyen következmények jártak ezután.

Ez megkülönbözteti a párt "néphez" való felhívását a bejegyzett tagok jogaitól is. Ezek különböző választókerületek. Az, hogy közvetlen választói képviselőket képviselnek, nem teremt eljárást arra, hogy az aktivisták felelősségre vonhatnák a vezetőt.

Az oksági érv akkor a legerősebb, amikor a szervezeti döntéseket magyarázza; gyengébb, amikor a hosszú távú sikert magyarázza. Ez az elsődleges módszertani értékelésem.

Három állítást külön értékelésre szorul:

1. Egy alapító figyelmeztetésként értelmezte előd tapasztalatát.
2. Ez a felfogás befolyásolta a szervezeti tervezést.
3. Az eredmény jobb túlélést vagy választási teljesítményt eredményezett.

Az alapítók nyilatkozatai és az egyidejű szervezeti döntések erős bizonyítékot szolgáltathatnak az első kettőre. A harmadikat önmagukban nem tudják megállapítani.

Például egy vezető őszintén elhiszi, hogy a tagságban való részvétel tönkretette az előd pártját. Ez a meggyőződés magyarázhatja a tagság korlátozásának döntését, még akkor is, ha a történelmi diagnózis hiányos.

Ez a különbség különösen fontos itt, mert az összehasonlítás ötvözi a szervezeti különbségeket egy rendkívüli, aszimmetrikus eseménnyel: Fortuyn meggyilkolásával. További különbségek közé tartozik a felkészüléshez rendelkezésre álló idő, vezetői tapasztalat, a toborzási feltételek és a gyors terjeszkedéssel járó nyomás.

Ennek következtében az összehasonlítás nem bizonyítja, hogy egy PVV-hez hasonlóan szervezett LPF túlélte volna, vagy hogy egy PVV normál tagokkal feltétlenül összeomlani volna.

További kérdés a siker meghatározása. Legalább négy eredményt külön kell megvizsgálni:

- **Vezetés túlélése:** a hivatalban lévő elnök továbbra is irányítja?
- **Pártkontinuitás:** a szervezet továbbra is indul a választásokon?
- **Szervezeti integráció:** képesek megbízhatóan együttműködni a különböző szintjei?
- **Utódlás:** átviható-e a hatalom egy másik vezetőhöz anélkül, hogy tönkretenné a pártot?

Egy szervezet jól teljesíthet az első kettőn, miközben az utóbbi kettőt megoldatlanul hagyja. Ha mindezt "intézményesítésként" kezelni, pontosan elhomályosítaná azokat a mechanizmusokat, amelyek érdekessé teszik ezeket az eseteket.

Az eredeti aggodalmadat a belső riválisok semlegesítésével kapcsolatos vezetőkkel kapcsolatban a legeredményesebb értelmezés a kihívás intézményi elérhetőségére vonatkozik. Ez az összehasonlítás arra ösztönöz minket, hogy többet vizsgáljunk, mint a személyiséget, a karizmát vagy a taktikai készséget.

A releváns kérdések: Ki hívhat össze egy tekintélyező gyűlést? Ki határozza meg a választói körét? Ki irányítja a jelöltséghez való hozzáférést? Szervezkezhetnek-e a disszidensek anélkül, hogy elveszítenék pozíciójukat? Mely döntésekhez kollektív felhatalmazás szükséges? Létezik-e elfogadott eljárás a vezetés átruházására?

Ezek a kérdések a bizonyítékok korlátait is feltárják. A formális szabályok megmondják, hogy a résztvevők mit tehetnek; az interjúk és levelezés segítenek meghatározni, mit tudnak a gyakorlatban. Egyik sem nyújt teljes beszámolót.

A megoldatlan empirikus teszt az utódlás. Egy olyan szervezet, amely ismételtén védi alapítóját, még mindig nem lehet működő módszert az alapító lecserélésére. A domináns vezetők kutatásának ezért mind a sikeres személyes irányítás gyakorlását, mind azokat a pillanatokat kell követnie, amikor a hatalomnak az a személy köré épült személy nélkül kell működnie.

Ofer Kenig és Gideon Rahat elemzése Netanjahu pártvezéri szerepéről

Kenig és Rahat úgy értelmezik Netanyahu vezetését, mint a Likud és a vezetője közötti kapcsolat átalakulását: egy bevált párt, amelynek erős vezetői egyre inkább egyetlen egyéntől függték. Az elemzésük különösen releváns a kérdésedhez, mert a Likud megtartotta a tagságot, választásokat és képviselői intézményeket. A személyes fölény ebben a szervezeti struktúrában alakult ki.

A legközvetlenebb releváns kiadvány a következő:

Ofer Kenig és Gideon Rahat, "A Likud személyre szabása Netanyahu korszakában," *Social Science Quarterly* 105(3), 2024, 444–460. oldal. DOI: [10.1111/ssqu.13325](https://doi.org/10.1111/ssqu.13325). 2023. december 11-én jelent meg online. Központi megállapításuk az, hogy Netanyahu tényleges dominanciája jelentősen nőtt, annak ellenére, hogy a vezető alkotmányos hatalmának 2006 és 2022 között korlátozott változást értek el. [Wiley Online Könyvtár](#)

Két közös könyv fontos alapokat ad: *A pártpolitikától a személyre szabott politikáig? Pártváltozás és politikai személyre vonás demokráciákban* (Oxford University Press, 2018), valamint a héber nyelvű *politikai pártok Izraelben, 1992–2021* (Israel Democracy Institute, 2023), különösen a "Likud: A túlélés leckéje" című fejezete. [Oxford Academic](#)

Az alábbiakban megkülönböztetem empirikus eredményeiket a mechanizmusok és korlátok értelmezésemtől.

Az alapvető fogalmi különbség a "vezető párt" és a "személyes párt" között. Gideon Rahat ezt a megkülönböztetést rendszerszinten fejti ki a "Party Types in the Age of Personal Politics" című művében, *Perspectives on Politics* 22(1), 2024, 213–228. o.

Egy vezető pártban jelentős hatalom a vezetői tisztséghez tartozik. A hivatalban lévő személy ebből a tisztségből nyer hatalmat, és az utód örökölheti annak hatalmát. Az alkotmányos eljárások is korlátozhatják a hivatalban lévő személyt. Egy személyes pártban a szervezeti hatalom egy adott személyre összpontosít, míg a kollektív intézmények gyengébb ellensúlyokat nyújtanak. Rahat ezeket ideális típusoknak tekinti, és felismeri a köztük lévő kombinációkat és mozgásokat. [Cambridge Core](#)

A különbség a következőképpen fejezhető ki:

Analitikus kérdés	Hivatal központja	Személyre összpontosító hatalom
Miért kell a kollégáknak halasztani?	A hivatal elismert hatáskörökkel rendelkezik.	Ez az egyén elengedhetetlennek számít.
Mi legitimálja a vezetést?	Kiválasztási eljárások és szervezési szabályok.	Személyes népszerűség, hűség és kivételes képességnek érzékelt.
Mi történik cseréje után?	A hatalom viszonylag kiszámíthatóan átkerül.	A hatalom átruházása nehéz lehet.
Mit tehetnének az intézmények?	Engedélyezni, korlátozni és esetleg helyettesíteni a hivatalban lévő képviselőt.	Egyre inkább ratifikálják a hivatalban lévő elnök preferenciáit.

Ez a keretrendszer segít elkerülni egy fontos hibát: **a hosszú mandátum önmagában nem mutatja a fél személyes tulajdonjogát.** A döntő kérdés a hivatalban lévő és a szervezet közötti kapcsolatot érinti, amely állítólag felhatalmazza őt.

Netanjahu számára az elemző kérdés az, hogy a pártintézmények továbbra is független képességgel bírnak-e döntések alakítására, alternatívák kialakítására és a kollektív elköteleződések érvényesítésére.

Tágabb elméletük nem feltételezi, hogy a személyesedés elkerülhetetlenül tönkreteszi a pártot. A 2018-as közös könyv mintegy ötven év fejleményeit hasonlítja össze huszonhat országban, több mint húsz mutató felhasználásával. Jelentős eltérést talál mind a párthanyatlásban, mind a személyre szabásban. A kapcsolat nem mindig nulla összegű: a pártok alkalmazkodhatnak a személyre szabott politikához, és néha profitálhatnak kiemelkedő politikusokból. [Oxfordi akadémiai](#)

Ez a minősítés fontos Netanjahu értelmezésében. A választási erő, a szervezeti autonómia és a vezető biztonsága külön eredmények.

Egy párt több szavazatot vonzhat vezetőjén, miközben kevésbé lesz képes visszatartani őt. Nagy tagságot tarthat fenn, miközben elveszíti a lényegi kollektív megfontolást. Ezzel szemben egy erős vezető növelheti a párt hatékonyságát anélkül, hogy megszüntetné az intézményi elszámoltathatóságot.

Az én értelmezésem szerint a Netanjahu-ügyet tehát **a hatékony döntéshozatali jogkör elosztásán kell** értékelni, nem pedig azzal a feltételezéssel, hogy a feltűnő vezetés eleve a szervezeti hanyatlás bizonyítéka.

Kenig korábbi kutatásai megállapították, hogy Netanjahu fölénye sem azonnal, sem megszakítás nélküli volt. Cikke "Demokratizáló pártvezetői választás izraelben: mérleg", *Israel Studies Forum* 24(1), 2009, 62–81. oldal, hasznos történelmi összehasonlításokat kínál:

Vezetőválasztás Netanjahu szempontjából releváns eredmény

1993	Netanjahu 52,1%-kal nyert.
1999. január	Netanjahu 81,7%-kal nyert.
2002	Ariel Sharon legyőzte Netanjahut 55,9%-kal 40,1%-kal.

Vezetőválasztás Netanjahu szempontjából releváns eredmény

2005 Netanjahu 44,6%-kal tért vissza a vezetésre; Silvan Shalom 33,1%-ot kapott.

Kenig azt is megjegyezte, hogy a hivatalban lévő Likud vezetők nem veszítettek vereséget belső vezetői versenyeken. Értékelése már a korábbi előválasztásokat viszonylag versenytelennek minősítette, jelentős győzelmi különbségekkel együtt. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ezek az eredmények bármilyen narratívát is leképeznek a teljesen nyílt versengésből a teljes személyes dominancia felé való átmenetről.

Először is, Netanjahu veszíthet, amikor egy másik hivatalban lévő elnököt szembeszáll. Másodszor, már 1999-ben elsőprő győzelmet érhet el. Harmadszor, a Likud védelme a hivatalban lévő vezetők felett megelőzte későbbi dominanciáját.

Ennek megfelelően egy meggyőző magyarázatnak meg kell határoznia, mi változott azon túl, hogy Netanjahu továbbra is nyert. Meg kell vizsgálnia az intézményi gyakorlatokat, a riválisok lehetőségeit, politikai karrierjét és a tagok hűségének forrásait.

Ez azt is sugallja, hogy a **versenyszellemet** meg kell különböztetni a **versenyszerűségtől**. Egy verseny elsőprő győzelmet hozhat, mert a tagok erősen előnyben részesítenek egy jelöltet. Ez az eredmény önmagában nem bizonyítja, hogy a kihívók hatékonyan szerveződtek volna.

A 2019-es kihívás mind Netanyahu erejét, mind a belső választási mechanizmus folyamatos létezését mutatja. Gideon Sa'ar indult a vezetői posztért, miután Netanjahu két általános választás után nem tudott kormányt alakítani. Netanjahu 72,5%-ot nyert, míg Sa'ar 27,5%-ot kapott. A kortárs tudósítások rögzítik Sa'ar érvését, miszerint Netanjahu helyettesítése javíthatja a jobboldal kormány megtartásának esélyeit, valamint az eredmény későbbi elfogadását. [The Times of Israel](https://www.thetimesofisrael.com)

Elemzősebben ez különösen feltáró kihívás volt. Sa'ar megkérdőjelezte, hogy Netanjahu hasznos-e a párt kormányzó ambícióiban, nem pedig pusztán ideológiai alternatívát mutatott be.

Az eredmény megerősíti az erős személyes hűség értelmezését, de nem árulja el pontosan, mennyi támogatás született szeretetből, politikai egyetértésből, alternatívákkal vetett bizalmatlanságból, szervezeti előnyökről vagy a jövőbeli választási teljesítményről alkotott elvárásokból.

Ezek a mechanizmusok megerősíthetik egymást. A tagok őszintén preferálhatják Netanjahut, miközben a szervezeti megállapodások egyidejűleg nehezebbé teszik egy másik jelölt hitelessé válását.

A versenyfeltételek feletti kontroll a dominancia egyik mechanizmusa. Kenig és Rahat 2023-as monográfiájukban leírják Netanjahu jelentős befolyását a vezetői előválasztások időzítésére. A hivatalos jóváhagyás továbbra is szükséges maradt, de a pártszervezetek többször elfogadták az általa preferált időpontokat. Áttekintésük megkülönbözteti a gyengült vezetői versengetést a parlamenti jelöltek közötti folyamatos versenytől. [המכון הישראלי לדמוקרטיה](https://www.haaretz.com)

A beosztás jelentőségét könnyű alábecsülni. Egy vezetői kihívás felkészülést igényel: támogatók toborzását, adománygyűjtést, szervezeti koordinációt és egy életképes alternatíva nyilvános bemutatását.

Az a hivatalban lévő képviselő, aki eldöntheti, mikor zajlik a verseny, befolyásolhatja annak eredményét anélkül, hogy megváltoztatná, ki jogosult formálisan szavazni. A szavazás aktualitán az eljárási egyenlőség nem feltétlenül jelenti az esélyt a felkészülésre.

Ennek ellenére a releváns ok-okozati állításhoz bizonyíték szükséges. Nem elég egy korai választás és egy nagy győzelem megfigyelése. A kutatóknak meg kell állapítaniuk, hogy a kihívók készültek-e, megzavarta-e őket az időzítés, és hogy a hivatalban lévő képviselőnek információs vagy szervezeti előnye volt-e.

Ez hasznos kiterjesztése Kenig és Rahat megközelítésének: a vezetői hatalom magában foglalja a befolyást abban, **hogy mikor és milyen körülmények között válnak a kollektív döntések** lehetségessé.

A miniszteri kinevezések második, különálló hatalomforrást biztosítanak. A 2023-as könyv a Likud miniszterek kiválasztását a pártelnök kizárólagos jogaként azonosítja, míg más szervezeti döntésekhez kollektív felhatalmazás szükséges. Dokumentálja továbbá a párt kormányos konszolidációja után egyre növekvő intézményi beleegyezést is. [המכון הישראלי לדמוקרטיה](#)

Ez megkülönbözteti a politikus karrierjének két szakaszát:

- Hely megszerzése a parlamentben.
- Vezetői felelősség, láthatóság és lehetőségek megszerzése kormányzati képesítések kialakítására.

Egy politikus az elsőt személyes támogatással érheti el a párttagok között, miközben a másodiknál a vezetőtől függ.

Az én értelmezésem szerint ez gátolhatja a hiteles utódok kialakulását. Egy potenciális kihívónak lehetőségekre van szüksége arra, hogy bemutassa kompetenciáját és kapcsolatokat építsen ki egy szűk belső rétegen túl. A végrehajtói kinevezések elősegíthetik ezt a fejlődést; ha visszatartják vagy korlátozzák őket, az akadályozhatja azt.

Azonban a kinevezési döntéseket nehéz véglegesen értelmezni. A koalíció követelményei, politikai prioritásai, személyes bizalom, kompetencia és riválisok korlátozása mind befolyásolhatják ezeket. Egy szigorú elemzésnek meg kell választania a megfigyelt pozíciókiosztást a feltételezett szándéktól, amely az utódlás megakadályozására irányul.

Netanyahu dominanciáját nem szabad úgy leírni, hogy minden Likud képviselőt személyes választás választ ki. A közös monográfia különösen fontos feltételt ad: Netanjahu általában került az egyéni jelöltek ajánlását a parlamenti előválasztásokon, és nem alakított ki egyértelműen határos belső frakciót. A jelöltverseny egyre individualizáltabbá vált, ahogy a régebbi szervezett táborok gyengültek. [המכון הישראלי לדמוקרטיה](#)

Ez egy finomabb szervezési mechanizmust sugall, mint az egyszerű felülről történő kinevezés.

Az egyes jelöltek hevesen versenyezhetnek egymással, miközben nem tudják koordinálni a vezetővel szembeni kihívást. Mindegyiknek lehet személyes követőtábora, de ezek a követők nem alakulnak ki automatikusan egy alternatív kormányzó koalícióvá a párton belül.

Egy vezető tehát uralhatja a szervezetet, amely jelentős versenyt tartalmaz. A releváns kérdés az, hogy ez a verseny mire vonatkozik:

- A parlamenti pozíciókért folytatott verseny továbbra is nyitott maradhat.
- A párt általános irányáról folytatott verseny korlátozódhat.
- A verseny a vezető pótlásáért különösen nehézé válhat.

Egy pártot nem szabad egységesen demokratikusnak vagy egységesen irányítottak minősíteni anélkül, hogy ezeket a különböző döntéshozatali területeket nem vizsgálánánk.

Tagságról szóló kutatásuk segít megmagyarázni, miért létezhet együtt a részvétel és a koncentrált vezetés. *A Giving Less for More: Members of Political Parties in Israel* (2014) című művében Kenig és Rahat, Michael Philipponnal és Or Tuttnauerrel együtt egy 2010-es felmérést vizsgálnak, amelyben 1 210 jelenlegi és volt Likud, Munkáspárt és Kadima tag vett részt.

Azonosítják a csökkenő tagság és a megmaradt tagok formális jogainak kombinációját. Vizsgálják továbbá az ideiglenes toborzást, a közvetítők által szervezett tagságot, valamint a tagok és a szélesebb választói közötti különbségeket. idi.org.il

Ez a bizonyíték arra figyelmeztet, hogy a "tagságot" egyetlen, folyamatosan tárgyaló kollektívaként kezeljük.

A szavazati jogok jelentős lehetnek, míg a választási versenyek közötti részvétel korlátozott. A tagok ideológiai okokból, társadalmi kapcsolatokból vagy egy adott jelölt támogatásából csatlakozhatnak. Ösztönzőik és szervezeti kötelezettségeik jelentősen eltérhetnek.

Kenig különálló 2012-es esszéje, "Az elsődleges rendszer Izraelben: Mérleg" szintén ellenáll az előválasztások egyszerű elítélésének. Felismeri azok gyengeségeit, de figyelembe veszi az alternatív, korlátozottabb kiválasztási rendszerek problémáit. [Az Izraeli Demokrácia Intézet](#)

A megfelelő következtetés feltételes: az **előválasztások szélesíthetik a részvételt anélkül, hogy feltétlenül hatékony kollektív ellensúlyt teremtenének egy domináns vezetővel szemben.** Következményeik a környező intézményektől, a résztvevők szervezetétől és az alternatív vezetők elérhetőségétől függenek.

A kollektív politikai döntéshozatal gyengülése függetlenül számít a vezetőválasztásoktól. Kenig és Rahat arról számol be, hogy a Likud 2009 után abbahagyta választási programok kiadását, a cikkben említett időszakon belül. [Wiley Online Könyvtár](#)

A manifesztó hiánya nem jelenti azt, hogy egy pártnak nincs ideológiája vagy felismerhető politikája. Szervezeti jelentősége egy lehetséges kollektív elkötelezettség elvesztésével kapcsolatos.

Egy hivatalosan elfogadott program olyan mércét nyújthat a tagoknak és képviselőknek, amelyek alapján a későbbi döntéseket értékelhetik. Ilyen dokumentum nélkül a párt álláspontja és a vezető legújabb értelmezése közötti különbség nehezebb lehet fenntartani.

Ez az én intézményi értelmezésem, nem pedig bizonyíték, hogy minden politika személyesen Netanjahutól származik. Ennek a erősebb állításnak a megállapításához konkrét döntéseket kell nyomon követni: ki javasolta őket, mely testületek tárgyalták meg, kinek az ellenvetései számítottak, és hogy a vezető megváltoztatta-e az irányt.

A központi döntéshozatal iránti érdeklődésedhez az ilyen bizonyítékok inkább bizonyítottak, mint pusztán a vezető nyilvános kijelentéseinek kiemelése.

A digitális kommunikáció külön alapot ad a személyes politikai tekintélynek. Shahaf Zamir és Gideon Rahat *Online politikai személyre szabás: Pártok és politikusok összehasonlító tanulmánya* Izraelben (2019) című műve a weboldalak, a Facebookot és a Twittert vizsgálja. Összehasonlító adatbázisa huszonöt demokráciát lefed, és megkülönbözteti a politikai kommunikáció kínálatát a felhasználók fogyasztásától. A pártok aktív termelők maradhatnak, miközben a közönség aránytalanul követi az egyes politikusokat. [המכון הישראלי לדמוקרטיה](#)

Rahat 2017-es esszéje, "Izrael példázza a személyre szabott politika felemelkedését" egy feltűnő történelmi összehasonlítást ad: Netanjahu Facebook-oldala körülbelül 1,87 millió lájkokat kapott, míg a Likud mintegy 19 000. Mégis, a vizsgált huszonöt országból tizenhétben a pártok több lájkot kaptak, mint vezetőik. [Az Izraeli Demokrácia Intézet](#)

A jelentőség nem csupán az, hogy Netanjahu hatékonyan kommunikált. Egy személyhez kapcsolódó közönség politikai erőforrást jelenthet, amelyet kollégák nem tudnak könnyen átadni egy helyettesítőre.

Az én értelmezésem szerint ez aszimmetriát teremt a tárgyalásban. A pártelit formálisan is hatalmat bír a vezetőválasztás felett, mégis úgy vélik, hogy ezek gyakorlása veszélyeztetné a vezető közönségéhez való hozzáférést.

Azonban a követőszámok körültekintő értelmezést igényelnek. Nem mérzik egyedi választókat, jogosult állampolgárokat, elkötelezett támogatókat vagy szervezeti engedelmességet. A nemzetközi figyelem és a kormányzati hivatalok láthatósága szintén növelheti a közönséget.

Ezek az eredmények tehát alátámasztják az egyenlőtlen kommunikációs erőforrások érvelését. Nem bizonyítják önállóan a belső döntések feletti kontrollt.

A választói bizonyítékok jelentős személyes kötődést mutatnak, anélkül, hogy azt mutatnák, hogy a pártkötődés eltűnt. Kenig és Rahat az izraeli nemzeti választási tanulmányok elemzése a következő fő szavazási motivációkat mutatja a Likud szavazók körében:

Választás Vezetőhöz kapcsolódó motiváció Pártazonosítás

2015	43.9%	12.3%
2021	48.6%	25.7%

Ezek a felmérés kategóriáin belüli motivációk, nem pedig becslések arra, hogy Netanjahu feltétlenül hány szavazatot viszne magával a Likudon kívül. [Wiley Online Könyvtár](#)

Ez a különbség kulcsfontosságú. Egy válaszadó tekintheti Netanjahut a Likudra szavazás fő okának, miközben erős párt, ideológiai vagy társadalmi kötődésekkel is rendelkezik.

A két megfigyelés közötti növekvő pártazonosítás arra is figyelmeztet, hogy a személyre szabást a párthűség megszakítás nélküli helyettesítéseként értelmezzük.

Egy hitelesebb kapcsolat kölcsönösen erősíthet: a Likudhoz való kötődés támogatja annak már meglévő vezetőjét, míg a Netanjahuhoz való kötődés erősíti az elkötelezettséget a Likudhoz. Ezeknek a hatásoknak a kibontakozásához több kell, mint hogy a válaszadóktól megkérdezzük, hogy válasszanak ki a szavazás fő okát.

A vezetés szociológiája számára a választási nélkülözhetetlenségnek vélt különbség számíthat még akkor is, ha annak pontos ellentétes alapja bizonytalan. A kollégák úgy cselekszik, mit gondolnak, hogy történne, ha a vezetőt lecserélnék.

A belső dominancia átirányíthatja a versenyt a párton kívülre. Kenig 2016-os esszéje, "A nyílt előválasztások a megoldás?" című esszéje Netanyahu erős befolyását tárgyalja a Likudban, valamint az alternatív központ-jobb politikai platformok keresését az aktív vezetői színteréből kiszorított kiemelkedő személyek körében. Beszélgetése azt is felismeri, hogy egy alternatív platform vezetőjének kiválasztása saját konfliktusokat okoz ambiciózus politikusok között. [Az Izraeli Demokrácia Intézet](#)

Ez különbséget jelent az ellenállás megszüntetése és a helyváltoztatás között.

Amikor a belső előrehaladás akadályozottnak tűnik, egy ambiciózus politikus távozhat, ideiglenesen visszavonulhat vagy versengő szervezetet alapíthat. Az ilyen távozások gyengíthetik a pártot választási szempontból, miközben a hivatalban lévő képviselőt belső biztonsággá teszik.

A szervezeti következmények tehát paradox lehet: egy szűkebb belső vezetői mező együtt létezhet a szélesebb pártrendszerben tapasztalható intenzívebb versengéssel.

De a távozásokat nem szabad automatikusan személyes kizárásnak tulajdonítani. Az ideológiai nézeteltérés, a választási lehetőségek és a független ambíció szintén vizsgálatot igényelnek. Csalódott riválisok kijelentései értékes bizonyítékok az észleléseikre, nem pedig az oksági összefüggések végleges magyarázatai.

Rahat személyes vezetést kapcsol össze a koalíciós konfliktus szerkezetével. A "A rendkívül személyre szabott izraeli demokrácia állapota" (2020) című művében a választási ponthelyzetet versengő Netanjahu-párti és anti-Netanjahu-táborokon keresztül értelmezi, valamint más kiemelkedő személyek köré szerveződő pártok mellett. Kifejezetten megjegyzi, hogy a kormányalakítási eljárások továbbra is működtek. [Az Izraeli Demokrácia Intézet](#)

Az analitikus következtetés az, hogy a leendő miniszterelnök személyazonossága további dimenzióvá válhat a koalíciós kompatibilitásban.

A felek jelentős politikai kérdésekben megegyezhetnek, miközben megtagadják az együttműködést egy adott vezető alatt. Ezzel szemben a vezető támogatása egyesítheti azokat a pártokat, amelyek jelentős politikai különbségekkel rendelkeznek.

Hasznos itt három célt megkülönböztetni:

1. A Likud parlamenti képviselőiténak maximalizálása.
2. Olyan kormány biztosítása, amely összhangban áll a Likud politikai preferenciáival.
3. Netanyahu miniszterelnöki maradásának biztosítása.

Ezek a célok egybeeshetnek, de nem mindig szükséges. A személyre szabás bemutatásához szükség van olyan helyzeteknek, ahol eltérnek, és meg kell határozni, melyik cél érvényes.

Ugyanakkor a koalíciós partnereknek tett engedmények nem automatikusan bizonyíték arra, hogy a pártot feláldozzák a vezetőnek. A tisztségek kisebb része racionális ár lehet a kormányban való részvételért. Az értelmezést meg kell vizsgálni a megvalósítható alternatívák ellen.

Kenig Netanyahu későbbi fejlődéséről alkotott beszámolója a személyes túlélést a demokratikus intézmények körüli konfliktusokkal köti össze. 2023 márciusában megjelent esszéje, "Hogyan került egy egykor óvatos Benjamin Netanjahu Izrael történetének legradikálisabb koalíciójának élére" című esszéjében Kenig egy változást azonosít a korábbi óvatosságtól és a szélesebb koalícióépítéstől a populista politikába irányulva. Ezt a fejleményt a választási bizalommal, médiakörüli konfliktusokkal, büntetőeljárásokkal és a koalíciós partnerek érdekeivel társítja. [Az Izraeli Demokrácia Intézet](#)

Ez egy értelmező politikai esszé, és így kell értelmezni. Indítékokról szóló állításai eltérő bizonyítéki státuszt viselnek, mint a dokumentált választási eredmények vagy intézményi szabályok.

Az alapvető mechanizmus azonban fontos: amikor egy vezető kihívásokat jelent a pozíciója ellen, mint kihívások a képviselt politikai közösség felé, a személyes hűség párthűség próbájává válhat.

Az alkotmányelemzéshez két kérdésnek külön kell maradnia:

- Hogy a vezető álláspontja szokatlanul központi szerepet játszott-e a párt döntésekben.
- Hogy az egyes jogi vagy alkotmányos változások aláássák a demokratikus védelmeket.

Az első nem dönti el a másodikat. Az alkotmányos javaslatok független vizsgálatot igényelnek tartalmuk, intézményi hatásaik és igazolásaik tekintetében. Ezzel szemben az igazságszolgáltatási intézményről szóló nézeteltérés önmagában nem cáfolja meg a személyes vezetés szervezeti értelmezését.

Hiteles bizonyítékok vannak arra, hogy a Likud több szervezeti tartalmat őrizett meg, mint amit a legerősebb személyes pártnyelv sugall. Assaf Shapira 2024-es fejezete, "Politikai pártok és demokrácia: az izraeli ügy" jelentős személyre szabást elfogad, miközben hangsúlyozza a tagságot, a társadalmi gyökereket és a demokratikus eljárásokat. Belső demokrácia index pontszámot jelent: 75/100 2015-ben, és 67/100 2019-ben. academic.oup.com

Ez egy különálló tudományos értékelés, amely hasznos minősítést nyújt, nem pedig teljes cáfolatot.

Egy index regisztrálhatja a részvételt, a képviselőt és a formális versengést, míg a kvalitatív kutatás koncentrált tekintélyt azonosít az adott stratégiai döntések felett. Ezért a különböző mérőszámok látszólag ellentmondásos értékeléseket eredményezhetnek, mert különböző dimenziókat foglalnak el.

A jobb empirikus leírás lehet egy egyenetlen szervezet: jelentős részvétel egyes területeken, korlátozott kollektív befolyás másokban, és szokatlanul erős függőség egyetlen egyéntől a vezetői szinten.

A fő módszertani erősség a különböző típusú bizonyítékok kombinációja. A fókuszált cikk egyesíti a szervezeti nyilvántartásokat, vezetői választási eredményeket, felmérési bizonyítékokat, beszédeket, archív weboldalakat és közösségi média mutatókat. Nem jelent új bennfentes interjúprogramot vagy központi pártülések közvetlen megfigyelését. [Wiley Online Könyvtár](#)

Számos korlátozás következik.

Először is, a személyre szabás bizonyítéka nem feltétlenül bizonyítja annak az okait. Egy népszerű vezető gyengítheti az intézményeket, de a gyenge intézmények vonzóbbá is tehetik a személyes vezetéskor.

Másodszor, az intézményi beleegyezés tükrözheti a megállapodást, stratégiai számítás, függőséget vagy várható szankciókat. Az engedély megfigyelése nem határozza meg, melyik mechanizmus működött.

Harmadszor, a retorikai indikátoroknak kontextuális értelmezést kell szükséges. A cikk beszédelemzése nem egyenletesen növekvő sorozat; a vélt győzelmek befolyásolják a személyes nyelv jelentőségét. [Wiley Online Könyvtár](#)

Negyedszer, a kontrafaktuális megoldás továbbra is nehéz. Nem tudjuk közvetlenül megfigyelni, hogyan teljesített volna ugyanaz a Likud, ugyanazokkal a választókkal és koalíciós partnerekkel szemben, egy másik vezető alatt.

Végül az utódlás komoly próbát jelent az irodai és személyalapú hatalom közötti különbségnek. Kenig és Rahat kifejezetten teret hagynak a Likud számára, hogy visszaszerezzen egy kevésbé személyre szabott szervezeti formát. [Wiley Online Könyvtár](#)

A tágabb kutatási programod esetében a leghasznosabb javaslat, hogy **egy vezető nehezen pótolható lehet anélkül, hogy eltörölnének a belső választásokat.** Ez az eredmény a választási népszerűség, a kinevezési jogkörök, az eljárási lehetőségek feletti kontroll, a töredezett riválisok és a személyes kommunikációs közönség kölcsönhatásán születhet.

Teszteléséhez konkrét epizódokat kell nyomon követni, amikor kollégák más eredményt kerestek: hogy képesek voltak-e szerveződni, milyen erőforrásaik vannak, milyen költségeket vártak előre, és hogy végül a vezető preferenciái győztek-e. Ez az a pont, amikor a politikai jelentőség elemzése a központi párt döntések empirikus szociológiájává válik.

Metz Rudolf és Várnagy Réka elemzése Orbán pártvezéti szerepéről

Metz és Várnagy Orbán vezetését a személyes hatalom és a pártszervezet kapcsolatán keresztül magyarázza. Központi hozzájárulásuk az, hogy megmutassa, hogyan erősítheti egymást a kiterjedt szervezet, társadalmi mozgósítás és koncentrált vezetés.

A fő közös kiadvány a következő:

Rudolf Metz és Réka Várnagy, "'Massa', 'Movement', 'Personal' vagy 'Kartell' párt? Fidesz hibrid szervezeti stratégiája," *Politics and Governance*, 9(4), 2021, 317–328. oldal. [DOI és nyílt hozzáférésű cikk](#). Történetük négy szervezeti dimenziót ötvözi:

Dimenzió	Fő jellemző
Tömeges buli	Területi szerveződés és tartós aktivizmus
Mozgás	Mozgósítás a formális tagságon túli hálózatokon keresztül
Személyes párt	A hatalom koncentrációja Orbán körül
Kartell párt	Az állami erőforrásokhoz kapcsolódó szervezeti előnyök

Bizonyítékaik ötvözik a meglévő kutatásokat, a szervezeti szabályokat, a nyilvános dokumentációt és a digitális platform-adatokat. Ez egy történelmi szervezeti elemzés, nem pedig egy új interjúprogram, amely bizalmas vezetői döntéseket figyel meg. Állításai a vizsgált időszakot 2021-ig érintik. [Politika és kormányzás](#)

Különösen érdekes számodra – hogy egy vezető hogyan irányítja a központi döntéseket és hogyan éli túl a potenciális belső ellenállást –, hasznos elolvasni ezt a cikket a többi empirikus munkájuk mellett. Ezeket a további tanulmányokat alább megkülönböztetem; ezek közötti kapcsolatok az én analitikus szintézisem.

Az első lényeges különbség a szervezeti erő és a szervezeti függetlenség között.

Egy párt sok ággal, tapasztalt politikusokkal, hatékony kampánygépezettel és elkötelezett aktivistákkal rendelkezhet, miközben a résztvevőknek kevés független hatalmat biztosít vezetője felett. A szervezeti kapacitás megválaszolja a kérdést: *Mit érhet el a párt?* A belső autonómia egy másikat is megválaszol: *Ki tudja rávenni azt, amit a vezető ellenez?*

Ez a megkülönböztetés megváltoztatja, hogyan kellene Orbán álláspontját vizsgálni. A tagok számolása, az ágazati tevékenységek vizsgálata vagy a sikeres mozgósítás dokumentálása nem bizonyítja, hogy a szervezet korlátozná őt. Ezzel szemben a személyes fölény megtalálása nem bizonyítja, hogy az ágak és aktivisták irrelevánsak lennének.

Egy domináns vezető számára a szervezeti fejlesztés hatalomba való befektetés lehet. A helyi hálózatok információt, jelölteket, kampánymunkát és választási hitelességet biztosítanak. A döntő kérdés az, hogy erőforrásaik függetlenül ellenőrzött alkueszközökké válnak-e – vagy továbbra is függnék a központtól biztosított hozzáféréstől, elismeréstől és előrelépéstől.

Metz és Várnagy azonosítják a választókerületi elnökök központi kinevezését, a Prezidium kizárólagos kezdeményezését a törvénymódosítások felett, valamint Orbán informális fölényét a formális kollektív struktúrákban. ssoar.info

Analitikusan tehát két különálló folyamat magyarázatot igényel:

- **Központosítás:** a hatóság a területi szervezetekről a nemzeti testületek felé vándorlik.
- **Személyre szabás:** a nemzeti testületeken belüli hatalom egy személyre koncentrálódik.

Egyik folyamat sem határozza meg automatikusan a másikat. Egy központosított pártnak valóban kollektív végrehajtója lehet. A személyes dominancia bizonyításához a kutatóknak szintén meg kell mutatniuk, hogy kinek az preferenciái érvényesek, ha a vezető résztvevők nem értenek egyet.

Metz vezetésfejlesztési munkája segít megmagyarázni, miért nem lehet Orbánt egyszerűen egy hatalmas hivatal elfoglalójaként értelmezni.

Rudolf Metz és Dániel Oross ezt a kérdést vizsgálják a "**Erős személyiségek hatása a magyar pártpolitikára: Viktor Orbán és Gábor Vona**" című művében, Sergiu Gherghina szerkesztett kötetében, *Party Leaders in Eastern Europe: Personality, Behavior and Consequences* (2020), 145–170. oldal.

Összehasonlításuk hat dimenzió köré szervezi az életrajzi és politikai bizonyítékokat: önbizalom, kompetenciá, integritás, hatalomigény, rugalmasság és kognitív összetettség. A vezetői jellemzőket a pártátalakulással, kohézióval, tagsággal és választási teljesítménysel kötik össze. Orbán túlélése az 1994-es, 2002-es és 2006-os választási kudarcok után különösen jelentős. Megkülönböztetik politikai dominanciáját a hivatalos tisztségviseléستől: más politikusok 2000 és 2003 között vezették a pártelnökséget, mielőtt visszatért. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ez a vezetés tartósságát a felhalmozott hatalom problémájává teszi. Egy vezető annyira kapcsolódhat a párt stratégiai identitásához, hogy egy tisztségviselő és a mozgalom elismert vezetőjének lecserélése egészen más feladatokká válik.

Ez azt is felveteti, hogy a választási vereség miért nem kell, hogy eltávolítsa a választást. A vereség gyengítheti egy vezető hírnevét, de szervezeti következményei attól függnék, hogy a kollégáknak van-e hiteles alternatíva, megegyezett utódlási eljárás, és elegendő bizalommal bíznak abban, hogy a helyettesítés javítaná a kilátásaikat. Az a vezető, aki megtartja a kollégák függőségét, túlélheti a csatlódást keltő eredményeket.

A személyiség-megközelítés azonban óvatosságra van szükség. Kategóriái értelmező bizonyítékokat szerveznek; nem klinikai diagnózisok vagy önállóan végzett pszichológiai tesztek. Továbbá, a siker kompetenciának tulajdonítása körkörös érvelést jelent, ha maga a kompetencia főként a sikerből következik. A legerősebb magyarázat olyan döntéseket és

mechanizmusokat határozná meg, amelyek révén egy értékelt tulajdonság megváltoztatja az eredményt.

Várnagy kutatása a jelöltek kiválasztásáról közvetlenebb bizonyítékokat szolgáltatott a belső hatalom gyakorlati szerveződéséről.

Különösen hasznos tanulmány Gábor Dobos, Sándor Kurtán és Réka Várnagy **"A jelöltválasztási folyamat a választási rendszer reformja előtt és után"** ["A jelöltválasztási folyamat a választási rendszer reformja előtt és után"], in *Pártok, jelöltek, képviselők* (2015), 120–137. o.

A szerzők egyesítik a jelöltadatbázisokat, jelölési szabályokat és a 2010-es és 2014-es választásokra vonatkozó jelöltfelméréseket. A Fideszben a helyi szervezetek javasolhatták választókerületi jelölteket, de a javaslatokat egy központi elhelyezkedő Választási Koordinációs Bizottságon keresztül mentek keresztül, amelyet a pártvezető vezetett; a Nemzeti Bizottság hivatalosan is szavazott a jelölésekről. A 2014-es felmérésben 65 Fidesz választadó közül 42 – körülbelül 65% – nevezte kiválasztásukat versenytelennek. Ez a választadói csoportról szóló megállapítás, nem minden Fidesz jelölés népszámlálása. real.mtak.hu

A központi elemző kérdés az, **hogyan szűnnek ki az alternatívák.**

A kiválasztási folyamat végén végzett hivatalos szavazás keveset árul el a hatalom korábbi elosztásáról. Ha egy kis vezetői csoport már eldöntötte, mely jelöltek elfogadhatók, egy nagyobb testület szabadon szavazhat a korábban szigorúan korlátozott lehetőségek között.

A helyi részvételt ezért szét kell osztani. A javaslat joga eltér a választás jogától; a konzultáció eltér a vétótól; a teljes javaslat jóváhagyása eltér annak módosításának lehetőségétől.

A jelölt kiválasztása összekapcsolja a jelenlegi engedelmisséget a jövőbeli karrierrel is. Egy képviselőnek, aki ellenezte a vezetőt, többet kell értékelnie, mint a közvetlen politikai vitát. A jelöltség, a választókerületi elhelyezés, a lista pozíció és az azt követő lehetőségek mind számíthatnak. A jövőbeli hozzáférés elvesztésének lehetősége elriaszthatja a konfrontációt úgy, hogy kifejezetten fenyegetést kellene igénylők.

Ez továbbra is ösztönzőkről szóló következtetés. A bizonyítékok nem bizonyítják, hogy Orbán személyesen döntötte el minden jelölést, vagy hogy minden sikeres jelölt kizárólag személyes hűségnek köszönhetné volna az előrelépést.

Egy korábbi Várnagy-tanulmány fontos korrekciót ad: a központosított hatalom együtt létezhet szakértelemmel és értelmes konzultációval.

A **"Jelöltállítás a 2009-es európai parlamenti választásokon"** ["Jelöltválasztás a 2009-es Európai Parlamenti Választásokon"], *Politikatudományi Szemle*, 19(4), 2010, 9–24. oldal, Várnagy pártszabályokat, jelöltek életrajzeit, valamint az EP-képviselőkkel, párttisztviselőkkel és delegációs szakértőkkel készített interjúkat használt.

Dokumentálta a párt elnökének vezető eljárási szerepét a Fidesz kiválasztó bizottságában. Mégis, a lista első tizenkét jelöltjéből kilencen hivatalban lévő európai parlamenti képviselők voltak, és az európai tapasztalat számított. Az interjúk is informális konzultációra utaltak az

Európai Néppárttal. Ez szervezeti kutatás Orbán által vezetett pártról, nem pedig magáról az Orbánról szóló pszichológiai tanulmány. real.mtak.hu

A következmény jelentős. A személyes dominancia nem követeli a tanácsadás, szakmai kritériumok vagy tapasztalt kollégák kizárását. Egy vezető előnyben részesítheti a képzett képviselőket, miközben megőrzi a végső hatalmat a kinevezésük felett.

A releváns különbség a **döntés feletti befolyás és a függetlenül érvényesíthető jog között a döntés** megállapítására. Egy szakértő többször is meggyőzheti a vezetőt anélkül, hogy bármilyen hatalommal rendelkezne az elfogadásra. Ezzel szemben egy hivatalosan alárendelt tisztviselő gyakorlati alkupozíciót szerezhet, mert a szakértelmének cseréje költséges lenne. A kutatásnak mindkét lehetőséget meg kell vizsgálnia, nem pedig a szervezeti diagramot teljes jelentésként kezelni.

A csalódott politikusok kezelése szintén potenciálisan fontos forrás a vezetés tartósságának.

Réka Várnagy és Gabriella Ilonszki egy feltáró epizódról beszélnek a **"Pártérdekek és normatív elvárások konfliktusa a választási rendszer változásában"** című műben. **Magyarország 2014-ben,"** *Corvinus Journal of Sociology and Social Policy*, 8(1), 2017, 3–24. o.

Megfigyelik, hogy a parlamenti mandátumok 386-ról 199-re csökkentése, valamint egyidejű parlamenti és helyi mandátumok megszüntetése jelentősen befolyásolta a Fidesz politikusok karrierlehetőségeit, mégsem váltott ki nyilvánvaló pártbelső vitát. Azt is beszámolnak, hogy a hűséges elűzött politikusok későbbi kártérítéséről alternatív pozíciókkal. Szélesebb elemzésük elismeri a választási reform jogos okait, miközben azt állítja, hogy a pártpolitikai megfontolások erősen meghatározták az elfogadott megállapodásokat. cjssp.uni-corvinus.hu

Ez egy finomabb mechanizmust sugall, mint egyszerű büntetés: **a vezetőség képes kezelni a szervezeti veszteségeket alternatív karrierrek irányításával.**

Ha egy parlamenti pozíció elvesztése nem feltétlenül jelenti a politikai életből való kizárást, az érintett politikus elfogadhatja az áthelyezést. Egy vezetőség, amelynek többféle kinevezése áll rendelkezésére, az intézmények közötti beleegyezést tárgyalhatja.

Azonban a nyilvános hallgatás megfigyelése nem azonosítja annak okát. A reformgal való egyetértés, a jövőbeli választási sikerbe vetett bizalom miatti bizalom, a magántárgyalás, a kollégák kihívásának vonakodása és a jövőbeli kinevezésektől való függés más magyarázatok. A bizonyítékok alátámasztják ezeknek a mechanizmusoknak a vizsgálatát; nem indokolják azt feltételezni, hogy minden néma politikus magánúton ellenvéleményt mondott.

A belső riválisokról szóló kérdésedre a legfontosabb lehetőség, hogy a kihívókat megelőzhetjük abban, hogy szervezett ellenzékké váljanak alkalmazkodással és kizárással is.

Metz mozgalmakról szóló kutatása azt magyarázza, hogyan terjed a vezetés a hivatalos párttagságon túl.

"A hivatalban lévő párt mozgása vállalkozása. A magyar hivatalban lévő Fidesz párt és a Polgári Együttműködési Fórum története" *Intersections*, 1(3), 2015, 81–100. o., Fidesz kapcsolatát vizsgálja a Polgári Együttműködési Fórummal, vagyis a CÖF-vel.

A mozgalom köznarratívájának intertextuális elemzésén keresztül Metz az identitásépítést, stratégiát, szervezeti taktikákat és meggyőző kommunikációt vizsgálja. A kormánypárti mozgósítást 2010–2014 között politikai jelenséggént kezeli, amely magyarázatot igényel. Záró állításai a felek erőfeszítéseivel foglalkoznak támogató környezetük és az állampolgárok részvételének újraépítésére mint az identitás kifejezésére. Ezek hipotézisek, amelyek esettanulmányból származnak, nem pedig a résztvevők kísérletileg megállapított motivációiról. intersections.tk.mta.hu

A pártvezetés elemzésében a lényeg, hogy egy gyülekező választókerület túlmutathat a hivatalos tagsággal rendelkező személyeken. A támogatók láthatóságot, lelkesedést és választási legitimitást adhatnak anélkül, hogy hatalmat szereznének a jelölések vagy vezetői utódlás felett.

Egy lehetséges következmény az aszimmetria: a vezető széles körű támogató közönséget idézhet fel a párttisztviselőkkel való kapcsolat során, míg ezek a tisztviselők nem feltétlenül hivatkozhatnak ellene ugyanolyan tekintélyalapú szervezetre. Ennek a mechanizmusnak empirikus megállapításához konkrét viták nyomon követését kellene végezni.

A mozgásdimenzió korlátokat szab a túlzottan személyre szabott magyarázatnak.

Béla Greskovits **"A magyar jobb újjáépítése a civil társadalom meghódításán keresztül: a Polgári Körök Mozgalom"** című művében, *East European Politics*, 36(2), 2020, 247–266. o., értékes független bizonyítékokat kínál. Adatbázisa körülbelül 4 800 mozgalomhoz kapcsolódó eseményt fed le 2002 júliusa és 2006 áprilisa között.

Dokumentálja művelt konzervatív aktivisták, egyesületek, vallási hálózatok és helyi szervezők munkáját. Kifejezetten elutasítja, hogy több ezer szervezet létrejöttét és napirendjét Orbán egyéni irányának tulajdonítsák. Elemzése azonosítja a mozgalmi prioritások és a választási stratégia közötti feszültségeket is. researchgate.net

Ez segít megkülönböztetni három gyakran összetévesztett állítást: Orbán ösztönözte a mozgósítást; A Fidesz profitált belőle; Orbán személyesen irányította minden komponenst. Az első kettő nem igazolja a harmadikat.

A domináns vezetés meggyőző beszámolójának lehetővé kell tennie a követők kezdeményezést. Valóban, az önkéntes helyi munka hatékonyabbá teheti a környező hálózatot. Az empirikus kérdés az, mikor válik ez a kezdeményezés független stratégiai tekintélyt – és mikor marad összhangban a vezető általános irányával.

Az állammal való kapcsolat egy újabb szintű hatalmat ad hozzá, amelyet meg kell különböztetni a párton belüli hatalomtól.

Gabriella Ilonszki és Réka Várnagy **"A pártkartelltől az egypárti dominanciáig. Az intézményi kudarc esete"** című műve, *East European Politics*, 30(3), 2014, 412–427. o. megkülönbözteti a konszenzusos szabályozás időszakait, amelyek a meglévő pártok javát szolgálják, a domináns pártelőnyhöz kapcsolódó konfliktusszerűbb mintázattól. Vizsgálja a

pártszabályozás, az intézményi merevség, a korlátok figyelmen kívül hagyása és a hitelesség csökkenésének kölcsönhatását. tandfonline.com

Ez a különbség fogalmi szempontból is fontos. A kartell általában több bevallott versenytárs közötti együttműködést jelenti. Az egyik kormányzó párt köré koncentrálódó előnyök egy másik kapcsolatot jellemeznek. A "kartell" túl tágabb használata elhomályosíthatja a pártok közötti kölcsönös védelemről aszimmetrikus irányításra való átmenetet.

A vezetői elemzéshez ezért három kapcsolatot kell külön megvizsgálni:

Kapcsolat	Bizonyítékot igénylő kérdés
Vezető–párt	A pártintézmények korlátozhatják vagy lecserélhetik a vezetőt?
Párt–állam	Hogyan befolyásolja a kormányzati hivatalok a szervezeti erőforrásokat és kinevezéseket?
Kormánypárt – versenytársak	Hogyan befolyásolják az intézményi elrendeződések a választási versenyt?

A kapcsolatok erősíthetik egymást, de egyik sem redukálható egy másikra. Egy párt választási előnye nem bizonyítja, hogy a vezető személyesen irányítja minden belső döntést. Ugyanígy egy erős pártvezető már hatalmat szerezhet, mielőtt kiterjedt kormányzati erőforrásokat szerezne.

Az én értelmezésem szerint az államhoz való hozzáférés megsokszorozhatja egy már meglévő vezető karriermenedzsmentjét és a szervezeti kötelezettségvállalások fenntartását. Önmagában nem magyarázhatja meg az adott vezető hatalomának eredeti megjelenését.

Metz rekonstruktív vezetésről szóló munkája segít megmagyarázni Orbán szerepét a politikai irány meghatározásában.

Gábor Illés, András Körösnéyi és Rudolf Metz ezt az érvet fejtik ki "**Broadening the limits of reconstructive leadership: Constructivist elements of Viktor Orbán's regime-building politics**" című műben, *The British Journal of Politics and International Relations*, 20(4), 2018, 790–808. o.

Az alkotmányalkotást, makrogazdasági politikát és bevándorláspolitikát vizsgálva Stephen Skowronek rekonstruktív vezetési koncepcióját alkalmazzák. A politikai cselekvési szerepet hangsúlyozzák az új legitimitási normák megteremtésében és a megváltozott kormányzati rendszerek támogatásának mozgósításában. journals.sagepub.com

A pártbelső politikára alkalmazva ez felveti a hatalom lehetőségét a nézeteltérés feltételei felett. Egy vezető befolyásolhatja a döntéseket azzal, hogy meghatározza, mely problémák sürgősek, mely alternatívák számítanak jogosnak, és mi számít hűségnek a párt tágabb céljához.

Egy belső kritikus ezután két feladattal szembesül: egy másik politika javaslata, és annak megállapítása, hogy a javaslat összeegyeztethető a kollektív projekttel. Ha a vezető erősen azonosul ezzel a projekttel, a második feladat különösen nehézé válik.

Ez elméleti kapcsolat, nem pedig olyan megállapítás, amelyet a 2018-as cikk közvetlenül a belső Fidesz viták megfigyelésével állapít meg. A meggyőző politikai értelmezés létrehozása sem jelenti azt, hogy az alapvető problémák képzeletesek lennének.

Metz későbbi követői kutatásai pontosabb empirikus jelentést adnak a "karizma"-nak.

Két releváns kiadvány, mindkettő Bendegúz Plesz-szel közösen:

- **"Kielégíthetetlen karizma iránti éhség? Követőközpontú elemzés a populizmusról és a karizmatikus vezetésről,"** *Leadership*, 19(4), 2023, 318–338. o.
- **"A karizmatikus vezetők ellenállhatatlan vonzereje? Populizmus, társadalmi identitás és polarizáció,"** *Politics and Governance*, 13, 2025, 9017. cikk.

Ugyanazt a felmérést használják 1 200 18–65 éves magyar internetfelhasználóról, amelyet 2022. február 23. és március 4. között végeztek. A későbbi publikáció kibővíti az elemzést; nem független ismétel. Megkülönböztetik a vezetés általános idealizálását, a karizmatikus viselkedés észlelését és az érzelmi kötődést az egyes vezetőkhez. real.mtak.hu

A 2025-ös elemzés erős összefüggéseket talál pártidentitás és kedvező megítélés és kötődés között az egyik vezető iránt. A populista attitűdök önmagukban nem magyarázzák megfelelően a ragaszkodást egy adott vezetőhöz, és nem magyarázzák közvetlenül a vezetők közötti affektív polarizációt. real.mtak.hu

Ezek az eredmények elriasztják a karizmat magától értetődő tulajdonként való kezeléstől. A követők a vezetőt identitások és elkötelezettségek alapján értelmezik. Az én szintézisom az, hogy a szervezeti hálózatok segíthetnek fenntartani ezeket az identitásokat, míg a vezetőhöz való kötődés ösztönzi a folyamatos részvételt.

A bizonyítékok nem határozzák meg az oksági összefüggés irányát. Egy keresztmetszeti felmérés nem tudja teljesen megállapítani, hogy az azonosítás kötődést okoz-e, a kötődés erősíti-e az azonosítást, vagy mindkettő együtt alakul ki. A választói megítélés sem tudja meghatározni, hogyan viselkedik egy képviselő egy bizalmas vezetői vitában.

Ezek a tanulmányok együtt pontosabb magyarázatot kínálnak arra, miért nehéz megszervezni egy belső kihívást.

Az alábbi mechanizmusok analitikus állítások, amelyek a bizonyítékok összehasonlításából származnak, nem pedig egyetlen modell, amelyet Metz és Várnagy tesztel:

Potenciálmechanizmus	Nehézség a kihívóval szemben
Központi hatás a jelölésekre	Olyan támogatók összegyűjtése, akiknek jövőbeli karrierje továbbra is biztonságos
Alternatív kinevezések ellenőrzése	Elégedetlen kollégák meggyőzése arról, hogy a lázadás többet kínál, mint engedelmességet
A vezető azonosítása a kollektív céllal	A helyettesítést folytonossággént mutatják be, nem hűtlenségként
Széles körű mozgósítás a tagságon túl	Hasonló képességgel rendelkeznek a szurkolók megtartásában

Potenciálmechanizmus

A kollégák hűségének várakozása

Nehézség a kihívóval szemben

Bizonyítani, hogy elegendő más is támogatja a kihívást egyidejűleg

Az utolsó mechanizmus különös figyelmet érdemel. Még több elégedetlen politikus is nem tudhat összeegyeztetni, ha mindketten úgy hiszik, hogy a többiek hűséges maradnak. Egy domináns vezető profitál ebből a bizonytalanságból anélkül, hogy minden lehetséges kihívásba beavatkozna.

Ez azt is megmagyarázza, hogy a nyílt lázadás hiánya miért kétértelmű bizonyíték. Ez elégedettséget, hatékony elrettentést, koordinációs hibát vagy vonzó utód hiányát jelezheti. A kutatóknak nem szabad közvetlenül átlépniük az összetartás megfigyeléséről egy adott pszichológiai indíték érvényesítésére.

A fő módszertani korlát a különbség a dominancia szerkezetének azonosítása és annak belüli döntéshozatal rekonstrukciója között.

Ezek a művek akkor vannak a legerősebbek, amikor meghatározzák a jelölési eljárásokat, karriermintákat, szervezeti kapcsolatokat, mozgósítási gyakorlatokat és kifejezett hozzáállásokat. Az eredeti kérdésed másfajta bizonyítékot is igényel: olyan epizódokat, amelyekben a fontos résztvevők kezdetben eltérő eredményeket akartak.

Egy különösen feltáró tanulmány egy jelentős kinevezést, politikai megfordulást vagy fenyegetett vezetői kihívást az elejétől a végéig követne nyomon. Megállapítaná:

1. Amit a főszereplők kezdetben preferáltak.
2. Melyik alternatívák jutottak el a döntéshozatali fórumhoz?
3. Milyen alkudozás vagy nyomás történt.
4. Hogy Orbán megváltoztatta a pozícióját.
5. Miért fogadták el a sikertelen résztvevők az eredményt.

Ilyen bizonyíték nélkül több szervezeti helyzet kívülről egyformának tűnhet. Az egyhangú jóváhagyás kényszerzés, előrelátó alkalmazkodás, meggyőzés, előzetes tárgyalás vagy valódi megállapodás után következhet.

A hibrid pártrendszer keretrendszerében is van egy fogalmi korlát. Kategóriái különböző dimenziókat írnak le: tagságszervezés, mozgósítás, személyes hatalom és állami kapcsolatok. Együttélésük informatív, de mind a négy azonosítás önmagában nem magyarázza az oksági kölcsönhatásukat. A keretrendszer erősebbé válik, amikor meghatározza, mikor erősít meg egy dimenzió a másikat – és mikor teremtenek feszültségeket.

Az Ön kutatásaihoz a Metz és Várnagy legeredményesebb alkalmazása tehát a **tartós vezetés tesztelő mechanizmusainak** megfogalmazása. Kutatásuk a karrierekre, a szervezeti hozzáférésre, a kollektív identitásra és a mozgósításra irányítja a figyelmet. Ez a koncentrált tekintélyről szóló komoly értelmezést támogatja, miközben nyitott marad arra a kihívást jelentő empirikus kérdésre, hogy pontosan mennyire felülírhatja Orbán kollégáit bizonyos döntésekben, és milyen körülmények között korlátozhatják őt.

Bartek Pytlas elemzése Kaczyński pártvezéri szerepéről

Bartek Pytlas Jarosław Kaczyński dominanciáját elsősorban a Törvény és Igazságosság – Prawo i Sprawiedliwość, vagyis PiS – szervezetén keresztül magyarázza. Jellegzetes hozzájárulása, hogy elválasztja a párt vezetői megújulás nyilvános bemutatását a döntéshozatal tényleges irányításának változásaitól.

A központi kiadvány a következő:

Bartek Pytlas (2021), "A PiS pártszervezete Lengyelországban: a választási retorika és az abszolutista gyakorlat között," *Politics and Governance*, 9(4), 340–353. oldal. [Nyílt hozzáférésű cikk](#).

Pytlas azt állítja, hogy a PiS választási felhívásai a nyitottságra és a szervezeti megújulásra együtt léteztek a koncentrált tekintéllyel. Hangsúlyozza az irányítást, a fegyelmi szankciókat és a szervezeten belüli függőségeket; a karizmát nem tartja elég elsődleges magyarázatnak. Korlátozott erőfeszítéseket talál a folyamatos tagsági részvétel fejlesztésére annak ellenére, hogy támogatókat mozgósít a választásokra. Bizonyítékai pártdokumentumokat, jelentéseket, kvantitatív adathalmazokat és más kutatók aktivistákkal való interjúit ötvözi. Ez egy szervezeti esettanulmány, nem pedig a bizalmas vezetői megfontolások közvetlen megfigyelése. cogitatiopress.com

A belső kihívásokat túlélő vezetők iránti érdeklődésedhez különösen hasznos, ha az empirikus tanulmányokkal együtt olvassuk, amelyekre támaszkodik. Megjegyezem Pytlasz eredményeit, az alapvetőbb tanulmányokat és saját értelmezésemet. A vita a kiadványokban vizsgált történelmi szervezetet érinti, főként 2021-ig.

A központi fogalmi probléma az, hogy a látható vezetés és a hatékony hatalom különböző pozíciókat foglalhat el.

Három dimenziót kell megkülönböztetni:

Dimenzió	Központi kérdés
Választási láthatóság	Ki mutatja be a pártot a választóknak?
Kormányzati hivatal	Ki viseli hivatalosan a kormányzást?
Szervezeti hatalom	Ki irányítja a kinevezéseket, karriereket, fegyelmet és stratégiai döntéseket?

Ezek a dimenziók gyakran egybeesnek, de ezek elkülönülése egy jellegzetes vezetési formát teremt. Egy politikus szervezetileg domináns maradhat, miközben lehetővé teszi, hogy kollégái a kampány fő képviselőivé váljanak, vagy magas rangú kormányzati tisztségeket töltsenek be.

Ez teszi Kaczyńskit különösen relevánssá az összehasonlító kutatás szempontjából. Egy olyan tanulmány, amely a vezetést csak média befolyásán vagy a miniszterelnökség alapján méri, alábecsülheti tekintélyét. Ezzel szemben egy olyan tanulmány, amely feltételezi, hogy minden kiemelkedő PiS politikus független hatalommal rendelkezik, összetéveszthetheti az átruházott felelőségeket az irányítás újraelosztásával.

Az empirikus feladat tehát az, hogy megvizsgáljuk, milyen feltételek között történik a delegáció. Választhat-e a kijelölt képviselő független csapatot? Követhet-e egy olyan stratégiát, amelyet a pártelnök elutasít? A támogatók képesek szerveződni ezen személy köré anélkül, hogy kockáztatnák karrierjüket? Ezek a kérdések többet árulnak el, mint az egyes politikusok láthatóságát.

Pytlas 2015-ös kampányról beszámolója jól mutatja a választási alkalmazkodás és a szervezeti változások közötti különbséget.

Fejezete, "**A mainstream to power: The Law and Justice Party in Poland**" (**A mainstream to power: The Law and Justice Party in Poland**), Frank Decker, Bernd Henningsen, Marcel Lewandowsky és Philipp Adorf, szerk., *Aufstand der Außenseiter* (2021), 401–414. o. között, a releváns stratégiai hátteret adja meg.

Pytlas leírja, hogyan csökkentette a PiS Kaczyński kampányszerepét 2011-ben és ismét 2015-ben. Az utóbbi választási ciklusban Andrzej Duda elnöki kampánya a reagálást és a megbékélést hangsúlyozta, míg Beata Szydło lett a párt miniszterelnökjelöltje. A PiS ezt a bemutatást újraosztó kötelezettségekkel ötvözte, különösen az "500+" gyermekjuttatási javaslattal és a "Jó Változás" ígéretével. A korábbi 2011-es próbálkozás nem hozott választási győzelmet. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Az elemzési jelentőség az, hogy egy domináns vezető előnyös lehet abból, hogy olyan képviselőket választ, akik kevésbé hatékonyan elérik a választókerületeket. A választási alkalmazkodóképesség így segíthet megőrizni a személyes vezetést.

Azonban önmagában a stratégia nem bizonyítja, hogy Duda vagy Szydło nem volt benne ügynökség. A kampánydelegáció és az azt követő kormányzati függőség különálló empirikus kérdések. A fejezet dokumentálja a stratégiai bemutatást; a teljes alárendeltségről szóló erősebb állításokhoz valódi nézeteltérések és azok megoldása bizonyítéka szükséges.

Ez a különbség megakadályozza, hogy a választási sikerről félrevezető következtetéseket vegyenek fel. A 2015-ös eredmény nem tulajdonítható kizárólag a vezetői megjelenés változásainak: a politikai kötelezettségek, a hivatalban lévő pozíció, a versengő pártok és a kampányteljesítmény is számítottak.

A hatalom legkézzelfoghatóbb alapjai a jelölések, az eljárási kezdeményezés és a fegyelem vonatkoznak.

Két tanulmány, amelyet ebben az irodalomban idéznek, függetlenül dokumentálja az intézményi elrendezéseket:

- Łukasz Tomczak, **"Czy polskie partie są demokratyczne?"** ["Demokratikusak a lengyel pártok?"], *Athenaeum*, 47, 2015, 84–97. o.
- Piotr Uziębło, **"Aspekty ustrojowe stosunków wewnątrzpartyjnych"** ["A politikai pártok belső szervezete Lengyelországban"], *Toruńskie Studia Polsko-Włoskie*, 2016. 12., 107–122. o.

A kortárs pártszabályok vizsgálata több releváns hatalmat azonosít:

Terület	Intézményi elrendezés
Választási jelölések	Az elnök jelölteket mutat be a Politikai Bizottság jóváhagyására.
Parlamenti koordináció	Az elnök irányítja a parlamenti csoportot az elnökön keresztül.
Központi megbeszélés	Az elnök vezető pozíciókat tölt be a Politikai Tanácsban és a Politikai Bizottságban.
Sürgős döntések	Az elnök a Bizottság hatáskörén belül járhat el, további ratifikáció függvényében.
Fegyelem	Az elnök felfüggesztheti a tagokat és további fegyelmi intézkedéseket indíthat.
Területi szervezet	A központi átszervezési hatáskörök és a képviselők kinevezése a feloszlítás után korlátozzák a helyi függetlenséget.

Ezek a megállapodások megőrzik a kollektív testületeket és a hivatalos jóváhagyási eljárásokat. Ezeken a testületeken keresztül több hatáskör működik, nem pedig korlátlan egyoldalú döntési jogot alkotnak. czasopisma.marszalek.com.pl

Az interakciójuk fontosabb, mint bármely elszigetelt rendelkezés. A jelölések feletti kontroll befolyásolja, ki lép be intézményekbe; a fegyelmi hatalom befolyásolja az ellenzék költségeit; az eljárási kezdeményezés befolyásolja, mely alternatívákat veszik figyelembe ve.

Egy kollektív testület hivatalosan birtokolhatja a végső szavazatot, miközben korlátozott kapacitással rendelkezik saját alternatívák megalkotására. Ezért a kutatóknak meg kell vizsgálniuk a döntések előkészítését: ki készíti ki a javaslatot, meghatározza az időzítést, összeállítja a jelöltlistát, és eldönti, mely kifogások érdemes megfontolni.

Az eredeti kérdésre ez különösen fontos mechanizmus. Egy vezetőnek nem kell többször legyőznie riválisait nyílt szavazáson, ha a szervezeti eljárások megakadályozzák, hogy a riválisok olyan pozícióba jussanak, ahonnan hiteles kihívást indíthatnak.

Az összehasonlító interjúkutatások alátámasztják azt az állítást, hogy Kaczyński álláspontja szokatlanul erős volt.

Anna Pacześniak és Maria Winclawska **"Leadership in Polish Political Parties"** című műje, *e-Politikon*, 2018, 28., 92–114. oldal, a pártalapító rendszereket és a szervezeti megfigyelést ötvözi, 58 elit interjút és hat alulról szerveződő fókuszcsoporthoz (2016–2017).

Tíz mutatójú vezetői erő-indexük szerint a PiS a **28 pontból 24-re** helyezi el, míg a **Civic Platform 10-et**. A mutatók a szervezeti előjogokat, jelöltek és koalíciós döntéseket, vezetőválasztást és parlamenti befolyást érintenek. A személyiségjegyek kizárnak.

A PiS elit interjúalanyok következetesen védték a koncentrált vezetést, hivatkozva az összetartásra, hatékonyságra, kivételes vezetői tulajdonságokra és külső nyomásokra. Az alulról szerveződő fókuszcsoporthoz nagyrészt került a nemzeti vezetőről való beszélgetést, és a helyi munkát hangsúlyozta. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A numerikus eredmény strukturált összehasonlítást biztosít; ez nem jelenti azt, hogy Kaczyński egy másik politikus hatalmának matematikailag mérhető többszörösével rendelkezett volna. A pontszám az indikátor kiválasztásától és súlyozásától függ.

Az interjú kontrasztja ugyanolyan értékes. A magas rangú tisztviselők nyilatkozatai nem általánosíthatók automatikusan a hétköznapi tagokra. Ráadásul egy vezető dicsérete őszinte csodálatot, stratégiai hűséget, közös szervezeti doktrínát vagy több motivációt is kifejezhet.

Véleményem szerint ez a bizonyíték biztonságosabban teremt egy szervezeti kultúrát, amely kedvez a koncentrált vezetés számára, mint minden résztvevő magánmotivációját.

A belső kihívók kezelése megmutatja, hogy a formális hatáskörök a gyakorlatban hogyan válnak jelentőségteljessé.

Különösen feltáró a 2011-es konfliktus, amelyben Zbigniew Ziobro, Jacek Kurski és Tadeusz Cymański érintett. A kortárs tudósítások szerint a Politikai Bizottság mindhármat kizárta, miután nyilvánosan változásokat követeltek a PiS-n belül. A párt szóvivője, Adam Hofman jelentette be a döntést. A disszidensek azzal érveltek, hogy javaslataik a párt választási esélyeinek javítását szolgálták. A riportok azt is leírták, hogy sikertelen kísérlet volt a vezetés maradási feltételeinek elfogadására. [money.pl](https://www.money.pl)

A fontos jellemző a nézeteltérés arról, mi számít jogos belső kritikanak. A kihívók a reformot a szervezethez való hűségként mutatták be; a vezetés magatartásukat károsnak tekintette számára.

Ez lehetővé teszi, hogy egy domináns vezető befolyásolja az elfogadható nézeteltérés és a büntetendő hűtlenség közötti határt. Ha ez a határ bizonytalan, a tagoknak fel kell mérniük a kritika kinyilvánításának szervezeti kockázatait, mielőtt egy hivatalos fegyelmi eljárás megkezdődik.

Az esetet azonban nem szabad felfűjni bizonyítékként arra, hogy minden beszélgetést tiltottak volna. Ez jól mutatja egy szervezett, nyilvános kihívás sebezhetőségét. Csendes nézeteltérés, szakértői tanácsadás, a vezetésen belüli alkudozás és a nyilvános frakcióellenzés eltérő válaszokkal találkozhat.

További következmény a koordinációval kapcsolatos. Egy kihívó potenciális támogatói hallgathatnak, ha elvárják, hogy mások is ugyanezt tegyenek. Így néhány neves politikus elleni fegyelmi intézkedés sokkal szélesebb csoportra hatással lehet anélkül, hogy egyéni fenyegetéseket igényelne.

A korlátozott tagságnövekedés több szervezeti szinten is megvédheti a fennálló hatalmat.

Maria Winclawska **"Obszary aktywności członków polskich partii politycznych z perspektywy zadań partii i aspiracji jej działaczy (alulról gyökerező)"** című műve, *Przegląd Politologiczny*, 2020. 1., 119–130. o., fontos bizonyítékokat szolgáltatnak az érvelés ezen részének mögött.

Kutatása összehasonlítja a tagok tevékenységeit, az észlelt szervezeti elvárásokat és a kívánt részvételt. 2 488 tagi kérdőívre, 59 elit interjúra és hat párt adminisztrátorainak kérdőívjeire épül. Figyelmeztet, hogy a PiS volt a legkisebb tagi almintá.

Az interjúanyagok azonosítják az újonnan érkezők elleni ellenállást a már meglévő PiS helyi szervezetek között: az aktív résztvevők megzavarhatják a meglévő kapcsolatokat és versenyezhetnek a hivatalban lévőkkel. Egy tisztviselő személyesen kezelhetőnek tartotta a rendelkezésre álló erőforrásokkal, hogy körülbelül 30 000–35 000 tagot kezelhetőnek találjanak. bazhum.muzhp.pl

Ez jelentős feltételt jelent a teljesen vezetőközpontú magyarázatban. A szervezeti lezárás a regionális tisztségviselőket és a nemzeti elnököt is szolgálhatja.

Az én értelmezésem szerint a hierarchia összeegyeztethető érdekek révén is reprodukálható. A helyi tisztviselők megőrizték pozíciójukat azzal, hogy korlátozzák a versenyt alattuk, miközben támogatják azokat a megállapodásokat, amelyek fenntartják a központi vezetést. Az eredmény összetartó maradhat anélkül, hogy minden korlátozó gyakorlatot Kaczyński személyesen rendelne el.

Ez bonyolítja a választási siker és a szervezeti fejlődés közötti kapcsolatot is. Több szavazó toborzása nem feltétlenül igényel több tag toborzását. Egy párt örömmel fogadhatja a kampánytámogatást, miközben óvatossá marad azoknak a résztvevők befogadásával, akik később döntéshozási jogokat követelhetnek.

A bizonyítékok hiteles ösztönzőket azonosítanak a zárásra. Nem állítanak fel átfogó, központilag kidolgozott tervet a tagság növekedésének megakadályozására.

A kormány feletti hatalom további különbségtételt igényel a politikai függőség és az alkotmányos hatáskör között.

Wojciech Gagatsek későbbi összehasonlító fejezete, **"Párt szervezeti fejlődése Lengyelországban, 2001–2021: A jog és igazságosság (PiS) és a polgári platform (PO)"** című művében, a *Political Parties and the Crisis of Democracy* (2024), 240–260. oldal, független értékelést nyújt.

Gagatsek hangsúlyozza a PiS miniszterelnökeinek erős függését a pártvezetőtől. A PiS hierarchikus szervezetét is összekapcsolja a kormányzás preferált felfogásával. Történelmi rekonstrukciója némi formális szervezeti bővülést azonosít a 2007-es vereség után, miközben megállapítja, hogy a döntő vezetői előjogok megmaradtak. academic.oup.com

Ez segít megmagyarázni, hogyan befolyásolhatja a pártelnök a kormányt anélkül, hogy személyesen gyakorolná a miniszterelnök jogi hatáskörét. Egy miniszter vagy miniszterelnök alkotmányos jogkörökkel bírhat, miközben politikailag attól függ, melyik szervezet tartja fenn a parlamenti többséget.

A kapcsolat karrier, törvényhozási támogatás, kinevezések és a hivatal folytatásának lehetősége révén működik. Nem szabad alkotmányos hatalomként leírni, amely a pártelnök kezére tartozik.

Van egy elszámoltathatósági probléma is, amelyet érdemes gondosan megkülönböztetni. A döntést hozó politikai befolyást gyakoroló személy eltérhet attól a tisztségviselőtől, akinek hivatalosan meg kell védeniük egy kormányzati döntést. Ez a szétválasztás bonyolíthatja a felelősségvállalást. Nem távolítja el a vezetőt a választási ellenőrzés alól, és nem teszi minden kormányzati cselekedetet neki tulajdoníthatóvá.

Egy részletes döntési tanulmánynak meg kellett határoznia, mikor számítottak a miniszterelnök preferenciáira, mikor kértek egyértelmű engedélyt, és mikor sikerült meggyőzniük őt saját javaslataik elfogadására.

A bizonyítékok azt is megmutatják, miért kell a "abszolutista" vezetést korlátozott szervezeti jellemzésként kezelni.

Pytlas feljegyezte tizenöt PiS parlamenti képviselő felfüggesztését, miután 2020-ban ellenezték Kaczyński által preferált állatvédelmi törvényt. cogitatiopress.com Contemporary Reuters jelentése a kormánysszövetségen belüli nézeteltéréseket dokumentálja: az Egyesült Lengyelország ellenezte az intézkedéseket, Jan Krzysztof Ardanowski mezőgazdasági miniszter ellenük szavazott, és a kormányzati átszervezésről folytatott tárgyalások megzavartak. voanews.com

Ez az eset mind a fegyelmi képességet, mind az ellenállást mutatja fel. A szankciók létezése azt mutatja, hogy a vezető rendelkezett végrehajtási eszközökkel; ezek használata azt is bizonyítja, hogy a preferenciák nem voltak automatikusan összehangolva.

Egy külön minősítés származik Duda elnök 2017 júliusi vétőjából a Legfelsőbb Bíróságra és a Nemzeti Igazságügyi Tanácsra vonatkozó törvényekkel szemben. Az elnöki jegyzőkönyv mind a vétőkat, mind a szándékát megerősíti, hogy új törvényjavaslatot javasoljon. president.pl

Ezek a megfigyelések megkülönböztetést igényelnek a következők között:

- Hatalom a PiS-en belül.
- Alkupozió a szövetséges pártokkal szemben.
- Befolyásolás külön létrehozott állami hivatalok felett.

Egy vezető uralhatja az első kapcsolatot, miközben a többiekben jelentős korlátokkal szembesülhet. A koalíciós partnerek birtokolhatnak olyan szavazatokat, amire a kormányzó többség szüksége van; az elnök független mandátummal és hivatalos vétőjoggal rendelkezhet.

Ennek következtében az érv legerősebb változata a **belső verseny egyenlőtlen erőforrásaira** vonatkozik. Nem teremt korlátlan ellenőrzést minden szereplő felett a kormányzó táborban.

Pytlas szélesebb körű munkája segít megmagyarázni, hogy a kivételes vezetésről szóló állítások hogyan alátámaszthatják ezt a szervezeti rendszert.

A "Beyond populism: The diversity of thin anti-establishment contestation in turbulent times" című *Party Politics*, 29(4), 2023, 648–660. oldal, Pytlas megkülönbözteti a népakarat, technokrata szakértelem és rendkívüli politikai hivatás iránti felhívásokat.

A harmadik kategória a politikusokra jellemző kivételes elkötelezettséget, ítélőképességet, elszántságot vagy politikai képességet érinti. Összehasonlító elemzése 142 közösségi média kampányt vizsgál 23 választás során nyolc európai országban 2010 és 2019 között. A politikai hivatásra való felhívások pozitívan kapcsolódnak a tanulmány irányítása alatt álló anti-establishment pártok választási teljesítményéhez. A kutatás közvetlenül nem méri Kaczyński személyiségét vagy bizalmas tekintélyét. [Bartek Pytlas, 2023](#)

Kaczyński-ra óvatosan alkalmazva ez a keretrendszer azt sugallja, hogy a támogatók értékelhetik a vezetőt tekintélyes stratégaként, a kollektív cél őrzőjének vagy végső döntőnek. Ez a hatalom létezhet a korlátozott vonzerővel más szavazók körében.

Emellett két különböző kutatási kérdést is segít megkülönböztetni: hogy az emberek csodálják-e egy vezetőt, és hogy a szervezeti résztvevők hatékonyan ellenezhetnek-e vele. A pozitív értékelések segíthetnek a koncentrált hatalom legitimizálásában, de nem mérik a döntéshozatali jogok elosztását.

A kapcsolat mindkét irányba is mehet. A sikeres irányítás arra ösztönözheti a követőket, hogy kivételes ítélőképességet tulajdonítsanak a vezetőnek, míg ezek a tulajdonságok megkönnyítik az irányítás fenntartását.

Politikai normalizációról szóló kutatása tisztázza, miért nem kell, hogy a megjelenítés változása az alapvető elkötelezettségek változását jelentse.

A "'Fix the system!' Variations of anti-establishment normalizációs stratégiák összehasonlító perspektívában," *Politics*, 44(4), 2024, 650–669. o. Pytlas azt vizsgálja, hogyan mutatják be magukat megkülönböztetőként a meglévő politikától, és hiteles résztvevőkként is.

Ugyanazt a kampánykorpust használva megkülönbözteti a mainstreamelésre és egyszerűsítésre irányuló stratégiákat. Az elemzés a retorikai normalizáció formáit a szélesebb választási vonzerővel társítja, miközben azonosítja a párttípusok közötti különbségeket. Ezek megfigyelési kapcsolatok, és a cikk nem független ismételtség egy új kampányadathalmazból. [Bartek Pytlas, 2024](#)

A vezető kutatás során a hasznos következtetés az, hogy egy szervezet megváltoztathatja a folytonosság kommunikációját. Egy új kampányképviselő, egy megbékéltetőbb hangvétel vagy az adminisztratív kompetencia hangsúlyozása szélesítheti a közönséget anélkül, hogy eltávolítaná a stratégiai döntéseket irányító személyt.

Ez a kommunikációt önmagában is vizsgáló tárgymá teszi. A kutatóknak összehasonlítaniuk kell a bejelentett megújítást a későbbi változásokkal, a jelölésekben, a belső eljárásokban és más vezetők önállóan cselekedő képességével.

Ezekből a tanulmányokból kiemelkedő legerősebb magyarázó modell a belső verseny feltételei feletti kontrollt érinti.

Az én szintézisem az, hogy a tartós személyes hatalom több kölcsönhatásos mechanizmuson keresztül is fenntartható:

Mechanizmus	Lehetséges következmények a belső ellenzékre
Politikai karrierekre gyakorolt hatás	A kihívóknak mérlegelniük kell a sikertelen ellenzék jövőbeli költségeit.
Az eljárási kezdeményezés ellenőrzése	Az alternatív jelöltek vagy stratégiák nehezen érhetnek el döntő fórumot.
Fegyelmi jogkör	A közérdekű kihívások egyénileg költségessé válhatnak.
A helyi hivatalban lévők összeegyeztethető érdekei	A bejegyzett tisztviselők támogathatják a szervezeti bezárást.
Hatáskör a kollektív cél értelmezésére	A kritikusoknak bizonyítaniuk kell, hogy javaslataik hűek maradnak a párt projektjéhez.
A közképviselőt delegálása	A választási alkalmazkodás megtörténhet anélkül, hogy lecserélné a domináns vezetőt.

Ez a modell megmagyarázza, miért lehet nehéz egy vezető lecserélése még akkor is, ha bizonyos döntések elégedetlenséget váltanak ki. Az elégedetlenséget összehangolt cselekvéssé, hiteles alternatív vezetéssé kell alakítani, és ésszerű elvárássá kell alakítani, hogy a támogatók a verseny után is megtartják a politikai lehetőségeket.

Ez azt is megmagyarázza, miért nem egyértelmű a vezetői kihívás hiánya. Ez valódi elégedettséget, sikeres elrettentést, koordinációs problémákat vagy vonzó utód hiányát tükrözhet. Ezek a magyarázatok más bizonyítékot igényelnek.

Pytlas fő módszertani erőssége a szervezeti állítások és megfigyelhető elrendezések összehasonlítása; a fő korlát a vezetőségen belüli oksági azonosítás.

A trianguláció segít elkerülni, hogy kizárólag párttörvényekre vagy nyilvános beszédekre támaszkodjon. Ennek ellenére különböző források eltérő kérdésekre válaszolnak. A szabályok megteremtik a rendelkezésre álló jogkört; az interjúk beszámolókat és észleléseket tárnak fel; szakértői adathalmazok összehasonlító értékeléseket nyújtanak; a jelentés rekonstruálja a kiválasztott konfliktusokat. Egyik sem nyújt teljes körű nyilvántartást a központi döntéshozatalról.

További három figyelmeztetés számít.

Először is, a vezetői erő-mérők részben magukban foglalják az olyan eredményeket, mint a vitathatatlan választások. Hatékonyan tudják leírni a dominanciát, de ezeknek a mutatóknak a használata a kihívók hiányának magyarázatára kockázatot jelent, hogy körkörös érvelést jelentenek. Egy ok-okozati magyarázathoz bizonyítékot kell alkalmazni arról, hogy bizonyos források hogyan riasztottak el vagy győztek le bizonyos kihívásokat.

Másodszor, az irányítás és a karizma súlyozása továbbra is értelmezhető. A szervezeti szankciók megfigyelhetők; a magánelkötelezettség nehezebb megállapítani. Ez az aszimmetria megkönnyíti az irányítás dokumentálását anélkül, hogy bizonyítaná, hogy a csodálat, az ideológiai egyetértés vagy a stratégiai bizalom nem fontos.

Harmadszor, a személyes dominancia és az intézményi fejlődés együtt létezhet. A formális testek kitarthatása segíthet a hatalom megszervezésében és újratermelésében. Létezésük nem teremt hatékony ellenőrzéseket, míg alárendeltségük nem teszi őket működésképtelenné.

Az általad felvázolt kutatási program esetében Pytlas a legértékesebb elemzőként tekinthető arra, **hogyan irányítja a jelentős döntésekhez való hozzáférést és az életképes politikai karriereket.** Annak megállapítása, hogy Kaczyński személyesen határozta meg minden jelentős politikát, további újraértelmezést igényel a vitatott döntésekről: a résztvevők kezdeti preferenciáit, a megfontolt alternatívákat, a megtörtént alkudozást, valamint azokat a körülményeket, amelyekben a vezető elfogadta vagy elutasította a tanácsot. Ez a megkülönböztetés megőrzi a szervezeti dominancia jelentős bizonyítékait, miközben az egyéni politikai szerzőségről alkotott állítás empirikusan tesztelhető.

Lubomír Kopeček és Vít Hloušek elemzése Babiš pártvezéri szerepéről

Kopeček és Hloušek Babiš vezetését az ANO-n belüli hatalom szervezésén keresztül magyarázzák el: hogyan összpontosulnak az erőforrások, toborzás, jelölések és szakmai szakértelem az alapító köré. Munkájuk különösen hasznos a kérdésedhez, mert mind a személyes fölény fenntartó mechanizmusait, mind a politikai párt vállalatként való kezelésének gyakorlati korlátait vizsgálja.

Érvelésük több kiadványon keresztül terjed ki. Fontos megkülönböztetni közös tanulmányaikat Kopeček korábbi egyéni cikkétől és további munkatársakkal írt könyvektől. Az alábbi vita azokra a történelmi időszakokra vonatkozik, amelyeket ezekben a kiadványokban vizsgáltak; nem feltételezi, hogy minden szervezeti elrendezés megváltozott az utána.

Kiindulópontjuk a vállalkozói párt, amelyet politikai szervezetként értenek, amelyet az alapító kezdeményezése alakít. Hloušek és Kopeček a "Vállalkozói pártok: Alapvető fogalmi keret" című művében, a *Czech Journal of Political Science* 24(2), 2017, 83–91. oldal, öt meghatározó jellemzőt azonosítanak: személyes kezdeményezés a párt megalapításában; annak használata az alapító politikai eszközeként; az alapító döntő formáló befolyása; függetlenség egy megismert támogató társadalmi szervezettől; és a parlamenti megosztottságon kívüli származás. Ezért a "vállalkozói" az alapító és a szervezet közötti kapcsolatot írja le, nem csupán az alapító foglalkozását. Egy gazdag üzletember pártja különösen erőforrásgazdag változat. czechpolsci.eu

Ez a keretrendszer megváltoztatja a vezetésről feltett kérdést. Ahelyett, hogy csak azt kérdeznék, miért választják meg újra ugyanazt a személyt, arra irányítja a figyelmet, ki hozta létre a szervezetet, biztosította alapvető erőforrásait és meghatározta annak kezdeti működési szabályait. Az én értelmezésem szerint **ez a versenyképes belső ellenzék kialakulását teszi a központi magyarázó problémává.** A vezetőválasztás kevésbé számít, ha a potenciális kihívók nem tudják önállóan összegyűjteni az embereket, pénzt, szervezeti álláspontokat és a közvélemény hitelességét, amelyek szükségesek a meginduláshoz.

Van egy fogalmi különbség is, amelyet érdemes megőrizni. Egy egyén kezdeményezésével létrehozott párt később kollektív intézményeket szerezhet. Eredete nem logikusan határozza meg az egész jövőjét. Az alapító előnyök fennmaradnak-e, azt a későbbi döntések és konfliktusok bizonyítják.

Kopeček egyéni tanulmánya a belső kihívás legvilágosabb korai epizódját mutatja be. Cikke, "'Fizetek, így döntök': Cseh ANO, mint egy szélsőséges üzleti cég párt," *East European Politics and Societies and Cultures* 30(4), 2016, 725–749. oldal, rekonstruálja az ANO kezdeteit Babiš és Agrofert körül. A vállalati személyzeti gyakorlatok közé tartozott az alapító

koordinátorok és a 2012-es szenátusi jelöltek pszichológiai tesztelése. Ezek az eljárások nem garantálták az engedelmisséget.

A 2013 márciusi kongresszuson az Agrofert-kapcsolat nélküli képviselők négyet szereztek meg az öt alelnöki posztból; Babiš szövetségese, Jaroslav Faltýnek nem tudott egyet megszerezni. A képviselők befolyást kerestek a pártvezetés felett, de Babiš megkerülte őket. A legtöbben hamarosan lemondottak és távoztak. A cikk címe egy olyan nyilatkozatot idéz, amelyet a sajtóban megjelenő ellenvélemények tulajdonítottak – nem szerzői által rögzített interjúidézetként mutatják be. 2015-re Babiš megkapta az összes érvényes szavazatot a vezetői szavazáson, és rivális jelöltek visszavonultak, miután Faltýneket támogatta első helyettesnek. researchgate.net

Ennek az epizódnak az elemzési jelentősége jelentős. Megkülönbözteti a **belső választási formális győzelmet** a **szervezet hatékony irányítási** képességétől. A kihívók tisztségeket szereztek, mégsem adtak elegendő független hatalomot.

Az én értelmezésem szerint ez egy konfliktus is volt a tagság jelentéséről. A résztvevők megérthették az új párthoz való csatlakozást úgy, mint a közös politikai döntéshozatalban való részvételt. Egy alapító, aki finanszírozza és irányítja a projektet, megértheti ugyanazokat a résztvevőket, elsősorban az általa indított vállalkozás munkatársaiként. Ezek az elvárások együtt létezhetnek a mozgósítás során, és összeegyeztethetetlené válhatnak, amikor jelentős döntések születnek.

Az esetet nem szabad pszichológiai állításra redukálni, miszerint Babiš szokatlanul erőszakos volt. A határozottabb magyarázat az ellenfelek egyenlőtlen erőforrásaira vonatkozik. Az ellenfelek távozása sem bizonyítja, hogy mindenki maradt volna kényszerítve: az alapítóval való azonosulás, stratégiájába vetett bizalom és politikai ambíció alternatív vagy kiegészítő magyarázatok.

A felvétel feletti ellenőrzés befolyást adott a vezetőnek a jövőbeli belső választói kör felett. Hasznos kiegészítő tanulmány Lubomír Kopeček és Petra Svačinová "Kdo rozhoduje v českých politických stranách?" Vzestup nových politických podnikatelů ve srovnávací perspektívě" ["Ki hozza döntéseket a cseh politikai pártokban? Az új politikai vállalkozók felemelkedése összehasonlító perspektívából"], *Central European Political Studies Review* 17(2), 2015, 178–211. o. Ez nem közös Hloušek–Kopeček kiadvány.

Dokumentálja az ANO szigorú tagsági követelményeit: személyes háttérinformációkat, adósságokkal és bűnügyi előzményekkel kapcsolatos nyilatkozatokat, egy általában hat hónapot tartó várakozási időt, valamint a prezídiumot végleges jóváhagyása. A vezetés lerövidítheti vagy elengedheti a várakozási időt. Ugyanez a tanulmány bemutatja a felvett szakemberek hatását a párt nevére, megjelenésére és programjára; a választási kutatások folyamatos módosításokat indítottak a 2013-as programban. Ezek a döntések a szakértőkre és a vezetőre koncentráltak, nem pedig a széles körű tagsági megvitatásra. journals.muni.cz

Két különböző hatalomformát kell megkülönböztetni. A jelentkezők szűrése megvédheti a szervezetet a hírnévproblémáktól vagy az opportunistáktól. Emellett korlátozhatja a független belső választókerületek kialakulását is. Az első cél nem bizonyítja automatikusan a második célt minden egyes felvételi döntésben.

Ennek ellenére az általános szervezeti következmények egyértelműek: amikor a hivatalban lévő képviselők befolyásolják, ki szerez tagsági jogokat, a választók értékelése részben saját döntéseik alapján változik. Egy formálisan versengő vezetői verseny ennek következtében nagyon egyenlőtlen körülmények között kezdődhet. A politikai ellenfelek szándékos kizárásának bizonyításához azonban bizonyítékokra lenne szükség az elutasított jelentkezőkről és az elutasítás tényleges okáról, nem csupán a szigorú felvételi szabályokról.

A jelöltek kiválasztása feltárja, hogyan működtek egymás kölcsönhatásában a formális eljárások és az informális befolyás. Hloušek és Kopeček "Vezető mint a központi pont: új politikai vállalkozók és jelöltválasztás a Csehországban" fejezete, a haver: Xavier Coller, Guillermo Cordero és Antonio M. Jaime-Castillo, szerk., *The Selection of Politicians in Times of Crisis* (Routledge, 2018), 66–80. oldal, közvetlenül vizsgálja ezt.

Az ANO 2013-as parlamenti kampányában regionális struktúrák vettek részt listák előkészítésében, míg Babiš körüli félig informális kör – választási szakértőket és prezídiumi tagokat foglaltak magában – döntő befolyással bírt a vonzó vezető pozíciókra. A hivatalos központi hatáskörök később bővültek, beleértve az elnök személyes jelöltvétóját 2017-ben.

A káptalan korlátokat is azonosít. Dél-Morváországban a helyi tagok elutasították a központi prioritású volt egyetemrektort. Babiš elfogadta az ellenvetést, és máshol helyezte el. Karlovy Varyban a központ elfogadta a regionális javaslatot anélkül, hogy kiemelkedő kívülállót hozott volna be. A központi beavatkozás így változott a választási számításoktól és a helyi körülményektől függően. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ez a bizonyíték egy pontosabb dominancia-fogalmát támaszt alá, mint az a feltételezés, hogy a vezető személyesen választja ki minden jelöltet. A releváns kérdések a következők:

- Ki mutathat be jelölteket?
- Ki irányítja azokat a pozíciókat, amelyek a legvalószínűbbek választást eredményeznek?
- Ki utasíthatja el vagy módosíthat egy javaslatot?
- Kinek a várható ellenvetései formálják a javaslatot, mielőtt hivatalos döntést hozna?

Ezek a hatáskörök nem feltétlenül ugyanahhoz a szereplőhöz tartoznak. A helyi résztvevők jelentős munkát végezhetnek, és időnként elérhetik preferált eredményüket, miközben továbbra is a központi jóváhagyástól függenek.

További következtetés a karrieröszönzőkről szól. Ha a fellépés nagyban a központi elfogadástól függ, a leendő politikusoknak okuk van elfogadhatóvá válni, mielőtt kifejezett utasítást adnának. Ennek a mechanizmusnak a empirikus felállításához elvárások és viselkedés bizonyítéka szükséges; önmagában az egyhangú vagy a használatlan vétó nem bizonyíthatja ezt.

A legközvetlenebb közös cikkük a szervezeti bizonyítékokat az eredeti interjúkkal ötvözi. "Hogyan működtesünk hatékony politikai gépezetet: a milliárdos Andrej Babiš és politikai-üzleti projektje," *Politics in Central Europe* 15(1), 2019, 35–54. oldal, a törvények változását, az újságírói tudósítást, valamint pártképviselekkel, szervezeti vagy kampányszakértőkkel folytatott interjúkat vizsgálja.

Parlamentari megállapításai hitelesítik a vállalati analógiát. Babiš nem tudott egyszerűen lecserélni a képviselőket, hallgatni rájuk, és elvárni, hogy a miniszterek magyarázkodjanak a parlamenti csoporton belül. Faltýnek fontos közvetítőként működött, vitákat oldott meg és fenntartotta a kommunikációt. A szerzők leírják a szervezeti formalizációt anélkül, hogy Babiš központi pozícióját elhelyezték. A 2017-es jelölési folyamat során a központi szervek javították a problémás listákat, így további személyes vétőjét nem használták. Így beszámolójuk magában foglalja a konzultációt és a megelőző ellenőrzést a hierarchia mellett. politicsincentraleurope.eu

A domináns vezetők tanulmányozásában ez különösen értékes bizonyíték. Egy vezető megtarthatja végső stratégiai hatalmát, miközben elfogadja a nézeteltérést a megvalósításban, kollégáinak támogatását vagy közvetítőre támaszkodik. A konzultáció önmagában nem teremti meg a demokratikus elszámoltathatóságot; ugyanígy nem szabad értelmetlennek tekinteni annak jelenlétét.

A különbség az, **hogy meghallgatják őket**, és **hogy végrehajtható részesedéssel rendelkezzenek a döntésben**. Az interjúk megmutatják, hogy a képviselők hozzáfértek, magyarázatokat kaptak, és befolyásolták a beszélgetést. Független döntési jogkörük megállapításához az ember olyan eseteket is kíván, ahol közösen ellenálltak egy vezető egyértelműen kifejezett preferenciájának, és tartós visszavonást értek el.

Faltýnek szerepe egy hasznos kutatási kérdést is felvet: vajon egy helyettes csupán parancsokat továbbít, vagy fenntartja-e olyan kapcsolatokat, amelyeket a vezető nem tudna könnyen felállítani? Még egy hűséges közvetítő is alkupozícióval bírhat, mert a szervezeti kohézió a tudásától és kapcsolataitól függ. Ez egy vizsgálandó következtetés, nem pedig a cikk által véglegesen megállapított megállapítás.

A stabil szervezetre való átmenet központi szerepet játszik a közéleti kapcsolatok elleni összehasonlításukban. "Különböző módok az vállalkozói pártok intézményesítésére: cseh közérdekű párt és ANO" című művében, *Czech Journal of Political Science* 24(2), 2017, 92–115. oldal, Harmel és Svásand azonosítási, szervezési és stabilizációs fázisait használják.

A közéleti ügyek megosztottsága szenvedett a közéleti vezetője, Radek John és a hatékony, üzleti kapcsolatba kapcsolt irányítója, Vít Bárta között. Babiš vezetése ezzel szemben nyilvánosan elismert és szervezetiileg is összehangolt volt. A szerzők mindkét üzletembereket elsősorban politikai vezetőkként jellemezik, nem pedig klasszikus karizmatikus vezetőkként. Elismerik a gazdasági feltételeket, a koalíciós kapcsolatokat és a kommunikációs előnyöket is. Az ANO stabilizációjának értékelése még csak ideiglenes volt: a cikk a 2017-es parlamenti választás előtt jelent meg.

Az összehasonlítás fő hozzájárulása, hogy megmutassa: egy választási áttörés és tartós pártszervezet eltérő képességeket igényel. A szerzők továbbá felismerik az ANO területi struktúráinak konszenzusabb kezelésének szükségességét is. czechpolsci.eu

Ez egy elméleti kérdést vet fel, amely külön kezelést érdemel: **az intézményesülésnek több dimenziója van**. Egy szervezet megbízható eljárásokat, stabil tisztségeket és választási folytonosságot fejleszthet ki, miközben az alapítójától függ. Ezért a szervezeti szabályosságot és a vezetőtől való függetlenséget külön kell értékelni.

Egy párt kiszámíthatóbbá válhat, mert mindenki érti, hol van a végső hatalom. Ez a stabilizáció egyfajta formája, de nem biztosít garanciát arra, hogy a szervezet képes lenne kezelni a vezetői

utódlást. Ezzel szemben a decentralizáció rövid távon növelheti a belső konfliktusokat, miközben az alapítón túllépő képességeket építheti ki.

Módszertani fenntartásom a kétpárti összehasonlítással kapcsolatban, hogy nem tud egyetlen okot elkülöníteni. A vezetői elrendeződések, erőforrások, botrányok, koalíciós körülmények és gazdasági időzítés eltérnek egymástól. Az összehasonlítás hihető mechanizmusokat és következményes különbségeket azonosít; nem ad kontrollált becslést a központosított vezetés független hatásáról.

A szélesebb összehasonlító könyv tisztázza, miért elegendő önmagában a pénzügyi vagyon. Vít Hloušek, Lubomír Kopeček és Petra Vodová *The Rise of Entrepreneurial Parties in European Politics* (Palgrave Macmillan, 2020) című műve a vállalkozókat üzleti erőforrásaik alapján, valamint annak alapján, hogy tagsági és területi szervezeteket építenek-e. Az ANO az üzleti birodalmakból kiemelkedő pártok vitájába tartozik, a sikeres és sikertelen összehasonlító esetek mellett.

Egy különösen fontos részlet a miniszteri kiválasztás. A könyv feljegyezi, hogy bár más helyeken formalizálták, Babiš továbbra is választotta a miniszteri személyzetet egy kis körrel folytatott megbeszéléseken és szakértőkkel folytatott alkalmi konzultációkon. Az ANO tagsága kevésbé számított ezekben a döntésekben. Ezért a különböző döntési területek ugyanazon a párton belül eltérő eljárásokat követtek. A kiadó elérhető fejezetanyaga ezt alátámasztja; a teljes könyv nem érhető el ott nyíltan. [Springer Nature Link](#)

Az analitikus következmény az, hogy a "centralizációt" nem szabad egyetlen szervezeti pontszámként kezelni. Vezetőválasztások, tagsági felvétel, parlamenti jelölések, kabinet toborzása, politika előkészítése és kampánymenedzsment eltérő hatalommegosztással oszthatják meg.

A miniszteri toborzás különösen feltáró, mert olyan utat teremthet a magas pozíciók felé, amelyek megkerülik a párton belüli karriereket. Általánosságban egy ilyen út erősítheti a vezető szakértelem toborzásának szabadságát, és gyengítheti a tisztségviselők pártaktivistáitól való függőségét. De a külső toborzók szakmai hírnevet és alternatív karriereket hozhatnak magukkal, amelyek kevésbé teszik őket személyesen függővé. Ezért az, hogy a kívülről való toborzás növeli az engedelmességet, az empirikus kérdés, nem automatikus következménye.

Későbbi tanulmányuk ideológiai rugalmasságot és szakértő szövetségesek kezelését is hozzáadja. "Strange Bedfellows: Egy hiperpragmatikus szövetség európai liberálisok és egy illiberális cseh technokrata között," *East European Politics and Societies and Cultures* 36(1), 2022, 29–50. o., először 2020-ban jelent meg online.

Folyamatkövetés ihlette megközelítéssel a szerzők rekonstruálják az ANO és ALDE kapcsolatát nyilvános bizonyítékok, programok és politikai álláspontok révén. Az ALDE további erőt keresett; az ANO helyet keresett az európai politikában. Pavel Telička kezdetben hitelességet és kapcsolatokat biztosított, de elkötelezett európai nézetei összeegyeztethetetlené váltak az ANO rugalmas irányával, hozzájárulva a parlamenti delegáció széttagolásához.

A vezetői elemzés érdekében az eset szemlélteti a feszültséget a szakértő toborzása és az ezzel járó kötelezettségek elfogadása között. Figyelmeztet arra is, hogy egy párt nemzetközi hovatartozását megbízható bizonyítékként értelmezzük a vezető lényegi ideológiájáról. [researchgate.net](#)

Hasznos különbség van a rugalmasság és a preferenciák hiánya között. Egy vezető megváltoztathatja a politikákat, szövetségeket vagy hangsúlyt, miközben megőrizi a végrehajtó hatalomról, a politikai versenyről és a szakértelem szerepéről alkotott tartós nézeteket. Egy rugalmas program nem biztosítja, hogy minden elkötelezettség eldobható.

Annak meghatározására, hogy Babiš mennyire irányította személyesen a politikát, konkrét javaslatokat kell nyomon követni: ki indította el őket, milyen alternatívákat fontolgattak, ki ellenezte, és miért győzött a végső döntés. A szervezeti irányítás és az ideológiai rugalmasság lehetővé teszi a széles körű mérlegelést; nem igazolják minden politika személyes szerzőségét.

A kutatási program legerősebb része a megfigyelhető szervezeti mechanizmusokra való odafigyelése. Bizonyítékai informatívabbak, mint egy vezetőt karizmatikusnak, dominánsnak vagy autoriternek nevezni anélkül, hogy részletesen megfogalmazná, hogyan születnek a döntések. Vizsgálja azokat a pillanatok, amikor a tekintély láthatóvá válik: vitatott hivatalok, felvételi szabályok, jelölések, személyzeti választások, valamint értékes együttműködők közötti nézeteltérések.

Számos feltétel mégis számít, ha ezeket a tanulmányokat használjuk arra, hogy megválaszoljuk a hosszan tartó, gyakorlatilag megkérdőjelezhetetlen vezetésről szóló tágabb kérdéseket.

Először is, a bennfentes interjúkhoz pozíciók közötti összehasonlítást igényelnek. A vezetők szövetségesei, kizárt riválisok, szakmai alkalmazottak és regionális politikusok különböző indokokkal írják le a döntést beleegyezésen alapuló vagy erőltetettnek nevezni. A legjobb bizonyíték az a beszámolóik és a kortárs feljegyzések összevonása.

Másodszor, a formális hatáskörök meghatározzák, hogy a szereplők mit tehetnek, nem azt, hogy milyen gyakran vagy következményekkel teszik. Egy erősebb kutatási terv összehasonlítja az elfogadott javaslatokat, módosított javaslatokat és a benyújtás előtt elhagyott javaslatokat.

Harmadszor, a lojalitásnak több lehetséges oka is van. A politikával való egyetértés, a hála, a karrierösztönzők, a választási bizalom és a kizártságtól való félelem hasonló külső viselkedést eredményezhet. Ezeket a magyarázatokat el kell választani, nem pedig pusztán az összetartásból következtetni.

Negyedszer, a párthatékonyság egy meghatározott kritériumot igényel. A választások megnyerése, fegyelem fenntartása, hozzáértő politika kidolgozása és a tagok képviselete különböző eredmények. Az egyik dimenzióban elért siker nem jelenthet sikert a másokban.

Végül, az **alapító alatt való túlélés és az alapító nélküli túlélés különálló próbák.** Ezek a kiadványok különösen értékesek Babiš dominanciájának felépítésének és megszilárdításának magyarázatára. Egy tartós, önállóan képes újrászaporító intézmény bemutatásához bizonyítékokat igényelne az utódlásról, a szervezeti erőforrások átadhatóságáról, és arról, hogy egy későbbi vezető képes lenne-e ugyanazt a hálózatot irányítani anélkül, hogy Babiš személyes előnyeit birtokolná.

Steven Levitsky és Katrina Burgess elemzései a pártvezéri szerepről

Steven Levitsky és Katrina Burgess a pártvezetést a szervezeti kapcsolatokon keresztül magyarázza, amelyek lehetővé teszik a vezetők számára, hogy megváltoztassák a politikát, fenntartsák a támogatást és legyőzzék az ellenállást. Központi aggodamuk a hatalom elosztása a kormányvezetők, pártisztviselők, aktivisták és szervezett választócsoporthoz – különösen a szakszervezetek – között.

A szélesebb körű vizsgálathoz munkájuk fontos feltételt ad: egy vezető jelentős szabadsága a nemzeti politika felett együtt élhet a párt más részein jelentős szervezeti függetlenséggel. Ennek következtében tanulmányaik segítenek megmagyarázni a domináns vezetők erejét és azt a korlátokat, hogy egy egész pártot egy ember eszközeként lehet leírni.

Közös hozzájárulásukat Levitsky argentin peronizmusról szóló kutatásaival és Burgess pártunió viszonyokról írt összehasonlító tanulmányaival együtt kell olvasni. Ezek kapcsolódó kutatási programok, de eltérő eredményeket vizsgálnak.

Közös cikkük elválasztja a változás ösztönzését a változás megvalósításának képességétől. Katrina Burgess és Steven Levitsky, "Explaining Populista Party Adaptation in Latin America: Environmental and Organizational Determinants of Party Change in Argentina, Mexico, Peru, and Venezuela," *Comparative Political Studies* 36(8), 2003, 881–911. o., kétszintű magyarázatot dolgoz ki.

A gazdasági válságok és a választási verseny alakítja a változó politika vonzerőségét. A szervezeti eligazítások határozzák meg, hogy a vezetők képesek végrehajtani preferált válaszaikat. Különösen fontos, hogy a már megalapozott elit és a vezetők könnyen lecserélhetők a párthatóságoktól és szakszervezetektől való függetlenség.

Történelmi összehasonlításuk a következő mintát eredményezi:

Párt	Szervezeti alkalmazkodási képesség	Az eredmény a vizsgált időszakban
Argentin Justicialista Párt, PJ	Magas	Kiterjedt politikai változás; választási sikerek
Mexikói Intézményi Forradalmi Párt, PRI	Magas	Jelentős változás; választási fennmaradás
Perui APRA	Középhaladó	Korlátozott piacorientált alkalmazkodás; választási visszaesés
Venezuelai Demokratikus Akció, AD	Alacsony	Akadályozott alkalmazkodás; választási visszaesés

Az érv nem egyenlő a végrehajtó autonómiát a jó stratégiai ítélőképességgel. Egy vezető jelentős mérlegelési joggal bírhat, miközben ösztönzőkkel szembesül egy későbbi sikertelen stratégia folytatására. levitsky.scholars.harvard.edu

Ez a megkülönböztetés analitikusan értékes, mert a vezetés értékelése könnyen visszatekinthetővé válik: a sikeres vezetők éleslátónak és határozottnak tűnnek, míg a sikertelenek gyengének vagy alkalmatlannak. Egy igényesebb magyarázat azt kérdezi, milyen információk, korlátok, lehetőségek és szervezeti erőforrások álltak rendelkezésre a döntések meghozatalakor.

Három kérdést is elválaszt, amelyek a kutatásban külön maradhatnak:

- Képes lenne a vezető új irányt kialakítani?
- Elérhetné-e a vezető szervezeti megfelelést?
- Megőrizte a párt választási pozícióját a kialakult politika?

Az egyik dimenzióban elért siker nem jelent sikert a többiekénél. És önmagában egyik sem bizonyítja azt a képességet, hogy végtelenül a pártvezető maradjon.

Levitsky fogalmi alapja az, hogy az intézményesítés különböző, potenciálisan független dimenziókat tartalmaz. "Institutionalizáció és peronizmus: A fogalma, az eset és az érv a koncepció kibontására," *Party Politics* 4(1), 1998, 77–92. oldal, az érték beáramlását a viselkedési rutinozástól különbözteti meg.

Az érték beáramlása azt jelenti, hogy a résztvevők tartós jelentőséggel ruháznak magának a pártnak. A rutinozás a szervezeti gyakorlatok stabilitásával és kiszámíthatóságával foglalkozik. A peronizmus szemlélteti, hogyan létezhet egy mélyen értékelt politikai identitás instabil belső eljárásokkal. Levitsky megkülönbözteti az informális rutinizációt az intézményesítés hiányától is: az íratlan gyakorlatok tartósak és következmények lehetnek. [Steven Levitsky, 1998](#)

A vezetői elemzés során ez a különbség megakadályozza, hogy félrevezető következtetést vonjanak meg: az erős azonosulás egy párttal nem feltétlenül jelenti azt, hogy erős intézmények képesek visszatartani vezetőjét. A tagok elkötelezettek maradhatnak egy történelmi mozgalom iránt, miközben annak belső szabályai kevés védelmet nyújtanak a szervezeti kimozdulás ellen.

Ezzel szemben, ha egy fél nem követi az írásos alkotmányát, nem bizonyítja meg, hogy a döntések önkényesek. A kutatóknak meg kell határozniuk, hogy egy más, informális elvárásrendszer szabályozza-e a viselkedést. Ez megköveteli a tényleges kinevezések, tárgyalások, szankciók és viták vizsgálatát.

Levitsky legközvetlenebb magyarázata a sikeres vezetői dominanciára az ellenfelek hatalomának egyesítésének kudarcát jelenti. "Organization and Labor-Based Party Adaptation: The Transformation of Argentine Peronism in Comparative Perspective" (*World Politics* 54(1), 2001, 27–56. oldal, három mechanizmust azonosít Carlos Menem stratégiai autonómiája mögött:

1. A másodlagos vezetőknek nem voltak biztonságos szervezeti beosztásuk.
2. A kollektív vezetői testületeknek kevés független hatalma volt.
3. Az ellenfelek nehezen tudtak összehangolni, és többször is külön tárgyaltak Menemmel.

Az empirikus viták között szerepel Antonio Cafiero képtelensége, bár kezdetben pártelnök maradt, hogy befolyásolja a kormány gazdasági programját. A Bunge y Born vezetőjének kinevezése elleni tiltakozását figyelmen kívül hagyták. Levitsky ezt a beszámolót egy Cafieroval készített interjúval alátámasztja.

Vizsgálja továbbá José Octavio Bordón sikertelen kihívását is. Lehetséges szövetségesek elhagyták őt az 1993-as Olivos-paktum után, amely megnyitotta az utat Menem újraválasztásához. Az elemzés tehát dokumentálja, hogyan lehet széles körű nézeteltérés anélkül, hogy hatékony ellenzéki koalíciót hozna létre. levitsky.scholars.harvard.edu

Ez különösen releváns az eredeti kérdésre, hogy a vezetők ellenállnak belső riválisoknak. Egy kihívónak többre van szüksége, mint elégedetlen kollégákra. Ezeknek a kollégáknak hinniük kell abban, hogy mások elkötelezettek maradnak, hogy a kollektív ellenállásnak ésszerű esélye van a sikerre, és hogy a csatlakozás nem teszi őket egyenként aránytalan veszteségekké.

Elemző kiterjesztésem szerint a domináns vezetés **függőleges és vízszintes elkötelezettségek közötti aszimmetrián nyugszik**. Minden alárendeltnek működőképes kapcsolata lehet a vezetővel, míg a potenciális kihívók közötti elköteleződések megbízhatatlanok maradnak. A vezetőnek ezután meg kell akadályoznia egy tartós alternatív koalíció kialakulását; az egyetemes megállapodás felesleges.

Ez a magyarázat sokkal megkülönböztetőbb, mint egyszerűen gyávaként vagy személyesen függőként leírni az ellenfeleket. Azonosítja azokat a feltételeket, amelyek között az egyénileg ésszerű választások közösen képesek egy olyan vezetést produkálni, amelyet sok résztvevő nem kedvel.

Levitsky helyi kutatásai azonban azt mutatják, hogy Menem nem uralta a peronizmus minden részét. "Egy 'szervezett szervezettség': informális szervezet és a helyi pártstruktúrák tartóssága az argentin peronizmusban," *Journal of Latin American Studies* 33(1), 2001, 29–66. o., egy sűrű, informális szervezetet vizsgál a gyenge központi bürokrácia alatt.

Empirikus alapja magában foglalja az 1997-es 112 helyi egységet és több mint 600 aktivistát vizsgáló tanulmányt a szövetségi fővárosban, La Matanzában és Quilmesben, valamint interjúkat és látogatásokat. Ez nem volt országos szinten reprezentatív minta.

A helyi szervezetek olyan mozgósító képességgel és erőforrásokkal rendelkeztek, amelyeket a nemzeti vezetők nem tudtak egyszerűen pótolni. A tartományi ágak ellenálltak a javasolt szövetségeknek és jelöléseknek. Például Eduardo Duhalde 1993-ban egy különálló tartományi kampányt folytatott, ahelyett, hogy Menem preferált nemzeti hangsúlyát vette volna át. Ezek az eredmények korlátokat szabnak az elnöki irányításnak a helyi stratégia és a személyzet felett. levitsky.scholars.harvard.edu

Nincs szükségszerű ellentmondás e megállapítás és Menem nemzeti politikai autonómiája között. A két tanulmány különböző döntéseket és függőségi konfigurációkat érint.

Hasznos módja az ilyen elrendezések vizsgálatának, ha megszokjuk:

A hatalom dimenziója	Releváns empirikus kérdés
Nemzeti politika	Meg tudják akadályozni a pártintézmények egy jelentős politikai fordulatot?
Területi szervezet	Eltávolíthatja-e a központok a helyben gyökerező vezetőket?
Jelölt kiválasztása	Ki irányítja a jelöléseket és az életképes választási pozíciókat?
Mozgósítás	Ki tudja valójában aktivistákat és választókat segíteni?
Vezetőváltás	Képesek az elégedetlen szereplők egy alternatíva mögött koordinálni?

Ez a táblázat egy elemzési keretrendszer, amely a kutatás által felvetett kérdésekből származik, nem pedig a szerzők által javasolt osztályozás. Segít elkerülni, hogy a "vezetődominancia" egyetlen, mindent átfogó tulajdonságként kezeljék.

A vezetői autonómia további forrása a párt és a szervezett munkáspárt kapcsolatának átalakulása volt. Levitsky "From Labor Politics to Machine Politics: The Transformation of Party-Union Linkages in Argentina Peronism, 1983–1999" című műve, *Latin American Research Review* 38(3), 2003, 3–36. oldal, a szakszervezeti befolyás elmozdulását követi nyomon a patronázs-alapú politikai szerveződés általi elmozdulását.

Kutatásai során interjúkat készítettek 39 országos és 36 helyi szakszervezet vezetőivel, valamint aktivista és szervezeti felméréseket. A szakszervezeti részvétel hagyományos rendszerei – beleértve a harmados képviselő konvencióját – nem voltak eléggé megszilárdultak ahhoz, hogy ellenállják a változó hatalmi viszonyokat. A politikusok állami forrásokhoz való hozzáférése csökkentette függőségüket a szakszervezeti pénzügyektől és szervezéstől.

Lényeges, hogy ez az átalakulás Menem elnöksége előtt kezdődött, a Megújítási mozgalom és a megválasztott tisztségviselők növekvő erején keresztül. Menem profitált és kiterjesztette azokat a változásokat, amelyeket nem teljesen maga indított el. levitsky.scholars.harvard.edu

Az oki kérdés itt az erőforrások pótolhatósága. Egy szervezett választói csoport korlátozhatja a vezetőt, ha valami nélkülözhetetlent biztosít. Alkuereje gyengül, amikor alternatív források elérhetővé válnak.

Ez különbséget jelent a társadalmi választói megtartás és annak szervezett képviselői megtartása között. Egy párt továbbra is vonzhatja a munkásosztálybeli választókat, miközben a szakszervezetek elveszítik a döntései feletti befolyást. Ezért a választási folytonosság önmagában nem tudja bizonyítani a folyamatosságot abban, hogy ki vesz részt a döntéshozatalban.

A kronológia azt is védi, hogy minden szervezeti átalakulást a domináns vezetőnek tulajdonítsák, aki végül hozzá kötött. A vezetői előnyök korábbi konfliktusokból és reformokból örökölhettek.

Levitsky könyve összekapcsolja ezeket a mechanizmusokat a pártaktivizmus tartósságával. *A Latin America munkás-alapú pártainak átalakítása: Argentín Peronizmus összehasonlító perspektívában* (Cambridge University Press, 2003) összefogja a nemzeti politikai változásokat, a szervezeti átszervezést és az alulról szerveződő politikai életet.

Az aktivistákról szóló beszélgetése különösen fontos. Sokan bírálták Menem gazdasági irányát anélkül, hogy elhagyták a peronizmust. Az állami erőforrásokhoz és a decentralizált szervezethez való hozzáférés lehetővé tette számukra, hogy a nemzeti politikával való eltérés ellenére is folytatják a helyi gyakorlatokat. A könyv azt is állítja, hogy a peronizmus alkalmazkodása és fennmaradása hozzájárult a demokratikus stabilitáshoz, miközben elismeri a Menem kormány visszaéléseit. cambridge.org

Ez azt jelenti, hogy a folyamatos tagságnak nem kell kifejeznie a jelenlegi vezetés teljes programjának jóváhagyását. Az emberek maradhatnak, mert a helyi tevékenység, politikai identitás, kapcsolatok vagy gyakorlati lehetőségek értéket tartanak fenn.

A belső ellenállás értelmezésében ez mérési problémát teremt. A kutatóknak meg kell osztaniuk az elégedetlenséget, a nemzeti tevékenységtől való visszavonulást, a helyi ellenállást, a szervezeti kilépést és a vezető helyettesítésének kísérletét. Ezek különböző válaszok. Csak a távozások vagy a hivatalos vezetői kihívások számolása jelentősen alábecsülheti a nézeteltérést.

A könyv és a cikkek is megosztják empirikus alapjaik egy részét. Az átfedő eredményeiket összesített kutatási programként kell értelmezni, nem pedig több teljesen független ismétlésként.

Burgess jellegzetes hozzájárulása, hogy a lojalitást versengő kötelezettségeket és lehetséges szankciókat foglaló kapcsolatként magyarázza. "Lojalitási dilemmalar és piaci reform: Párt-Unió szövetségek stressz alatt Mexikóban, Spanyolországban és Venezuelában," *World Politics* 52(1), 1999, 105–134. oldal, Albert Hirschman kilépés, hang és hűség fogalmait alkalmazza.

A kormánypártokhoz kötődő szakszervezeti vezetők kötelezettségekkel szembesülnek mind a párt, mind a munkások iránt. A munkásokat károsító politikák megnehezíthetik az egyidejű hűséget. Válaszuk attól függ, mennyire sebezhetőek a büntetésekkel szemben, és attól, hogy a párt képes megvédeni érdekeiket saját végrehajtó végrehajtójával szemben.

Burgess megkülönbözteti a tiltakozást, amely a szövetség elfogadott normáiban marad, a tiltakozástól, amely sérti azokat, valamint a szövetségtől való távozást. Ennek következtében a tiltakozás együtt létezhet a hűséggel, míg a látszólagos hűséges viselkedés a szankciók félelmét tükrözheti. Bizonyítékai között szerepelnek eredeti interjúk, valamint dokumentumok és történelmi anyagok. Cambridge Core

Ez a megközelítés különösen hasznos, mert megkülönbözteti a képviselők viselkedését azokétól, akiket képviselnek. Egy szakszervezeti vezető pártvezetésével való alkalmazkodása automatikusan nem értelmezhető munkavállalói beleegyezésként. Ugyanígy a közvélemény konfliktus nem feltétlenül jelenti azt, hogy egy szövetség megszűnt működni.

A releváns kapcsolat legalább három szereplőt tartalmaz: a vezető vezetőt, a szakszervezeti vezetőséget és a munkásokat. A szakszervezet egységes szereplőként való kezelése elhomályosítja a benne ható nyomást.

Elemző kiterjesztés szerint a vezetői hatalom részben a szövetséges szervezetek elszámoltathatósági rendszereitől függ. Egy pártvezető nagyobb mozgásteret élvezhet, ha a szervezetek tisztviselői védelmet élveznek saját tagjaiktól. Ezzel szemben a versenyalapú

választások vagy rivális szervezetek felfelé továbbíthatják a választókerületi elégedetlenséget, és a folyamatos együttműködést költségesebbé tehetik a folyamatosabbá.

Burgess könyve azt mutatja, hogy hasonló nyomás különböző ellenállási formákat eredményezhet. *A Party and Unions in the New Global Economy* (University of Pittsburgh Press, 2004) című művében összehasonlítja Mexikót, Spanyolországot és Venezuelát.

Két kapcsolat központi jelentőségű: a pártok és munkások relatív képessége a szakszervezeti vezetők szankcionálására, valamint a pártszervezetek függetlensége saját kormányaiktól. A mexikói párt-szakszervezeti szövetség fennmaradt; a spanyol szocialista szövetség megszakadt; a venezuelai kapcsolat lehetővé tette az ellenállást ugyanazon szervezeti szétválasztás nélkül.

Ezeket az eredményeket a mexikói PRI–CTM kapcsolat, a spanyolországi PSOE–UGT kapcsolatok, valamint a Democratic Action és a venezuelai CTV közötti kapcsolata alapján fejlesztik ki. A könyv elsősorban a szakszervezeti reakciókat magyarázza a reformokra. Hozzájárulása a pártvezetők tanulmányozásához ezért relációs: azonosítja azokat a körülményeket, amelyek között a szövetséges szervezetek alkalmazkodnak, ellenállnak vagy kilépnek. [JSTOR](#)

A párt és kormánya közötti különbség különösen jelentős. Egy szövetséges szervezet ellenezheti a kormánypolitikát, miközben hűséges marad egy olyan párthoz, amely szintén kihívást jelent a végrehajtó hatalom számára. Ha a párt nem kínál ilyen független csatornát, ugyanaz a konfliktus alapvetőbb választást kényszeríthet ki.

Ez azt jelenti, hogy egy erős pártszervezet néha megőrizheti a szövetséget azzal, hogy korlátozza a kormányzó vezetőjét. Ha az erőt kizárólag a vezető politikai érvényesítési képességével mérték, ezt a lehetőséget kihagynánk.

Ez továbbá tisztázza a "pártvezetés" kifejezés fogalmi kétértelműségét is. A kormányfő, a hivatalos pártelnök, a végrehajtó bizottság és a szervezett frakciók vezetői eltérő hatalmakkal bírhatnak. Érdekeik nem feltételezhetők, hogy egybeesnek.

Burgess spanyol kutatása különösen feltáró határt azonosít a politikai függőség tartósságának határára. "Unemployment and Union Strategies in Spain," *South European Society and Politics* 4(3), 1999, 1–31. oldal, a szakszervezeti stratégia változásait vizsgálja egymást követő politikai és gazdasági körülmények között.

Az 1980-as években a kormányzati intézkedések megerősítették a szakszervezeti jogokat, és lehetővé tették a Franco által elkobzott vagyon visszaadását. Burgess elmagyarázza, hogy ezeknek az intézményi nyereségeknek a biztosítása segítette az UGT-t, hogy a munkások közvetlen gazdasági érdekeire terelje a figyelmet. A korábbi megállapodás Felipe González kormányával így nem garantálta a folyamatos engedelmességet.

Carlos Prieto ipari kapcsolatok rendszer építése és annak napi működéséről folytatott alkudozás közötti különbségére támaszkodva bemutatja, hogyan változott a csere alapja. A szakszervezeti stratégiák az intézményi helyzetet, a választókerületi nyomást és az idővel tanuló tényezőket tükrözték. [researchgate.net](#)

A szélesebb következtetés az, hogy a engedmények eltérő hatásokat válthatnak ki különböző időszakokban. Egy olyan előny, amely mérlegelés nélkül marad, fenntarthatja a függőséget. Egy tartós joggá vagy függetlenül ellenőrzött erőforrássá alakított előny erősítheti a kedvezményezett ellenállási képességét.

A tartós pártvezetők tanulmányozásához ez konkrét kérdést vet fel: a vezetők visszavonható előnyöket osztanak szét, vagy létrehoznak olyan szervezeti képességeket, amelyeket a kedvezményezettek később önállóan használhatnak? Ez a különbség segíthet megmagyarázni, miért válnak egyes kezdetben alárendelt szövetségesek hatékony riválisokká.

Mindkét kutatási program igényes módszertani megközelítést is támogat a pártbelső hatalom szempontjából. Levitsky "Inside the Black Box: Recent Studies of Latin American Party Organizations," *Studies in Comparative International Development* 36(2), 2001, 92–110. oldal, inkább egy redukciós esszé, nem külön terepi kutatás.

Azt javasolja, hogy vizsgáljuk, hogyan működnek a felek a saját szabályaikon túl: informális hálózatok, állami erőforrások, társadalmi kapcsolatok és tényleges belső verseny. Figyelmeztet továbbá a széles körű szervezeti címkékre, amelyek elrejtik a következményes különbségeket. Tárgyalása felismeri a szervezeti rugalmasság esetleges alkalmazkodó előnyeit anélkül, hogy a gyenge intézményesülést demokratikusan előnyösnek tekintené. levitsky.scholars.harvard.edu

Ennek a munkakörnek a legerősebb módszertani jellemzője a szervezeti mechanizmusok és a konkrét szereplők bizonyítékainak kombinációja. Ennek ellenére a korlátoknak láthatóak kell maradniuk.

Először is, a visszatekintő interjúk informális döntéseket világíthatnak meg, de racionalizálhatják a vereséget vagy eltúlozhatják az elkerülhetetlenséget. Az ellentétes résztvevők beszámolóit összehasonlítani kell a kortárs feljegyzésekkel.

Másodszor, az, hogy megállapítani, hogy gyenge kollektív intézmények elősegítették a politikai visszafordítást, nem bizonyítja, hogy ezeknek az intézményeknek a gyengítése általában a felek javát tette volna. A hatások más vezető, válság vagy más politikai irány esetén eltérhetnek.

Harmadszor, az alkalmazkodáshoz meghatározott kritérium szükséges. A választási túlélés, az aktivisták megtartása, gazdasági teljesítmény, a munkások képvisellete és a demokratikus elszámoltathatóság különálló eredmények. Egy párt egyik dimenzióban javíthatja kilátásait, miközben a másikon romlik.

Negyedszer, a vezetői autonómia lehet egyszerre eredmény és ok. A választási győzelem, a hivatalhoz való hozzáférés és egy látszólag sikeres politika maga is gyengítheti az ellenzékét. Egy meggyőző magyarázatnak kell megteremtenie a sorrendet, nem pedig a vezető hatalmát rögzítettnek tekinteni.

Végül ezeket a műveket nem szabad teljes egészében egy egyén évtizedes felsőbbrendűségének vizsgálatként kezelni egy demokratikus pártban. Fő témáik a szervezeti átalakulás, a politikai mérlegelés és párt–szakszervezeti kapcsolatok; a történelmi mexikói összehasonlítás túlmutat a teljes versenyű demokratikus feltételeken is. A hosszan tartó személyes dominancia közvetlen próbájához megközelítésüket ki kell terjeszteni választási vereségekre, kormányzati tisztségvesztésre, utódlási konfliktusokra és a belső kihívók rendelkezésére álló erőforrások változásaira.

James W. McGuire elemzése a pártvezéri szerepről a peronizmusban

James W. McGuire Perón vezetését úgy magyarázza, mint a személyes hatalom, a versengő szakszervezeti vezetők és az autonóm pártszervezet megalapításának ismétlődő kudarcainak kapcsolata. Központi kérdése, hogy hogyan maradhat a peronizmus erős politikai identitás, miközben a pártintézmények sebezhetőek maradtak az egyéni vezetők beavatkozásának ellen. A személyes vezetés és az alárendelt vezetők közötti versengés erősítette egymást: küzdelmeiket ismételten akadályozták, hogy a párt önállóan tekintélyt végrehajtsák. [James W. McGuire](#)

Ez különösen relevánsá teszi McGuire-t az Ön érdekei szempontjából, hogy olyan vezetők érdeke legyen, akik megőrzik felsőbbrendűségét a belső kihívókkal. Azonban bizonyítékai megkülönböztetik a **végző vezetés fenntartása** és **az összes szervezeti döntés irányítása** között.

A fő művek megteremtik a vezetés, a szervezet és a demokrácia közötti kapcsolatot.

A legrelevánsabb kiadványok a következők:

Munkássága

James W. McGuire, *Peronizmus Perón nélkül: szakszervezetek, pártok és demokrácia Argentínában*. Stanford University Press, 1997.

"Perón y los sindicatos: La lucha por el liderazgo peronista," in Samuel Amaral és Mariano Ben Plotkin, szerk., *Perón: del exilio al poder*. Cántaro, 1993, 171–217. oldal.

"Uniópolitikai taktikák és demokratikus konszolidáció Alfonsín Argentínájában, 1983–1989," *Latin American Research Review* 27(1), 1992, 37–74. oldal.

"Politikai pártok és demokrácia Argentínában," Scott Mainwaring és Timothy R. Scully, szerk., *Building Democratic Institutions*. Stanford University Press, 1995, 200–246. oldal.

Relevancia

A központi monográfia, amely összeköti a vezetői küzdelmeket, a szakszervezeti politikát, a pártépítést és a demokratikus instabilitást.

Ez a legközvetlenebb megközelítés Perón Augusto Vandorral folytatott küzdelméről.

A szakszervezeti frakciók és párttal való eltérő kapcsolataik rendszerszintű összehasonlítása.

A pártszerveződést Argentína szélesebb intézményi fejlődése alá helyezi.

Ezeket a bibliográfiai részleteket McGuire publikációs listája is megerősíti. A monográf eredeti megjelenési dátuma 1997. [James W. McGuire](#)

A könyv két különösen fontos epizódja az **1962–1966** és **1984–1988**. McGuire pártépítési lehetőségként kezeli őket, amelyek eredményei magyarázatot igényelnek. Aggodalmát nem csupán az, hogy a peronizmus rendelkezik-e hivatalokkal, jelöltekkel vagy támogatókkal, hanem az, hogy a résztvevők eléggé értékelték-e a pártot ahhoz, hogy személyes előnytől függetlenül elfogadják annak hatalmát. [James W. McGuire](#)

Empirikus kutatásai interjúk, dokumentumok és kortárs politikai bizonyítékok révén rekonstruálják a hatalomért folytatott küzdelmeket.

McGuire nyilvánosan elérhető kutatási anyagai között interjúk vannak a szakszervezeti vezetőkkel, Andrés Framinivel, Eleuterio Cardoso-val és Jorge Ribot-kal; a tartományi politikussal, Alberto Serú Garcíával; valamint Raúl Alfonsín-nal. Különösen feltáróak a két Serú interjú, amelyeket 1993 márciusában készítettek. Közöttük McGuire egy vázlatfejezetet adott Serúnak, majd később megkérte véleményét bizonyos részekről. Ez lehetővé teszi az olvasók számára, hogy megvizsgálják a kutató értelmezése és a résztvevők versengő beszámolója közötti kapcsolatot. [James W. McGuire](#)

A módszertani érték jelentős. Egy visszatekintő interjú feltárhatja, hogyan tárgyalták meg és értették meg a döntéseket, de tartalmazhat öngigazolást is. Ha egy résztvevőnek lehetőséget adnak egy értelmezés megkérdőjelezésére, az erősíti a vizsgálatot, ha azokat a kihívásokat független bizonyítékok alapján értékelik. Nem teszi a résztvevőt végső hatósággá.

McGuire interjúja Ribottal szemlélteti ezt a megközelítést. Ribot Vandor hatását gyakorlati szervezeti segítségen keresztül írta le: pénz, kampányanyagok, logisztikai támogatás és segítség más szakszervezetek preferált jelöltjeinek. McGuire továbbá megkérdezte Ribotot Vandor Perón elleni kihívásának kronológiájában lévő ellentmondásokról. A jegyzőkönyv így feltárja mind a vezetés anyagi alapjait, mind a szándékok utólagos rekonstrukciójának nehézségeit. Ribot vallomását a kutató által értékelt bizonyítékként kell kezelni, nem pedig automatikusan McGuire következtetéseivel azonosítani. jmcguire.faculty.wesleyan.edu

Az alapvető probléma az, hogy a peronizmushoz való kötődés nem feltétlenül eredményezett engedelmességet a pártintézményeknek.

McGuire megkülönbözteti a mozgalom tartós identitását a szervezeti gépezet tekintélyétől. Egy személy intenzíven elkötelezett lehet a peronizmus mellett, miközben a hivatalos pártszervezetet feladható eszközként tekinthette. A hatalmas szakszervezetek fenntarthatták a politikai mozgósítást anélkül, hogy elfogadták volna a pártvezetés döntéseit kötelező érvényüként. Egy személyes vezető így hasznot húzhat egy olyan mozgalmából, amelynek kollektív identitása erősebb volt, mint intézményi eljárásai. [James W. McGuire](#)

A vezetői kutatás során ez olyan kérdéseket kell választani, amelyek gyakran összeomlik:

Dimenzió	Vizsgálandó kérdés
Azonosítás	Kit ismernek fel a támogatók, akik politikai ügyüket megtestesítik?
Szervezeti erőforrások	Ki irányítja a pénzügyeket, a személyzetet, a kommunikációt és a mozgósítást?
Döntéshozatali jogkör	Kinek az utasításai érvényesek, ha az elismert vezetők nem értenek egyet?

Dimenzió

Intézményi
elszámoltathatóság

Vizsgálandó kérdés

Milyen eljárások korlátozhatják vagy helyettesíthetik a vezetőt?

Ez egy analitikus keretrendszer McGuire olvasására, nem pedig egy tipológia, amelyet pontosan ebben a formában mutat be. Előnye, hogy egy vezető egy dimenzióban domináns lehet, a másokban pedig függ másoktól.

A Vandorral folytatott küzdelem megmutatja, miért fenyegetheti Perónt személyesen a szervezeti fejlődés.

1993-as fejezetében McGuire adaptálja a karizmatikus tekintély *rutinosodásának* problémáját: a mozgalom átalakulását egy rendszerebb eljárásokkal irányított szervezetté. Jellegzetes érve, hogy ez a folyamat visszafordítható, ha a kitelepített alapító életben marad. Perón száműzetése lehetőséget teremtett a szervezeti autonómiára anélkül, hogy elveszítette volna a beavatkozási képességét. jmcguire.faculty.wesleyan.edu

Vandor projektje összehozta a szakszervezeti erőforrásokat a tartományi politikai szervezetekkel. Sikere központi közvetítővé tette volna a peronizmus számára, miközben csökkentette volna Perón működési hatalmát. Más szakszervezeti vezetők más okokból elleneztek ezt az eredményt. José Alonso ambíciói, Andrés Framini kapcsolata Perónnal, valamint Amado Olmos ideológiai ellenvetései hozzájárultak egy anti-Vandor szövetség kialakulásához. McGuire magyarázata tehát az alárendelt vezetők érdekein, valamint az alapító ellenállásán alapul. kellogg.nd.edu

Az általános szervezeti probléma egyértelmű. Egy reform növelheti a kollektív hatékonyságot, miközben egyenlőtlenül osztja el előnyeit. Az a javasolt megállapodás alatt befolyást veszít el, előnyben részesítheti a meglévő személyes vezetőt egy erősebb közvetlen versenytárs helyett. Ezért a kutatóknak meg kell kérdeznük, ki szerezne hatalmat az intézményi reform alatt, ahelyett, hogy feltételeznék, hogy mindenki a vezető alatti része van benne.

Perón győzelme valós volt, de sem automatikus, sem a korlátlan parancsnokság bizonyítéka.

McGuire feljegyzi azokat az alkalmakat, amikor Perón elfogadta Vandor szervezeti erejét. Az 1963–1964-es átszervezési küzdelem során Vandor nyomása segített egy számára kedvező átszervező bizottságot létrehozni. 1965-ben Perón Argentínába küldte Isabelt, miközben a konfrontáció fokozódott.

Az 1966 áprilisi Mendoza választás különösen látható próbát jelentett. Perón támogatója Ernesto Corvalán Nanclares körülbelül 102 000 szavazatot szerzett, míg a Vandor által támogatott Serú García 62 000-et. A konzervatív Emilio Jofré nyerte el a kormányzói posztot. McGuire Vandor vereségét Perón folyamatos vonzerejével, egyenetlen szervezeti erejével és anti-Vandor együttműködésével köti; a kormány támogatása Perón oldalának szintén számított. Az eset tehát nem bizonyíthatja, hogy a karizma önmagában győzte le a szervezettséget. jmcguire.faculty.wesleyan.edu

Egy választási versenynek két különböző következménye lehet: meghatározza, ki tölti be a köztisztviséget, és megváltoztatja az elvárásokat arról, hogy ki tudja mozgósítani egy mozgalom támogatóit. A második következmény megváltoztathatja a belső szövetségeket, még akkor is,

ha egyik belső frakció sem nyeri meg a köztisztséget. Ez a különbség elengedhetetlen az epizód értelmezésekor.

A Serú García interjúk feltárják a Perónhoz való hűség vitatott jelentését.

Az [első interjúban, 1993. március 9-én](#), Serú visszaemlékezett az ellentmondásos utasításokra a választási részvételre és tartózkodásra vonatkozóan. Kezdetben a tartományi szervezetet úgy ábrázolta, mint a peronista részvétel korlátozásainak átlépésének eszközét. Emellett megkülönböztette Perón elveivel való egyetértést a választási taktikai nézeteltéréstől.

Beszámolója egy konkrét hatalomproblémát vet fel: amikor küldötteken keresztül haladtak üzenetek, a követők vitatkozhattak abban, hogy egy utasítás valóban tükrözi-e Perón kívánságát. Egy népszerűtlen utasítás tulajdonítása egy küldöttnek lehetővé tette az ellenállást, miközben megőrizte az alapítóhoz való hűség kifejezését.

Ez Serú visszatekintő beszámolója, beleértve Perón szándékainak értelmezését is. Nem szabad minden utasítás önállóan megalapozott nyilvántartásaként bemutatni. Kutatási értéke részben abban rejlik, hogy megmutatja, milyen nyelvezen keresztül egy belső kihívó igazolta a szervezeti autonómiát.

A [második interjú, 1993. március 17-én](#), még élesebb nézeteltérést tartalmaz. Serú megkérdőjelezte a projekt egyszerűen "Peronizmus Perón nélkül" jellemzését. Azt állította, hogy a projekt támogatói azt akarták, hogy Perón vezető maradjon, de egy intézményesített szervezeten belül, amelynek képviselőit alulról választották ki. Leírta továbbá a versengő szervezetek egyesítésére irányuló tárgyalásokat, valamint Perón elutasítását a létrejött megállapodás iránt.

Ez a tanúvallomás egy ellentmondást mutat az **alapító vezetésének elismerése és a kinevezések feletti korlátlan hatalom** elfogadása között. Ezek a pozíciók nem kell, hogy egybeesjenek.

Módszertani szempontból arra is figyelmeztet, hogy egy koherens szándékot egy egész frakciónak tulajdonítsanak meg. A Vador, a tartományi politikusok és a szakszervezeti szövetségesek együttműködhetnek, miközben elképzelhetik a hatalmi hatalom különböző végső elosztásait. A kutatónak meg kell különböztetnie a köznyelvet, a magánelvárásokat és a javaslataik valószínű intézményi következményeit.

Perón után McGuire azt vizsgálja, miért maradt nehéz a pártépítés.

A későbbi összehasonlítás a megújulási peronizmusra vonatkozik, amely különösen Antonio Cafiero-hoz kötődik, valamint Carlos Menem későbbi felemelkedését. Lila Caimari kortárs kritikája a könyv középpontjában álló pártépítési erőfeszítéseket azonosítja: a Vadorhoz és Cafiero-hoz kapcsolódó pártépítési erőfeszítések személyes vezetők és szakszervezeti szereplők ellenállásába ütköztek, akik saját küzdelmeiket folytatták. Ez a párhuzam a vezetést szervezeti problémává teszi, amely Perónt megelőzte. rmtrain.h-net.org

Steven Levitsky McGuire érvelésének beszámolójában Menem visszafordította az intézményesülés előrehaladását népszavazási vezetéssel, közvetlen személyes fellebbezésekkel, pártstruktúrák megkerülésével és kívülálló jelöltségek ösztönzésével. Ezek az

állítások Menem párttal való kapcsolatát érintik, és nem szabad bizonyítékként kezelni arra, hogy a körülményei megegyeztek Perónéval. levitsky.scholars.harvard.edu

Az összehasonlító elemzéshez a releváns kérdés, hogy hasonló szervezeti eredmények születnek-e különböző források révén. Az alapító szimbolikus hatalmát, az elnök közérőforrásokhoz való hozzáférését és a szakszervezeti vezető mozgósítás feletti kontrollját külön kell vizsgálni, még akkor is, ha mindkettő gyengítheti az autonóm pártvégrehajtó szervet.

McGuire kortárs tudósításai segítenek a hatalom meghatározásában a hivatalos döntések bejelentése előtt.

Cikke "Peronista szakszervezetek a választások előestéjén", amely az *Argentine News*-ban jelent meg 1986. szeptember 11-én, különösen hasznos a központi döntéshozatali folyamatok iránti érdeklődés szempontjából. Azt várta, hogy a fontos választások tárgyalásos jelöltlistákat vonnak magukba, így az előző alkudozás döntővé válik.

Kiemelte Lorenzo Miguel hagyományos szakszervezeti csoportját, a Cafieróval kapcsolatban álló megújulásra orientált MSPR-t, valamint Saúl Ubaldini CGT vezetőjének követőit. Miguel megőrizte a befolyást szakszervezeti erőforrásokkal és alkudozó képességgel az 1983-as választási vereség kárai ellenére. Ubaldini mozgósító vezetése egyesíthette azokat a szereplőket, akiknek politikai nézeteltérései továbbra is fennálltak.

Ez a kutató által végzett kortárs újságírói elemzés, nem pedig lektorált tanulmány. Különösen erőssége, hogy a bizonytalanságot a kimenetel előtt rögzíti: McGuire több lehetséges szervezeti irányt is mérlegelt, és figyelmeztetett, hogy a formális egység elrejtetheti a folyamatos nézeteltéréseket. jmcguire.faculty.wesleyan.edu

Módszertani következtetés következik: egy egyhangú szavazás vagy egyetlen jelöltlista betartása nem elegendő a személyes dominancia megállapításához. Újra kell építeni, hogyan tárgyalták meg a listát, mely alternatívák tűntek el, és milyen engedmények értek el a megállapodást.

Rendszerszintű frakcióelemzése megakadályozza, hogy a "szakszervezetek" megkülönböztethetetlen magyarázattá váljanak.

Az 1992-es cikk elválasztja a pártpolitikai részvételt az Alfonsín kormányával szembeni harciasságtól:

Uniók frakció	Pártrészvétel	A kormány iránti meghatározó álláspont
62 Organizaciones	Magas	Viszonylag békés
Grupo de 25	Magas	Harcias
Ubaldinisták	Alacsony	Harcias
Grupo de 15	Alacsony	Viszonylag békés

Az első kettő a pártvezetői pozíciókon és jelöltségeken keresztül próbált befolyást szerezni. Az utóbbi kettő inkább tömeges nyomásra vagy közvetlen kapcsolatra támaszkodott a végrehajtóval. McGuire kifejezetten elismeri, hogy a nagy sztrájkok pozitív és negatív következményekkel is járhatnak a demokratikus konszolidációra nézve.

A taktikai választások vezetői versenyen keresztüli magyarázatát előzetes **hipotézisként is leírja**, nem pedig teljesen kifejezett ok-okozati eredményként. Ez a minősítés számít: a cikk határozottabban dokumentálja a megkülönböztetett viselkedést, mint minden okot annak a viselkedésnek. cambridge.org

Az összehasonlítás azt sugallja, hogy az ideológiai mérsékletet, a pátrésztvételt és a demokratikus intézmények elfogadását külön kell mérni. Egy harcos szereplő jelentős összegeket fektethet a választási szervezésbe; egy megbékélő szereplő megkerülheti azt.

A demokratikus instabilitással való kapcsolat egy nagyobb, igényesebb ok-okozati állítás.

McGuire 1989-es munkadokumentuma, az *Argentín szakszervezetek 1955 óta: Hatalom és politikapolitika egy gyenge pártrendszerben*, azt állítja, hogy a tartós részvétel a pártpolitikában erős társadalmi szereplőknek részesedést ad a választási intézményekben. A sikertelen pártépítés alternatív befolyási útvonalakat viszonylag vonzóvá tesz.

A rivális magyarázatokat is figyelembe veszi. A kitiltás önmagában nem magyarázhatja a szervezeti gyengeséget a korlátozások megszűnése után; Perón beavatkozásai önmagukban nem magyarázhatják a halála utáni kudarcokat. Ez az összehasonlító érvelés a szakszervezeti vezetők közötti versengést ismétlődő részévé teszi a magyarázatban. kellogg.nd.edu

Mindazonáltal annak bizonyításához, hogy egy belső vezetői küzdelem befolyásolta a demokratikus stabilitást, további bizonyítékokat igényel azon túl, hogy bizonyítsák, hogy hatással volt a pártora. Meg kell állapítani, hogyan változtatta meg a katonai számításokat, a civil szövetségeket vagy az alkotmányos kormány védelmére való hajlandóságot. Egy vezető túlélése és egy rezsím összeomlása különböző következmények, amelyek összekapcsolt, de eltérő magyarázatokat igényelnek.

A legerősebb tudományos kritika arra vonatkozik, hogy mi számít intézményesített pártnak.

Levitsky 1998-as "Intézményesítés és peronizmus" című cikke megkülönbözteti az *értékbeültetést* a *viselkedési rutinizástól*. Az emberek erősen értékelhetik a pártot, miközben annak döntési eljárásai továbbra is rugalmasak maradnak.

Nyílt nézeteltérése McGuire-rel a szervezeti határokat érinti. Elfogadja, hogy a hivatalos PJ bürokráciát gyengén értékelték, de magában foglalja a helyi bázisegységeket, *agrupacione-okat* és más informális szervezeteket, amelyek rendszeresen versengtek pártpozíciókért és jelöltségekért. Ezen meghatározás szerint a bürokrácia megkerülése nem feltétlenül jelenti azt, hogy feladjuk a pártba való befektetést. Steven Levitsky, 1998

2001-es kritikájában Levitsky azt állítja, hogy az informális patronázsszervezet Menem alatt konszolidált annak ellenére, hogy megkerülték a formális struktúrákat. Ennek következtében McGuire-t túlzásnak tartja az intézménytelenítés és a demokratikus sebezhetőség mellett. Ugyanakkor dicséri McGuire magyarázatát a látszólag kiszámíthatatlan viselkedésről, amely érthető hatalomért folytatott harcokon keresztül mutatja be. levitsky.scholars.harvard.edu

Ezek a kritikák finomítják a kutatási kérdést. A releváns kérdés az, hogy mely intézmények korlátozzák a vezetőt, mely fenntartja a választási aktivitást, és mely szervezi a helyi hatalmi birtokosok közötti kapcsolatokat. Ezek az intézmények nem kell, hogy azonosak legyenek.

Egy másik kritika az alternatív vezetési projekt demokratikus jellegét érinti.

Caimari felteszi a kérdést, mennyire más lett volna valójában Vandor vezetése, ha a projektje sikeres lett volna. Ez a kérdés megakadályozza, hogy a szervezeti konszolidáció könnyen azonosítsa a belső demokráciával. rmtrain.h-net.org

Három lehetséges kimenetelnek kell különbözőnek maradnia:

- A párt egyre koherensebbé és tartósabbá válik.
- Vezetője egyre elkülönülhetőbbé válik más tisztségviselők előtt.
- A hétköznapi tagok nagyobb befolyással rendelkeznek döntésekben.

Egy reform elérheti az elsőt, miközben a másik kettőért keveset jelent. Az alapító diszkrecionális hatalmának helyettesítése egy szakszervezeti vezető tartós gépezetére minden dimenzióban külön értékelést igényelne.

A tágabb kutatásodhoz a McGuire leginkább útmutatóként szolgál ahhoz, hogy megvizsgáljuk azokat a kapcsolatokat, amelyek fenntartják a domináns vezetőt.

Munkája a beszédeken, személyiségeken és a hivatalos pártalapokon túl mutató bizonyítékokra irányítja a figyelmet: a jelöltségekről folytatott alkudozás, a szervezeti erőforrások irányítása, a hűség versengő értelmezései, frakcióosztönzök, valamint olyan beavatkozások, amelyek megakadályozzák az alternatív hatalmi központ konszolidálását.

Az összehasonlító korlátok ugyanolyan jelentősek. A Perón–Vandor harc száműzetés, politikai verseny korlátozásai és katonai beavatkozás közepette zajlott; nem lehet változattalanul átruházni a megszakítás nélküli demokratikus pártversenyre. Ráadásul az elit interjúk különösen informatívak a tárgyalásokról és a stratégiai észlelésekről, miközben kevésbé közvetlen hozzáférést biztosítanak a hétköznapi támogatók indítékaihoz.

Egy McGuire-re épülő tanulmánynak tehát nemcsak azt kell vizsgálnia, miért maradnak hűségesek a követők, hanem **hogyan a befolyásos bennfentesek miért tartják továbbra is előnyösnek a domináns vezetőt a rendelkezésre álló szervezeti alternatívánál – és mit kellene megváltoztatni ahhoz, hogy ez a preferencia eltűnjön.**

Reinhard Heinisch és Oscar Mazzoleni a pártvezéri szerepről

A releváns kötet **Reinhard Heinisch és Oscar Mazzoleni (szerk.), *Understanding Populist Party Organization: The Radical Right in Western Europe* (Palgrave Macmillan, 2016), xxiv + 258 oldal.** Hét párttanulmányt, egy bevezetőt és egy összehasonlító záró fejezetet tartalmaz. Központi hozzájárulása a vezetői kutatáshoz az, hogy elmagyarázza, hogyan működik a személyes hatalom a pártszervezeteken keresztül – és hogyan szereznek ezek a szervezetek néha azt a képességet, hogy túléljenek, korlátozzák vagy helyettesítsék domináns vezetőiket. [Springer Nature Link](#)

A kutatásodhoz azokról a vezetőkről, akik hosszú idők alatt meghatározzák a pártstratégiát és legyőzik a belső kihívókat, különösen értékes, mert több olyan elrendezést különböztet, amelyek kívülről hasonlóknak tűnhetnek: személyes dominancia, egy kis vezetői csoport irányítása, informális befolyás hivatalos elnökség nélkül, valamint erős vezetés, amelyet területi szervezetek korlátoznak.

Az egyes tanulmányok a következők:

Párt	Fejezet szerzője vagy szerzői	Oldalak
Oszták Szabadságpárt, FPÖ	Reinhard Heinisch	19–47
Vlaams Belang	Emilie van Haute és Teun Pauwels	49–77
Svájci Néppárt, SVP	Oscar Mazzoleni és Carolina Rossini	79–104
Olasz Lega Nord	Duncan McDonnell és Davide Vampa	105–129
Francia Front Nemzeti Front	Gilles Ivaldi és Maria Elisabetta Lanzzone	131–158
Norvég Haladási Párt, FrP	Anders Ravik Jupskås	159–187
Svéd Demokraták	Ann-Cathrine Jungar	189–219

Heinisch és Mazzoleni közösen írták a bevezetőt, 1–18. oldalt, valamint a "Populista szervezetek összehasonlítása" című könyveket, 221–246. oldalt. Az alábbiakban tárgyalt eredmények a könyv történelmi horizontjához tartoznak; a későbbi fejleményeket külön kell értékelni. [Springer Nature Link](#)

A szerkesztői keretrendszer a vezetést egy fejlődő szervezet egyik összetevőjeként kezeli. Irányító kérdésük az, hogy mi tartja fenn a populista pártokat egy adott vezetőn túl, és hogyan reagálnak az utódlásra, belső megosztottságra és változó körülményekre. Különösen a megalapozott pártkutatásokra támaszkodva négy dimenzió köré szervezik a tanulmányokat:

Dimenzió	Jelentése a vezetői elemzéshez
Intézményesítés	Hogy a szervezet rendelkezik-e a jelenlegi vezetőn túli folyamatossággal.
Szervezeti összetettség	Területi ágai, szakszervezetei, személyzete, valamint formális és informális kapcsolatai.
Központosítás	Ahol a személyzet, a politika, az erőforrások és a fejelem feletti hatalom koncentrálnak.
Koherencia	Hogyan kezelik az ideológiai különbségeket, vezetői rivalizálásokat és szervezeti megosztottságokat.

A fejezetek hasonló kérdéseket követnek, miközben rekonstruálják az egyes pártok fejlődését. Ez lehetővé teszi a különböző eredetek, nemzeti intézmények és vezetői konfigurációk közötti összehasonlítást. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Fontos e dimenziók közötti különbség. Egy bonyolult szervezet képes erőt összpontosítani a csúcson. Ezzel szemben egy jelentős helyi autonómiával rendelkező szervezet még mindig egységes nemzeti üzenetet hozhat létre. Sem a szervezeti sűrűség, sem a közéleti egység nem határozza meg, hogyan születtek valójában a központi döntések.

Az empirikus alap az összehasonlító szervezeti rekonstrukció, különböző fejezetekben eltérő bizonyítékokkal. A tanulmányok törvényeket, szervezeti nyilvántartásokat, pénzügyi és tagsági információkat, választási bizonyítékokat, történelmi kutatásokat és kortárs tudósítást használnak. Néhányan interjúkat és felméréseket is alkalmaznak. Például a Lega fejezet szervezeti és pénzügyi adatokat használ; a Vlaams Belang tanulmány összehasonlító felméréseket tartalmaz; Jungar pedig Björn Söderrel készített interjúkat a pártfeljegyzések mellett használ. Ezért a kötetet koordinált esetkutatásként kell értelmezni, nem pedig egyetlen egységes interjúprojektként. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A központi döntéshozatal tanulmányozásához ez a terv széleskörű és történelmi mélységet kínál. Korlátja az egyenetlen hozzáférés a vezetői körökön belüli vitákhoz. A formális szabályok, nyilvános konfliktusok és megfigyelhető kinevezések általában könnyebben hozzáférhetőek, mint a magántárgyalások. Ennek megfelelően a vezető eredményének elvesztésére vonatkozó bizonyítékokat meg kell választani attól, hogy pontosan hogyan tárgyalták meg az eredményt.

Heinisch osztrák tanulmánya megmutatja, hogyan építhet ki egy vezető dominanciát egy örökölt szervezeten belül. Haider gyengítette a rivális hálózatokat személyzeti rotációval, szelektív kizárásokkal, hűséges újoncokkal, végrehajtói összetételváltásokkal és közvetlen aktivistákhoz való felhívásokkal. Hatalma azonban egy olyan párton belül működött, amelynek regionális szervezetei megőrizték az erőforrásokat és képviselői csatornákat.

A 2005-ös szakadás döntő próbatétel. Haider a felsőbb vezetés nagy részével távozott, de működő ágak és egy tekintélyes pártkongresszus lehetővé tették az FPÖ számára, hogy Strache-t válassza és újjáépítse központi vezetését. Strache később inkább regionális szövetségekre és ideológiai hálózatokra támaszkodott.

Heinisch így elválasztja a pártot átalakító központosítást az intézményi kapacitástól, amely a pártot a széttágadás révén fenntartotta. A releváns viták különösen a 26–38. és 44–45. oldalak. [Springer Nature Link](https://www.springer.com/nature)

Az elemző tanulság az, hogy az intézményi manipuláció és az intézményi rombolás eltérő stratégiák. Egy vezető megváltoztathatja a toborzást és a képviselést, hogy biztosítsa a megfelelőséget, miközben a szervezeti erőforrásokat érintetlenül hagyja. Ezek az erőforrások később az utódok vagy ellenfelek számára is elérhetővé válhatnak. Ezért a vezetői hatalmat egymást követő epizódokban kell mérni, nem pedig véglegesen a pártnak kell tulajdonítani.

Van Haute és Pauwels Vlaams Belang tanulmánya jól mutatja, mennyire fontos megkülönböztetni a közvélemény szerepét a formális vezetéstől. Elutasítják a párt egyenes személyes pártként való besorozását. A Karel Dillen kezdeti fejlődése után a hatalom megoszlott, hogy a szervezeti vezetők és befolyásos vezetők között oszlottak meg. Filip Dewinter jelentős láthatósággal és politikai befolyással bírt, anélkül, hogy bevezette volna.

A központi végrehajtó irányítás azonban erős maradt. A politikai és jelöltöntések a felső szintre koncentráálódtak, miközben az átfedő tagság megerősítette a végrehajtó befolyást a képviselői testületek felett. A választási hanyatlás tovább fokozta a nézeteltéréseket Antwerpen főlényéről, Dewinter megközelítéséről, valamint a mérsékelt és radikalizálódásról. Ezek a fejlemények növelték a vezetői váltóváltást is.

Parlamenti felmérésük óvatosságot igényel: csak tizenhárom Vlaams Belang választadót vett részt. A központi szervezeti érvet különösen a 61–68. oldalon dolgozzák ki. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ez az eset egy olyan konfigurációt azonosít, amelyet a vezetőközpontú kutatás könnyen figyelmen kívül hagy: **egy központosított párt megosztott vezetéssel rendelkezhet.** A vizsgálat megfelelő célja ezután a befolyás elosztása a kormányzó csoporton belül. Egy hivatalos elnök koordinálhatja a szervezetet, míg egy másik személy erősebb médiatekintéllyel vagy erősebb területi bázissal rendelkezik.

Mazzoleni és Rossini Blocher befolyását szervezeti átalakuláson és kollektív vezetésen keresztül magyarázzák el. Blocher soha nem töltötte be az elnöki elnök országos elnökségét. Egy összetartó vezetői csapattal együttműködve megerősítette az országos kampánykoordinációt, a pénzügyűjtést, a stratégiai tervezést és a bővülő kantoni szervezetek képviselőit. Ezek a változások segítettek a mérsékelt versenytársak marginalizálásában.

A kantoni ágak azonban fontos hatalmat tartottak meg, különösen a jelöltválasztást. Az így létrejött struktúra ötvözte a nemzeti stratégiai irányt a területi autonómiával.

Blocher 2007-es újraválasztásának kudarca a szövetségi tanácsba való újraválasztásában, majd a 2008-as szakadás feltárta a személyes befolyás korlátait. A válasz szervezeti alkalmazkodást, átdolgozott fegyelmet, valamint a központi vezetéshez való visszatérését alelnökként jelentette. A szerzők hangsúlyozzák szerepét, mint hatalmi közvetítő szerepet egy csapatban, különösen a 83–95. és 99–100. oldalon. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

A jelentőség az, hogy a hatalom helyét nem lehet közvetlenül az irodai hierarchiából olvasni. A pénzügyi források, kampányszakértelem, toborzási hálózatok és napirend-kitűzés lehetővé teszi, hogy valaki jelentős befolyást gyakoroljon anélkül, hogy nemzeti elnökké válna. Ugyanígy ez a befolyás nem teremt teljes ellenőrzést a területi alapú szervezetek felett.

McDonnell és Vampa Lega Nord tanulmánya különösen kézzelfogható bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy a törvények és a tényleges vezetői hatalom közötti eltérés. Bossi vezetése alatt a párt kiterjedt alulról szerveződő szervezetet ötvözött súlyos centralizációval.

Bár szabályai rendszeres kongresszusokat és vezetőválasztásokat követeltek meg, 2002 és 2012 között nem tartottak szövetségi kongresszust.

A központi hatóságok irányították a jelöltek ratifikációját és a programfejlesztést. A disszidenseket eltávolították vagy távozták, és hűséges utódok segítettek Bossi pozíciójának megszilárdításában. A regionalista és federalista elkötelezettségek tehát együtt léteztek egy erősen hierarchikus belső szervezettel.

Ennek ellenére a szervezet átélte Bossi betegségét és lemondását, majd Maroni és Salvini vezetése következett. A fejezet különösen releváns vitái a központosításról és a belső konfliktusokról szólnak a 113–120. oldalon. researchgate.net

Ez az eset megmutatja, miért kell a részvételt és az irányítást külön megvizsgálni. Az aktivisták alapvető munkával, helyi tudással és kollektív identitással járulhatnak hozzá, miközben kevés befolyással rendelkeznek a jelölésekre vagy a stratégiára. Egy nagy tagszervezet erősítheti a domináns vezetőt azzal, hogy a döntéseket a területen hatékonyan hozza, anélkül, hogy a tagoknak egyenértékű képességük lenne a döntések felülvizsgálatára.

Ivaldi és Lanzone mind a következőséget, mind a változást vizsgálják Jean-Marie és Marine Le Pen között. Beszámolójuk koncentrált hatáskört azonosít a toborzás, kinevezések, fegyelmi intézkedések, kommunikáció és pénzügyek felett. A szervezeti fejlődés nem szüntette meg ezeket a személyes kontrollalapokat.

Jean-Marie Le Pen kapcsolata Bruno Mégret-szel jól mutatja, milyen veszélyt jelent egy beosztott szervezeti erő szerzése. Az ebből eredő szakadás károsította a pártot, bár Mégret rivális szervezete nem tudta kiszorítani azt.

Marine Le Pen trónra lépése versenyt hozott a vezetőválasztásban és a szervezeti modernizációban. Ennek ellenére a szerzők továbbra is hierarchikus kontrollt tapasztalnak, amelyet társai előléptetései erősítenek. A *dédiabolizáció értelmezése* ennek megfelelően megkülönbözteti a külső újrapozíciót a belső demokratizálódástól. researchgate.net

Az elméleti jelentőség az, hogy az utódlás képes szervezeti kapcsolatot teremteni, miközben megváltoztatja a jelenlegi és stratégiai irányt. Ezért a kutatóknak külön kell megkérdezniük, hogy a választás versenyképesebbé vált-e, a végrehajtó hatalom elszámoltathatóbb-e, és hogy az alárendelt tisztségviselők nagyobb autonómiát szereztek-e. Az egyik változás nem teremt hasonló változást a többiben.

Jupskås norvég tanulmánya egy hibridet magyaráz a központosított vezetés és a tagpárt között. Carl I. Hagen erős személyes vezetést gyakorolt, de a szervezeti fejlődés olyan volt, ami képes túlélni távozását. Siv Jensen utódását 2006-ban hivatalosan a kongresszus döntötte el, miközben Hagen alaposan előkészítette.

A központi irányítás a jelöltválasztás, pénzügyi hatalom és fegyelmi intézkedések beavatkozásával működött. Ugyanakkor a programkialakítás több képviseleti testületet is magában foglalt. Ez részvételi jellegű volt a tisztán vezetők által meghatározott programhoz képest, miközben viszonylag központosított maradt más norvég pártokhoz képest.

Így a fejezet különböző döntési területeket választ el, ahelyett, hogy az egész szervezetet egy megkülönböztetetlen központosítási szintre osztaná. Különösen releváns viták találhatók a 164–177. és 181. oldalon. [Springer Nature Link](#)

Ez fontos feltétel ahhoz az állításhoz, hogy egy domináns vezető határozza meg "mindent". Az utódlás, fegyelem, jelölések és politikai előkészítés irányítása jelentősen eltérhet. Egy védhető vezetési leírásnak meg kell határoznia, mely döntéseket hozhatja meg a vezető, melyiket kell alkudozni, és melyeket delegálják elfogadott eljárások alapján.

Jungar Svéd Demokraták csoportja inkább koncentrált kollektív vezetést jelöl ki, nem pedig egy klasszikus karizmatikus személyes pártot. A 2005-ben konszolidált kontrollt megszilárdító csoport Åkessonból, Söderből, Karlssonból és Jomshofist foglalta magában. Az igazgatóságban, végrehajtó és parlamenti csoportban átfedő pozíciók koncentrálták a hatalmat.

A programkészítés és a fegyelmi jogkör különösen jelentős volt. A 2011-es programkongresszuson a küldöttek jóváhagyhatták, elutasíthatták vagy visszaküldhették a javaslatokat, de nem módosíthatták azokat. A kizárások feletti hatáskör is központosabbá vált.

Az ifjúsági szervezettel való konfliktus, amely a 2015-ös szakadásban csúcsosodott ki, azt mutatja, hogy az ideológia és a személyzet irányítására irányuló erőfeszítések ellenállást válthatnak ki. Jungar beszámolója magában a vezetésben is változásokat jegyzi fel; az eredeti belső kört nem szabad véglegesen, változatlanul kezelni. [Springer Nature Link](#)

Az ügy a napirend szabályozására irányítja a figyelmet. Egy testület megtarthatja a hivatalos döntési jogát, miközben korlátozott befolyása van az általa felkínált alternatívákra. Ezért a kutatóknak meg kell vizsgálniuk, ki tervezi a javaslatokat, meghatározzák az elfogadható módosításokat, ellenőrzik a jelöltek ajánlásait, és dönteniük kell, mikor kerülnek nézeteltérések a tagságba.

A szerkesztők összehasonlító következtetése az, hogy a szervezeti fejlődés erősítheti a vezetőket, miközben a pártok kevésbé lesznek tőlük függőek. Ügyeik megőrzik a tagsági pártokhoz kapcsolódó fontos jellemzőket: területi gyökerek, aktivista hálózatok, megkülönböztetett struktúrák és visszatérő szervezeti gyakorlatok. Ezek együtt élnek a koncentrált vezetéssel.

Megkülönböztetik a frakciós harcot a többi kohéziós formától is. A vezetői konfliktusok és megosztottságok nem feltétlenül eredményeznek tartós törvényhozási vagy programos megosztottságot. Ezzel szemben egy nyilvánosan koherens párt intenzív harcokat tartalmazhat a személyzet és a hatalom miatt. Ezért a következtetés arra utal, hogy nagyobb figyelmet fordítsanak a kiemelkedő vezetőket körülvevő csapatokra. [researchgate.net](#)

A kutatásod során ezeket az eredményeket több különálló magyarázó állítássá fejlesznék. A következők analitikus kiterjesztések, nem pedig a szerkesztők által megfogalmazott számozott elméletek.

Először is, a **toborzás feletti kontroll idővel felhalmozódhat.** Ha egy vezető befolyásolja a következő kinevezéseket, a későbbi felügyelő vagy újrávalasztási testület egyre inkább olyan személyekből állhat, akiknek karrierje ezeken a kinevezéseken keresztül alakult ki. Az empirikus kérdés az, hogy ezek a tisztviselők független erőforrásokat tart-e, és képesek koordinálni, amikor preferenciáik eltérnek.

Másodszor, **az eljárási jogok elosztása ugyanolyan fontos, mint az eljárások létezése.** A kongresszus választhat vezetőket, de gyakorlati befolyása a jelölési követelményektől, a napirend előkészítésétől, a módosítási jogoktól, a találkozók gyakoriságától és a rendkívüli ülések összehívásának feltételeitől függ. Egyszerűen a kongresszus létezésének feljegyzése hiányos képet ad.

Harmadszor, a **fegyelmnek több lehetséges funkciója van.** Érvényesítheti a megegyezett programot, védheti a választási hitelességet, eltávolíthatja a szervezetileg zavaró tagokat, vagy megszüntetheti a kihívókat. Ezek a célok átfedhetnek. Megkülönböztetés érdekében egy empirikus tanulmánynak összehasonlítani kell hasonló fegyelmi eseteket, megvizsgálnia az eljárási konzisztenciát, és meg kell határoznia, hogy a szövetségesek és ellenfelek eltérő bánásmódban részesülnek-e.

Negyedszer, a **vezetőknek nem kell minden feladatot elvégezniük ahhoz, hogy domináljanak egy szervezetet.** A delegáció növelheti kapacitásukat, feltéve, hogy megtartja az irányítást a kinevezések, erőforrások vagy a javaslatok közötti végső választás felett. A kérdés az, hogy a delegáció autonóm hatalmi központot teremt-e, vagy egyszerűen csak a munkát osztja el a függő munkatársak között.

Ötödszer, a **területi szervezetek feltételes autonómiával rendelkezhetnek.** Ők irányíthatják a rutinszerű helyi ügyeket, miközben a központ fenntartja a jelöléseket, kampányprioritásokat vagy beavatkozási jogokat. Függetlenségük egyértelműbbé válik a konfliktus idején, mint a szokásos együttműködés során. A regionális ellenállás, a vitatott jelölések és az utódlási válságok ezért különösen informatív kutatási epizódok.

Hatodik, a **választási siker megerősítheti a hatalmat anélkül, hogy megszüntetné a függőséget.** Meggyőzheti a tisztviselőket arról, hogy a vezető kihívása költséges lenne. De ezt a mechanizmust bizonyítani kell, nem feltételezni: a kutatóknak meg kell vizsgálniuk, hogy a támogatás tükrözi-e a választási elvárásokat, ideológiai egyetértést, karrierfüggőséget, eljárási hűséget vagy valamilyen kombinációt.

Különösen hasznos különbség van a vezetési kutatások által megmagyarázandó különböző eredmények között.

Eredmény	Mi számítana bizonyítéknak?
Hivatalban lévő túlélés	Az egyén megőrzi a vezetést a hiteles kihívások ellenére.
Stratégiai irányítás	A vezető preferált politikái és szövetségei győznek, ha mások nem értenek egyet.
Szervezeti kohézió	A tisztviselők és a fiókok továbbra is együttműködnek jelentős átállás nélkül.
Partiállóság	A szervezet válságok és vezetői távozások ellenére is fennmarad.
Sikeres utódlás	A hatalom átadás anélkül történik, hogy a párt működési képessége megsemmisülne.
Belső demokrácia	A tagok vagy képviselők érdemesen vitathatják a döntéseket, és felelősségre vonhatják a vezetőket.

Ezeket az eredményeket nem szabad felcserélhetőként kezelni. Egy párt éppen azért maradhat fenn, mert leváltja vezetőjét. Egy hivatalban lévő képviselő túlélhet, ha elfogadja a helyi

autonómiát. Egy fegyelmezett szervezetnek gyenge belső felelősségvállalása lehet. Egy sikeres utódlás megőrizheti a koncentrált hatalmat, nem pedig szétszórja.

A könyv legerősebb módszertani hozzájárulása a formális szervezet és a tényleges gyakorlat összehasonlítása. A vizsgálatot a hatalom gyakorlásának folyamatai felé irányítja: toborzás, jelöltek kiválasztása, program előkészítése, fegyelmi intézkedés, erőforrás-elosztás és utódlás. Ez hasznosabbá teszi a központi döntéshozatal tanulmányozásában, mint egy kizárólag nyilvános retorikán vagy választási karizmán alapuló beszámolót.

Ennek ellenére több korlát is számít.

Az egyik az **esetválasztás** kérdése. A szerkesztők szándékosan vizsgálják a tartós pártokat, és kizárnak olyan szervezeteket, amelyek elkerülik a jelentős formális struktúrákat, például a holland PVV-t és a Ticino Ligát. [researchgate.net](https://www.researchgate.net) Ez biztonságosabban támogatja az összehasonlítást a kiválasztott csoporton belül, mint az egyetemes állítás, miszerint minden tartós populista pártnak jelentős tagsági szervezetet kell megszereznie. Egy erősebb teszt erre az egyetemes állításra a tartós, minimálisan szervezett pártok és a jól szervezett pártok megbukását is vizsgálná.

A második az **oksági irányt** érinti. A választási siker finanszírozhatja a szervezeti bővülést és erősítheti a hivatalban lévő képviselőt, míg a szervezeti bővülés maga javíthatja a választási teljesítményt. A történelmi szekvenálás segít, de a két folyamat továbbra is kölcsönösen megerősíti. A legerősebb bizonyíték konkrét reformokat, későbbi viselkedésváltozásokat és hihető alternatívákat azonosítana.

A harmadik a **karizma mérésével** kapcsolatos. A népszerűség, a média előreemelkedése, az aktivista odaadás és a kollégák feletti hatalom más jelenségek. Egy vezető birtokolhat egyet a többi nélkül is. Ezért előnyösebb a közvetlen bizonyíték arról, hogyan értik a követők a vezetőt, mint a karizma levonása a hosszú életből vagy a választási sikerből.

A negyedik a **látszólagos konszenzus értelmezését** érinti. A találkozó végén született megállapodás tükrözheti a meggyőzést, a vezető preferenciáinak előrejelzését, tárgyalásos engedményeket, elnyomott alternatívákat vagy a szankcióktól való félelmet. A korábbi szakaszokról szóló dokumentumok és interjúk szükségesek ezeknek a mechanizmusoknak a megkülönböztetéséhez.

Az ötödik a **belső és külső demokrácia kapcsolatával** foglalkozik. Egy párt belső vezetését autoriternek nevezni a szervezeti hatalom elosztására vonatkozik. Önmagában nem alapozza meg minden állítást alkotmányos preferenciáiról vagy kormányzati magatartásáról. Ezek további bizonyítékokat igényelnek, és külön elemző kérdéseknek kell maradniuk.

A kötet maradandó értéke a projektet számára, hogy empirikusan láthatóvá teszi a vezető környező szervezetét. Tanulmányai arra ösztönzik a pontos vizsgálatot arról, **ki javasolhat, kinevezhet, vétőzhat, jóváhagyhat, finanszírozhat és helyettesítheti őket.** Ezek a hatáskörök – és változó eloszlásuk a vezető, közeli munkatársak, képviselői testületek és területi szervezetek között – szilárdabb magyarázatot ad a tartós vezetésre, mint pusztán a személyes kiemelkedés.

Erica Frantz és Andrea Kendall-Taylor összehasonlító pártvezéri szerep-elemzése

Erica Frantz és Andrea Kendall-Taylor központi hozzájárulása az, hogy megmagyarázza, **hogyan befolyásolja a hatalom elosztása a vezetőre gyakorolt korlátokat, amikor az az államot irányítja.** Munkájuk két kérdést kapcsol össze, amelyeket gyakran külön-külön vizsgálnak: miért nem tudják a párttársak visszatartani egy domináns vezetőt, és miért sikerülnek néha a választott vezetők a demokratikus intézmények gyengítésében.

A szerzőség tisztázása fontos: fő összehasonlító tanulmányaikat Joseph **Wright-tal** írták, és több más munkatársat is tartalmaz. A legteljesebb állítás Frantz, Kendall-Taylor és Wright *The Origins of Elected Strongmen: How Personalist Parties Destroy Democracy from Within* (Oxford University Press, 2024) című műve. [Oxford Academic](#)

A tartós, domináns pártvezetésről szóló szélesebb körű vizsgálatod során kutatásuk erőteljes magyarázatot ad az **elit függőségére és a szervezeti korlátokra.** Fő korlátai ugyanolyan fontosak: kiterjedt összehasonlító bizonyítékokat nyújt, de nem rekonstruálják rendszeresen a bizalmas vitákat, vezetői kihívásokat és alkudozási időszakokat minden párton belül.

Az alábbi beszámoló megkülönbözteti publikált eredményeiket az én értékelésemtől a következményekről és korlátokról.

Az érv több kapcsolódó kiadványon keresztül fejlődik. A legrelevánsabb művek a következők:

Megjelenés	Szerzők	Fő hozzájárulás
"A személyre szabott politika globális felemelkedése: Már nem csak diktátorok," <i>The Washington Quarterly</i> 40(1), 2017, 7–19. oldal	Andrea Kendall-Taylor, Erica Frantz, Joseph Wright	Elmagyarázza, hogyan befolyásolja az örökölt szervezeti korlátok és az elit összetartása a személyes hatalmat.
"Hogyan változtatja meg a personalista politika a demokráciákat," <i>Journal of Democracy</i> 32(3), 2021, 94–108. oldal	Erica Frantz, Andrea Kendall-Taylor, Carisa Nietzsche, Joseph Wright	Bemutatja az összehasonlító demokratikus-personalizmus kutatási programot.
"Personalista Kormánypartok demokráciákban," <i>Democratization</i> 29(5), 2022, 918–938. oldal	Erica Frantz, Andrea Kendall-Taylor, Jia Li, Joseph Wright	Meghatározza a pártszemélyiségességet és bemutatja annak összehasonlító mérését.

Megjelenés	Szerzők	Fő hozzájárulás
<i>Demokrácia fenyegetés alatt: Hogyan gyengíti alá a politikai pártok személyesítése a demokráciát</i> , CNAS, 2023	Erica Frantz, Andrea Kendall-Taylor, Joseph Wright, Jia Li, Carisa Nietzsche, Nicholas Lokker, Nikolai Rice	Kialakítja a különbséget az elit ösztönzői és a vezetők korlátozására való képesség között.
<i>A választott erők eredete</i> , Oxford University Press, 2024	Erica Frantz, Andrea Kendall-Taylor, Joseph Wright	Integrálja a pártszervezetet, az intézményi korlátokat és a társadalmi következményeket.
"Demokratikus visszaesés és endogén polarizáció," <i>Political Behavior</i> , 2025-ben online megjelent	Erica Frantz, Andrea Kendall-Taylor, Caner Şimşek, Joseph Wright	Teszteli, hogy a vezetők demokratikus intézmények elleni támadásai generálnak-e polarizációt, és hogyan befolyásolják más pártelit ezt a reakciót.

Ezek a publikációk egy fejlődő kutatási programot alkotnak. Az átfedő adathalmazaik és érveik nem tekinthetők teljesen független replikációknak. bpb-us-e1.wpmucdn.com

A personalizmus fogalma a vezető hatalmáról szól a többi vezető vezető szereplőhöz képest. Egy párt akkor válik személyessé, ha elsősorban vezetője politikai karrierjét fejleszti, és amikor a vezető aránytalanul nagyobb irányítást gyakorol a politika és a személyzet felett. A personalizmus tehát inkább a fok kérdése, nem pedig pusztán egy élesen határolt kategóriába tartozás. bpb-us-e1.wpmucdn.com

Ez egy másik kérdésre irányítja a figyelmet, nem a közismertségtől. Egy politikus uralhatja a kampány tudósításait, miközben sebezhető marad egy parlamenti frakcióval, pártvezetőséggel vagy szervezett frakcióval szemben. Ezzel szemben egy viszonylag karizmatikus vezető olyan alaposan irányíthatja a kinevezéseket, a pénzt és a jelöltséghez való hozzáférést, hogy kollégái nem tudnak hatékonyan ellenállni.

Számos különbség segít abban, hogy a fogalma analitikusan hasznos legyen:

Koncepció	A kérdés, amit megválaszol
Karizma	Miért találják az emberek ezt a vezetőt vonzónak?
Választási személyre szabás	Mennyire forog az egyes politikusok körében a választási verseny?
Populizmus	Hogyan képviselik a "népet", az eliteket és a legitim politikai tekintélyt?
Szervezeti központosítás	Hol koncentrálnak a döntések a párton belül?
Pártszemélyiség	Mennyi autonóm hatalmat tartanak fenn más pártszereplők ezzel a konkrét vezetővel szemben?
Personalista diktatúra	Mennyire alárendelte egy egyén az intézményeket egy autoriter rezsim alatt?

A centralizáció és a personalizmus közötti különbség különös hangsúlyt érdemel. Egy központosított végrehajtó bizottság korlátozhatja elnökét, ha tagjai független hatalommal és

végrehajtható helyettesítési eljárásokkal rendelkeznek. Egy névlegesen decentralizált párt továbbra is személyesen uralható lehet, ha minden helyi tisztségviselő a vezetőtől függ az erőforrások és előrelépés érdekében.

Hasonlóképpen, a personalista pártszervezet önmagában nem bizonyítja, hogy a környező politikai rendszer már diktatúra. Frantz kifejezetten megkülönbözteti a vezető–párt kapcsolatok tanulmányozását demokráciákban a pártok és biztonsági intézmények feletti kontroll szélesebb körű vizsgálatától autoriter rezsimekben. kellogg.nd.edu

Mérési stratégiájuk jelentős hozzájárulás, de azt is meghatározza, mit tud a kutatás megmagyarázni. A 2022-es cikk **542 nemzeti vezetőt ölel fel 106 országban, 1991 januárjától 2020 januárjáig.** Fő egysége a nemzeti vezérigazgató és az azt támogató párt. Nyolc mutatót kombinálnak egy kétparaméteres tétel-válaszmodell segítségével, hogy megbecsüljék az alapvető személyiesség mértékét. bpb-us-e1.wpmucdn.com

A mutatók a vezető pozícióját érintik, mielőtt vezérigazgatóvá válna:

Jelző	Rögzített információk
Párt-létrehozás	Vajon a vezető létrehozta a támogató pártot
Országos kinevezett hivatal	Korábban kinevezett tisztség, amely ehhez a párthoz kapcsolódott
Országos választott tisztségek	Korábban megválasztott tisztség, amely ehhez a párthoz kapcsolódott
Nemzeti pártállás	Korábbi vezetői vagy szervezeti tisztségek
Helyi kinevezett hivatal	Korábban kinevezett helyi hivatal
Helyi választott tisztségek	Korábban megválasztott helyi tisztségek
Független politikai pályafutás	Korábbi független tisztségviselés vagy sikertelen független vezetői jelöltség
Tapasztalat egy bevált pártban	Több mint tíz év tagság egy legalább 45 éves pártban

A kódolt dokumentáció történelmi narratívákat szolgáltat, amelyek mögött állnak ezek a megfigyelések. Megkülönbözteti a különböző alapító kapcsolatokat, nem feltételezné, hogy minden alapító résztvevő volt az egyetlen alkotó. A legtöbb alapvető információ változik a vezetők vagy vezetői varázslatok között, például pártváltás esetén is figyelembe véve a feltételeket; nem nyújt éves megfigyelő nyilvántartást a konszolidációról egy megszakítás nélküli hivatali ciklus alatt. bpb-us-e1.wpmucdn.com

A statisztikai modell többet tesz indikátorok számolásán: lehetővé teszi, hogy azok másképp járuljanak hozzá a becsült latens jellemzőhöz. Van egy lényegi árnyalat is: a korábbi nemzeti párthivatalok személyes szervezeti erőforrásokat biztosíthatnak, míg a korábbi tisztségviselés több formája a meglévő szervezetbe való beágyazódást jelzi. bpb-us-e1.wpmucdn.com

A módszertani kompromisszum jelentős. Az életrajzi bizonyítékok viszonylag átláthatóak, és sok országban gyűjthetők. Mégis, egy életrajz közvetett mutatója a jelenlegi alkupozíciónak. Egy tapasztalt bennfentes fokozatosan átveheti az irányítást egy korábban autonóm pártot; egy alapító tartós kollektív intézményeket építhet. Az empirikus kérdés az, hogy a történelmi mutatók mennyire megbízhatóan megkülönböztetik ezeket az irányokat.

Az eredeti érdeklődésednek a vezetők iránt, akik évtizedeken át uralják a pártokat, ez különösen jelentős. Egy lépésre vonatkozó intézkedés segíthet megmagyarázni, mi következik a csatlakozás után, de önmagában nem tudja pontosan megállapítani, mikor győzte le egy hosszú ideje szolgáló vezető a végső hatékony belső riválist.

Az elit megfelelésről szóló magyarázatuk elválasztja az ösztönzőket a kapacitástól. A 2023-as jelentés azt állítja, hogy a personalista pártok mindkettőt gyengítik.

Először is, azok a kollégák, akiknek karrierje erősen függ a vezetőtől, kevesebb ösztönzőjük van arra, hogy kihívják őt. Lehetőségeik eltűnhetnek a hivatalban lévő képviselővel együtt, így a hivatalban lévő képviselő megőrzése értékesebbé válik, mint az autonóm párthírnév megőrzése.

Másodszor, még elégedetlen kollégák is nem képesek együttműködni. A jelölések, pénzügyi források és kinevezések feletti kontroll független szervezeti bázis nélkül hagyhatja az ellenfeleket. A gyenge helyi szervezet és a korlátozott együttműködési tapasztalat megnehezíti a koordinációt. s3.us-east-1.amazonaws.com

Ezek különálló magyarázatok. Egy politikus őszintén támogathatja a vezetőt; elutasíthatja, de kiszámíthatja, hogy az ellenvélemény tönkretenné egy karriert; vagy hajlandó lázadni, de nem tud megbízható koalíciót összeállítani. Ugyanez a megfigyelhető bizalmi szavazás bármelyik ilyen helyzetből származhat.

Megkülönböztetésük analitikus kiterjesztése négy lehetőséget eredményez:

Kihívásra való hajlandóság	Koordinációs kapacitás	A látszólagos egység valószínű értelmezése
Alacsony	Magas	A kollégák támogatják a vezetőt, de megőrzik a hatékony képességet arra, hogy helyettesítsék őt
Magas	Magas	Szervezett kihívás is lehetséges
Magas	Alacsony	Az elégedetlenség fennmaradhat anélkül, hogy eltávolítanánk
Alacsony	Alacsony	A személyes függőség egyszerre teszi ellenállást vonzóvá és nehézzé

Ez a táblázat a keretrendszer rekonstrukciója, nem pedig egy tipológia, amit formálisan becslnék. Az értéke az, hogy megakadályozza, hogy minden kihívatlan vezetőt egyenlő hatalomnak tekintsünk.

Egy pártvezető biztonsága ezért kevésbé múlik minden elégedetlen kolléga megszüntetésén, inkább azon, hogy megakadályozzák azokat, hogy megbízzanak egymásban. Minden lehetséges kihívónak fel kell mérnie, hogy mások csatlakoznak-e, semlegesek maradnak, vagy jelentik-e a kísérletet. Még a széles körű magánelégedetlenség sem feltétlenül feltétlenül vált kollektív cselekvésre.

Korábbi 2017-es elemzésük segít megmagyarázni a dinamikus elemet. Egy vezető egy támogató koalíciót örököl, amely bizonyos szintű kohézióval és szervezeti erővel rendelkezik. A gyenge vagy töredezett koalíciók több lehetőséget kínálnak az ellenfelek megosztására. A hatalm konsztrálásának ismétlődő sikeres erőfeszítései így hitelesebbé teszik a későbbi

fenyegetéseket kollégákkal szemben, míg a fokozatos változások megnehezítik a koordinált ellenállás megszervezését. bpb-us-e1.wpmucdn.com

Ez a kumulatív dominancia magyarázata: egy korai győzelem megváltoztathatja a következő belső küzdelem feltételeit.

Az empirikus bizonyítékok túlmutatnak a híres erősök egyszerű összehasonlításán. A könyv technikai függeléke elit életrajzokat, jelöltfelméréseket, párt-szervezeti adatokat és kabinet-kinevezéseket elemz. A nagyobb személyiesség összefügg az elit kevesebb párttapasztalatával, erősebb vezetői kontrollal a jelölések és finanszírozás felett, gyengébb helyi szervezettel, valamint rövidebb kabineti mandátummal. A jelölt-felmérések elemzése a személyiességet a kevesebb kormányzati és párt-tapasztalattal is összefüggésbe hozják. bpb-us-e1.wpmucdn.com

Ezek az eredmények azért fontosak, mert megvizsgálják a javasolt mechanizmus megfigyelhető következményeit. Ha a domináns vezetőket tapasztalt politikusok vesznék körül, akik független szervezeti karrierrel és biztonságos pozíciókkal rendelkeznek, a függőség érve kevésbé lenne meggyőző.

Azonban minden indikátor több értelmezést is lehetővé tett:

- A rövid kabineti mandátum megfélemlítést tükrözhet, de gyenge teljesítményt, koalíciós alkukat vagy adminisztratív átszervezést is.
- A tapasztalatlan kinevezettek személyesen függhetnek, de lehet, hogy szakmai politikán kívüli szakértelem miatt is toborozták őket.
- A központosított jelölések támogathatják a személyes irányítást, de megvalósíthatják a közösen elfogadott választási stratégiát is.
- A gyenge helyi ágak csökkenthetik az elit autonómiáját, de nem bizonyítják, hogy minden fontos döntést személyesen diktálnak.

A legerősebb bizonyítékok stratégia tehát ezeket az összehasonlító mintákat ötvözné a vitatott döntések nyilvántartásával: ki javasolt egy cselekvést, ki tiltakozott, milyen erőforrásokkal rendelkeztek az egyes résztvevőknek, és hogyan oldották meg a nézeteltérést.

Ez a megkülönböztetés elengedhetetlen, amikor azt az állítást értékelik, hogy egy vezető "teljesen meghatározza" a pártpolitikát. A kinevezési kontroll ezt a dominanciát hihetőbbé teszi, de nem mutatja ki minden politikai területen.

A könyv a pártbelső függőséget két demokratikus sebezhetőségi csatornával köti össze. Az egyik az intézményeket érinti: a függő pártelit kevésbé képes vagy hajlandó ellenállni a végrehajtó erők azon törekvéseinek, amelyek gyengítik a törvényhozói, bírói és bürokratikus korlátokat. A másik a társadalmat érinti: a pártelit válasza segítenek meghatározni, hogy a támogatók felismerik-e, mentegetik vagy ellenezzék a vezető viselkedését. A szerzők a pártszemélyiességet a demokratikus hanyatlással társítják, a törvényhozási dominancia pedig fontos feltételes tényező. Oxford Academic

A parlamenti következtetés különösen megvilágosító. Az alkotmányos törvényhozás nem gyakorol automatikusan hatékony mértékű korlátozást pusztán azért, mert formálisan rendelkezik a vonatkozó hatáskörökkel. Viselkedése attól is függ, hogy a kormányzó párt törvényhozói képesek a végrehajtótól függetlenül cselekedni.

Ugyanannak a parlamenti többségnek eltérő következményei lehetnek különböző belső eligazítások esetén. Ahol a törvényhozók autonóm karrierrel és vezetőválasztási jogkörrel rendelkeznek, a többség döntően kormányozhat, miközben fenntartja a belső ellenőrzést. Ahol a törvényhozók személyesen a hivatalban lévő képviselőre támaszkodnak, a pártszám növelheti a hivatalban lévő képviselő mozgásszabadságát.

A melléklet mandátumkorlát-elemzése szemlélteti ezt a feltételes érvelést: a personalizmus és a cikluskorlátok megváltoztatására irányuló kísérletek közötti összefüggés statisztikailag szignifikáns, ha a kormányzó párt törvényhozási többséget birtokol, de nem, ha hiányzik. Ez egy konkrét megállapítás, nem pedig bizonyíték arra, hogy minden intézményi eredmény azonos küszöböt követ. bpb-us-e1.wpmucdn.com

Fontos fogalmi védelem, hogy a könyv viszonylag minimális demokrácia-koncepciót használ, amely a versenyválasztásokra és a releváns szabadságokra épül. A gyengült horizontális ellenőrzéseket a demokratikus hanyatlás lehetséges útjának tekinti, nem pedig minden ilyen ellenőrzés csökkentését magától a demokratikus romlásként határozná meg. [Oxford Academic](#)

Ez a különbség teret hagy a lényegi alkotmányos elemzésnek. Egy bíróság joghatóságának megváltoztatása, kinevezések reformja vagy ítélet bírálása nem csupán azzal értékelhető, hogy a bírák elveszítik-e valamilyen befolyást. Meg kell vizsgálni az eljárást, a célt, a helyettesítő garanciákat, valamint a politikai verseny és a polgári szabadságok következményeit.

A polarizáció kezelése túlmutat azon az állításon, hogy a polarizált választók csupán erős vezetőket követelnek el. A 2021-es cikk összekapcsolja a personalizmust a polarizációval és a demokratikus erózióval is, miközben a digitális technológiákat a személyre szabott politika lehetséges elősegítőiként is figyelembe veszi. [Demokrácia folyóiratai](#)

A kutatási kérdés az, hogy a polarizációt az is generálhatja-e, amit a vezetők a választás után tesznek. Ez fontos a pártvezetés számára, mert a kollégák befolyásolják, hogyan értelmezik a támogatók ezeket a cselekedeteket. Támogatásuk, hallgatásuk vagy elítélésük befolyásolhatja, hogy egy vitatott intézkedés elfogadott-e a párthűség kifejezésévé.

A 2025-ös cikk egy amerikai felmérési kísérlet, 39 demokrácia választási felmérései és összehasonlító makroszintű adatok alapján vizsgálja ezt. Kísérleti bizonyítékai minősítettek: az összehasonlítás nem volt statisztikailag szignifikáns; támogató eredmények jelentek meg a republikánusoknál, különösen az alapvető bírósági ismeretekkel rendelkező választadónál, de a demokratáknál nem. A párttárs elítélés eltávolította a releváns kísérleti összehasonlításokban megfigyelt hatást. A pilot 1 982 választadót vett részt, és nem volt előre regisztrálva. A megfigyelő elemzésekben az elit támogatását pártszemélyiségesség alapján állapítják meg, nem pedig minden elit nyilatkozatából közvetlenül mérve. [Springer Nature Link](#)

Ennek következtében a kísérlet egy lehetséges mechanizmust támogat bizonyos körülmények között. Nem bizonyítja, hogy minden választó, párt vagy nemzeti kontextus egyformán reagál.

Fontos különbség van az absztrakt demokratikus elkötelezettségek és a konkrét viselkedésre adott válaszok között. Lehet, hogy valaki egy felmérésben támogatja a demokráciát, miközben nem ért egyet egy megfigyelővel abban, hogy egy adott vezető cselekedete veszélyeztet-e azt. Következésképpen a 2022-es tanulmány megnövekedett polarizációt mutat a personalista vezetés után, de a módosított elemzésekben nem talál statisztikailag szignifikáns csökkenést a demokrácia iránti összesített közvélemény támogatásában. bpb-us-e1.wpmucdn.com

További kutatás érdekében ez legalább három eredményt kell választani: a demokrácia iránti támogatás vallása, bizonyos jogsértések elismerése, valamint a párt választási büntetésének hajlandósága.

Ellenpéldák szükségesek az érv helyes értelmezéséhez. Egy interjúban Frantz Macron En Marche című ügyét tárgyalja, mint egy személyiségi párt-ügyet, amely nem hozta létre a megvitatott időszakban a várt széles körű demokratikus visszaesési mintát. Lehetséges magyarázatként tapasztalt, képzett tisztviselők kinevezését azonosítja, miközben elismeri a bizonytalanságot. kellogg.nd.edu

Az elemzési következtetés az, hogy egy párt megalapítása és irányítása önmagában nem elegendő a nemzeti eredmény meghatározásához. Meg kell vizsgálnunk a kinevezettek erőforrásait, a környező intézményeket, a koalíciós követelményeket és a vezető tényleges döntéseit is.

A domináns pártvezetők tanulmányozásához ez ösztönzi a különbséget a következők között:

1. **Eredet:** hogyan szerzett pozíciót a vezető a párton belül.
2. **Irányítás:** milyen döntéseket és erőforrásokat irányíthat a vezető.
3. **Az irányítás használata:** mit választ a vezető ezzel a hatalommal.
4. **Következmények:** vajon ezek a cselekedetek megváltoztatják-e a belső versenyt vagy a nemzeti demokráciát.

E négy szakasz összeomlása körkörös magyarázatot eredményezne: a vezetőt személyeskönyvnek bélyegeznék egy káros kimenetel miatt, és ez a címke állítólag magyarázná az eredményt.

Történelmi kódolásuk segít elkerülni ezt a problémát. Ennek ellenére az időbeli rendezés nem tud minden alternatív magyarázatot kizárni.

Korábbi diktatúráik kutatása megmutatja, miért fontos az összehasonlító csoport. A "Pathways to Democratization in Personalist Dictatorships," *Democratization* 24(1), 2017, 20–40. oldal, Frantz és Kendall-Taylor szerint a personalista diktátorok, akik pártot hoznak, nagyobb valószínűséggel demokratizálódnak, mint azok, akik már meglévő pártokkal szövetkeznek vagy kormányoznak nélkülözni. Magyarázatuk a békés mozgósítás lehetőségeire és az elit hálózatok változásaira vonatkozik. tandfonline.com

Ez nem közvetlenül ellentmond a későbbi demokratikus párt-érvelésüknek. A kiindulópontok és összehasonlítások eltérnek. Egy már személyre szabott diktatúrán belüli szervezet létrehozása lehetőségeket nyithat meg, amelyek korábban hiányoztak. Egy választott vezető uralma a kormánypárton gyengítheti a korábban létező korlátokat.

A tágabb tanulság az, hogy egy párt létezése, szervezeti ereje és függetlensége a vezetőtől különálló jellemzők. Egyik sem szabad univerzális helyettesítőként használni a többieket.

A legerősebb módszertani kritika az oksági azonosításra és a mutatók és a tényleges döntéshozatali folyamatok közötti távolságra vonatkozik. Több minősítés is különös figyelmet érdemel.

Először is, a vezető–párt kapcsolatok mérése a csatlakozás előtt csökkenti annak veszélyét, hogy a vezetőket későbbi viselkedésük alapján osztályozzuk. Ez nem teszi a pártszemélyiességet véletlenszerűen kiosztva. A korábbi pártrendszer összeomlása, intézményi gyengeség, gazdasági válság vagy társadalmi konfliktus befolyásolhatja a personalista vezető megjelenését és későbbi demokratikus instabilitását. Maga a mérési cikk elismeri a maradék kihagyott változó kockázatokat. bpb-us-e1.wpmucdn.com

Másodszor, a releváns tárgy néha változik a vezető mandátuma alatt. Az eredetileg kiválasztott politikai körülmények tíz évvel később rossz levezetéssé válhatnak a pártból. Az első sebezhetőség és a progresszív elfogás vizsgálata ehhez hasonló, de eltérő méréseket igényel.

Harmadszor, a fő vezetőközpontú adathalmazuk nem képes automatikusan megválaszolni minden pártvezetéssel kapcsolatos kérdést a végrehajtó hivatalon kívül. Egy erős pártelnök, aki irányítja a hivatalban lévő miniszterelnököt, vagy egy évtizedeken át irányítja a jelöléseket irányító ellenzéki vezető, egy másik megfigyelési problémát vet fel.

Negyedszer, a széles körű összehasonlítások nem mérik közvetlenül minden kolléga motivációját. Egy törvényhozó támogathatja a végrehajtói terjeszkedést ideológiai egyetértés, választási számítás, intézményi meggyőződés, személyes függőség vagy több ok együttes miatt. A függőség kizárólag a megfelelőségéből kikövetkeztetése megismételné azt a mérési nehézséget, amelyet a szerzők el akarnak kerülni.

Ötödszer, a sikeres vezetőváltás és a demokratikus visszafogott korlátozás külön eredmények. Egy párt eltávolíthat egy vezetőt, miközben fenntartja a kizáró programot. Megtarthatja a domináns vezetőt, miközben az alkotmányos és választási korlátozások továbbra is érvényesek. A párt autonómiája potenciális visszafogottság forrása, nem elegendő definíciója a demokratikus erénynek.

Hatodik, a hiányzó megfigyelések számítanak. A könyv melléklete kifejezetten tárgyalja a demokrácia iránti köztámogató intézkedés jelentős, nem véletlenszerű hiányosságait, ami megnehezíti a keresletoldali magyarázatok végleges kizárására irányuló törekvéseket. A megbízhatósági ellenőrzések javítják a bizalmat, de nem rendeznek minden versengő számlát. bpb-us-e1.wpmucdn.com

Ezek a minősítések nem semmissé teszik a kutatást. Azonosítják a megfelelő bizalomszintet: a tanulmányok értelmes összehasonlító mintákat állapítanak meg, és több elméleti következményt tesztelnek, miközben a fontos párton belüli mechanizmusokat közvetlenebb vizsgálatra nyitják.

A vezetőkről szóló vizsgálatodhoz, akik évtizedeken át túlélnek a belső riválisokat, a keretrendszer akkor válik a leghatékonyabb, ha autonóm erőforrásokról és hiteles helyettesítésről van szó. Én részletes esettanulmányok szervezésére használnám az alábbi megfigyelések köré:

Dimenzió	Bizonyíték szükséges a párton belül
Jelölt kiválasztása	Ki jelölhet, megvétőzhat vagy eltávolíthat jelölteket, ha a preferenciák ütköznek?
Pénzügyi függetlenség	A rangidős riválisok szerezhetnek és oszthatnak erőforrásokat a vezető engedélye nélkül?

Dimenzió	Bizonyíték szükséges a párton belül
Szervezeti alapok	A helyi ágak, parlamenti csoportok vagy kapcsolódó szervezetek függetlenül felelnek a riválisoknak?
Karrierlehetőségek	Megtarthatja-e egy ellenvéleményű tisztséget, befolyást vagy életképes politikai karriert, miután kihívja a vezetőt?
Koordináció	Képesek a potenciális kihívók kommunikálni és hiteles elkötelezettségeket tenni egymás iránt?
Politikai hatáskör	Vannak dokumentált esetek, amikor a kollektív testületek elutasítják vagy jelentősen módosítják a vezető javaslatát?
Pótlás	Alkalmazhatók-e a vezetőeltávolítási eljárások a gyakorlatban a hivatalban lévő képviselő ellen?
Változás az idővel	Mely hatalmak léteztek a vezető felemelkedése előtt, és melyikek tűntek el a hivatali idő alatt?

Ezek a kérdések kiterjesztik az összehasonlító érvet az Ön által eredetileg azonosított központi döntéshozatali folyamatokba. Emellett lehetővé teszik a kulcsfontosságú különbséget egy olyan vezető között, aki ismételten nyer valódi belső verseket, és aközött, aki fokozatosan megszünteti azokat a feltételeket, amelyek alatt értelmes viták zajlanak.

Frantz, Kendall-Taylor és munkatársaik különösen értékesek abban, hogy megmagyarázzák, miért fontos ez a megkülönböztetés a párton túl. Munkájuk révén a vezető pártkollégák függetlensége fontos részévé válik a végrehajtó visszafogottság magyarázatában. Annak pontos megállapítására, hogy egy adott vezető hogyan szerzi meg, tartja fenn vagy veszíti el ezt a dominanciát, összehasonlító bizonyítékokat kell összekapcsolni a vitatott döntések, szervezeti változások és vezetői kihívások részletes történelmi vizsgálatával.

Nicole Bolleyer elemzése a pártvezéri szerepről

Nicole Bolleyer jellegzetes hozzájárulása, hogy **a pártvezetést a személyes hatalom, a szervezeti fejlődés és a párt túlélési képessége közötti kapcsolaton keresztül magyarázza.** Munkája megmutatja, miért ütközhetnek egy vezető közvetlen érdekei a szervezet hosszú távú érdekeivel – és miért lehet egy tartós szervezet felépítése néha erős vezetést erősíteni, ahelyett, hogy kiszorítaná azt.

A vezetőkről szóló vizsgálatodhoz, akik hosszú időn át uralják pártjaikat, három különbség különösen fontos:

- A vezető túlélése és a párt túlélése különböző eredmények.
- A szervezeti intézményesítés és a belső demokrácia különböző tulajdonságok.
- A párt kollektív döntések érvényesítésére való képessége és a vezető személyes hatalma az ellenfelek felett különböző hatalomformák.

Ezek a különbségek az új pártok, a már kialakult kormánypártok, a vezetési folytonosság és a belső konfliktusszabályozás kutatásaiban is megjelennek. Néhány kizárólag szerződött; másokat együttműködött dolgoztak ki.

Fő kiindulópontja a "vezető–struktúra dilemma". *Az Új Pártok a régi pártrendszerben: Kitartás és hanyatlás hét demokráciában* (Oxford University Press, 2013) című művében Bolleyer 140 szervezetileg új pártot vizsgál, amelyek 17 demokráciában léptek be a nemzeti parlamentbe 1968 és 2011 között. A könyv összehasonlító kvantitatív elemzést ötvözi szervezeti esettanulmányokkal. Központi dilemmája, hogy az alapítók, akik befolyásukat akarják védeni, ellenállhatnak a tartós kollektív cselekvéshez szükséges struktúráknak. A nemzeti alapítók ellenállhatnak egy autonóm, parlamentön kívüli szervezetnek; a helyi alapító aktivisták ellenállhatnak egy hatékony nemzeti vezetésnek. [Oxford Academic](#)

Ez nagyobb keretet ad az érvelésnek, mint egy kizárólag az ambiciózus nemzeti vezetők elmélete. Szervezeti akadályok különböző szinteken is kialakulhatnak. Egy központi alapító félhet a független regionális vezetőktől, míg a regionális aktivisták attól tartanak, hogy elveszítik az irányítást a nemzeti szakemberek javára.

Az elemző kérdés tehát az, hogy a szereplők hogyan osztják el a hatalmat a szervezet fejlesztése során. Az ágakról, tagságról, kinevezésekről, pénzügyekről és fegyelmi eljárásokról szóló döntések egyidejűleg befolyásolják:

1. A párt hatékony működésének képessége.
2. A hatalom elosztása a résztvevők között.
3. Bizonyos tisztségviselők biztonsága.
4. A vezetői utódlás lehetősége.

A dilemma hasznos rekonstrukciója a következő. Az alapítónak kompetens kollégákra lehet szüksége a párt bővítéséhez, de a hozzáértő kollégák saját hírnevüket és támogatóikat szerezhetik. Az alapítónak stabil eljárásokra lehet szüksége a tevékenységek koordinálásához, de ezek az eljárások másoknak érvényesíthető igényeket adhatnak. A hatalom delegálása megoldja a szervezeti problémákat, miközben potenciális korlátokat teremt.

Ez az én elemző kidolgozásom Bolleyer keretrendszeréről. Ez megmagyarázza, miért nem kell a szervezeti alulfejlődés pusztán alkalmatlanságból erednie: tükrözheti azokat a döntéseket is, amelyek előnyösek a jelenlegi vezetés számára.

A párteredet határozza meg azokat az erőforrásokat és korlátokat, amelyek a vezetőkkel szembesülnek. Bolleyer és Evelyn Bytze ezt az érvet fejtik ki a "Origins of Party Formation and New Party Success in Advanced Democracies" című *European Journal of Political Research* 52(6), 2013, 773–796. o.

Megkülönböztetik a vállalkozói formációkat azoktól, amelyeket alapításukban már meglévő társadalmi szervezetek támogatnak. Az ilyen támogató szervezetek tapasztalt személyzetet, hálózatokat és elkötelezettségeket biztosíthatnak, amelyek megelőzik magát a pártot. 17 demokráciában található 120 új parlamenti párt elemzése azt mutatja, hogy a gyökerező formációk nagyobb eséllyel tartják meg parlamenti képviselőket. Ugyanakkor kifejezetten elismerik, hogy a statisztikai összefüggés nem közvetlenül teremti meg minden közvetítő mechanizmust, amely összeköti az eredetet, vezetői választásokat és intézményesülést.
studylib.net

A vezetői elemzés szempontjából a legfontosabb következtetés, hogy az örökölt erőforrások gyakran örökölt kötelezettségekkel járnak.

Egy politikus, aki egy személyes választási projekt köré szervez szervezetet, kezdetben jelentős mérlegelési jogkörrel rendelkezhet. Egy politikus kialakult szövetségekből származik olyan szereplőkkel, akik már rendelkeznek identitással, eljárásokkal és választókerületekkel.

Az összehasonlítás a következőképpen fejezhető ki:

Szervezeti kiindulópont	Lehetséges előny a vezetőség számára	Potenciális korlát
Vállalkozói formáció	Nagyobb szabadság a struktúrák tervezésében és az együttműködők kiválasztásában	A vezetőknek tartós elkötelezettségeket és szervezeti kapacitást kell kialakítani
Meglévő csoportok által támogatott alapítás	Hozzáférés személyzethez, hálózatokhoz, készségekhez és kialakult hűséghez	A támogató csoportok képviselőket követelhetnek és ellenállhatnak az egyoldalú döntéseknek
Tapasztalt nemzeti politikusok által alapítás	Parlamenti szakértelem és kormányzati ismeretek	Az alapítók előnyben részesíthetik a tisztségviselést a szervezetépítéssel szemben
Alulról szerveződő aktivisták által alapítás	Támogatók mozgósítása és kollektív elkötelezettségek kialakítása	A központi koordinációval szembeni ellenállás akadályozhatja a nemzeti fejlődést

Az utolsó két sor egy másik dimenziót érint, mint az első kettő: az alapítók politikai helyzetét. Egy vállalkozói pártot nem feltétlenül kell egy politikai kívülálló alapítani, és egy társadalmilag gyökerező pártnak nem kell hiányolnia tapasztalt politikusok.

Ez a megkülönböztetés megakadályozza, hogy a "vállalkozói", "kívülálló" és "személyi" címkék legyenek egymás felcserélhetőjei.

Ez egy pontosabb alapító hatalom leírását is sugallja. A vezetők uralkodhatnak, mert személyesen biztosították nélkülözhetetlen erőforrásokat, mert ők irányítják a hozzáférést mások által biztosított erőforrásokhoz, vagy mert a szervezeti elrendeződés lehetővé teszi számukra, hogy a versengő csoportok között döntsenek. Ezek a mechanizmusok eltérő bizonyítékokat igényelnek.

Az intézményesítésnek strukturális és attitűdális dimenziói egyaránt vannak. Ezt különösen világossá teszik Bolleyer és Saskia P. Ruth a "Elite Investments in Party Institutionalization in New Democracies: A Two-Dimensional Approach" című művében, *The Journal of Politics* 80(1), 2018, 288–302. o.

Megkülönböztetik:

Dimenzió	Jelentés
Rutinizáció	A kapcsolatok és tevékenységek rendszeressé, kijelenthetővé válnak, és a bevált gyakorlatok vezérelnek
Értékinfúzió	A követők ragaszkodnak a párt fennmaradásához, túlmutatva a közvetlen instrumentális előnyökön túl

Megfogalmazásuk lehetővé teszi a rutinizációt formális ágakon vagy informális közvetítő hálózatokon keresztül. Kifejezetten lehetővé teszi a rutinizált szervezeti bázist a jelentős vezetői autonómia mellett. Ezért az intézményesítést nem lehet egyszerűen a vezetők tagjainak erősebb elszámoltathatóságával azonosítani. saskiaruth.com

Ez Bolleyer egyik legfontosabb hozzájárulása a domináns vezetők tanulmányozásához.

Vegyünk két hipotetikus pártot. Mindkettőnek van vezetője, aki stratégiai irányt határoz meg. Az elsőben a fiókok rendszeresen találkoznak, tapasztalt tisztviselők képezik a toborzókat, a belső viták elismert eljárásokat követik, és a tagok erősen azonosulnak a szervezettel. A másodikban a kinevezések kiszámíthatatlanul változnak, a helyi egységek időszakos személyes beavatkozásra támaszkodnak, és a támogatók csak addig maradnak, amíg az alapító választási szempontból ígéretesnek tűnik.

Mindkettő erősen központosított lehet. A koordinált cselekvés és utódlás esélyei azonban nagyon eltérőek.

Ezzel szemben egy fél bonyolult szabályokkal, de gyenge kötődéssel rendelkezik. A résztvevők engedelmessékedhetnek, miközben a tisztségviselés vonzó marad, és távozhatnak, amikor annak előnyei csökkennek. Egy másik szervezet erős hűséget válthat ki, miközben megbízhatatlan eljárásokkal küzd.

E dimenziók elkülönítése így javítja a vezetői utódlás elemzését. Az alapító távozás után való túléléshez meg kell vizsgálni, mi marad az utód számára: kialakított eljárásokat, rátermett személyzetet, kollektív hűséget, vagy pusztán egy név és választási emlékezet.

A 2018-as tanulmány 88 pártot vizsgál 18 latin-amerikai demokráciában, szakértői felmérés mutatókkal és többváltozós regresszióval. Méri az intézményesedéshez elősegítő struktúrákat és gyakorlatokat: a szervezeti infrastruktúrát a rutinizációhoz, és a tartós párthűséghez való fellépést az érték beépítése érdekében. Ezek az elit befektetések informái, nem pedig minden követő kötődésének vagy vezetőjének szándékának közvetlen mérései. saskiaruth.com

Ez a mérési különbség számít. Egy párt történelmi szimbólumainak használata azt bizonyítja, hogy az elit ápolja a szervezeti azonosságot; nem bizonyítja, hogy minden tag egyformán erős azonosulást tapasztal.

Bolleyer beszámolója lehetővé teszi, hogy erős vezetés hozzájáruljon az intézményesítéshez. A vezetés és a szervezet közötti feszültség feltételes. Könyve megkülönbözteti a szervezeti elhanyagolást a szelektív befektetésektől, amelyek tartós rutinokat és lojalításokat eredményeznek. A vállalkozói pártokról szóló tárgyalás szembeállítja a gyenge szervezetépítést a dán Néppárt toborzásba és elkötelezettségbe való befektetésével. Emellett a részleges intézményesítést sebezhetőség forrásaként kezeli, amikor az alapító generáció távozik. Oxford Academic

A kapcsolódó elemző kérdés az, hogy a vezető cselekedetei olyan képességeket hoznak-e létre, amelyek folyamatos személyes beavatkozás nélkül működhetnek.

Például minden jelölt személyesen kiválasztása azonnali megfelelést biztosíthat. Egy szűrő- és képzési rendszer létrehozása szintén biztosíthatja a megfelelőséget, de egy olyan szervezeti mechanizmust ad, amely potenciálisan túléli az alapítót. A két megállapodás hasonlóan nézhet ki egy sikeres hivatalban lévő hivatali idő alatt, miközben a távozás után eltérő eredményeket hozhat.

Ez három eredmény megkülönböztetését sugallja:

- A jelenlegi vezetőnek való engedelmesség fenntartása.
- A párton belüli összehangolt tevékenység fenntartása.
- A szervezet fenntartása a vezetőváltások ellenére.

Egy vezető elérheti az elsőt anélkül, hogy a másik kettőt elérné. Ugyanígy a szervezeti fejlődés mindhárom eredményt hosszú ideig előállíthatja.

Bolleyer keretrendszere különösen hasznos, mert ezekre a kombinációkra irányítja a figyelmet, ahelyett, hogy feltételezné, hogy minden erős vezető feltétlenül hagy gyenge szervezetet.

A pártok kormányba lépéséről szóló tanulmánya a vezetést a szervezeti alkalmazkodás forrásaként azonosítja. Joost van Spanje-val és Alex Wilson-szal együtt Bolleyer publikálta "New Parties in Government: Party Organization and the Costs of Public Office" című művét, *West European Politics* 35(5), 2012, 971–998. oldal.

A tanulmány ötvözi 111 párt elemzését 16 országban a Dán Néppárt és az Északi Liga esettanulmányaival. Megállapítja, hogy a kormány belépése vagy támogatása szervezetenként

erősítheti az új pártokat. A vezetés új erőforrásokat oszthat át, és átalakíthatja a viszonylag rugalmas struktúrákat.

A dán ügy konkrét eljárási bizonyítékokat szolgáltat: a hierarchikus fegyelem mellett a vezetés rendszeres kapcsolatot alakított ki parlamenti képviselőkkel, mentorálást, képzéseket, valamint kapcsolatokat a nemzeti képviselők és helyi aktivisták között. Az esetelemzés törvényeket, belső szabályzatokat, meglévő kutatásokat és öt dán pártképviselekkel készített interjút használ. [researchgate.net](https://www.researchgate.net)

Ez azt jelenti, hogy a vezetői hatékonyság magában foglalja a kommunikáció és toborzás, valamint a parancsnokság irányítását is.

A rutinos konzultáció megakadályozhatja, hogy a nézeteltérések közfellázadássá fajuljanak. A képzés kompetensebbé teheti a képviselőket és viselkedésüket kiszámíthatóbbá teheti. A toborzási eljárások csökkenthetik a csak ideiglenes választási lehetőség által vonzó jelöltektől való függőséget.

Ezek a mechanizmusok erősíthetik a domináns vezetőt, de kollektív képességeket is teremtenek. Ennek megfelelően egy részletes tanulmánynak fel kell tennie a kérdést, hogy a látszólagos pártegység főként fenyegetett szankciókon, rendszeres konzultációkon, közös kötelezettségvállalásokon vagy valamilyen kombináción alapul-e.

Fontos módszertani különbség van a szervezeti és választási eredmények között. Egy párt munkatársakat, szakértelmet és megbízható eljárásokat szerezhet úgy, hogy szavazatokat veszít. A kormányzati kutatás szervezeti megerősítésről szóló megállapítását nem szabad egyetemes állításként értelmezni, miszerint a kormányzati részvétel javítja a választási teljesítményt.

A vezetői folytonosság azonosítható helyet foglal el kvantitatív kutatásában. Bolleyer és Bytzek "Új pártteljesítmény áttörés után: párt eredete, építése és vezetése" című műsora, *Party Politics* 23(6), 2017, 772–782. o., 135 szervezetileg új pártot vizsgál 17 demokráciában 1968 és 2015 között.

Többszintű elemzése kiemeli a párteredetet, a szervezetépítésre rendelkezésre álló időt és a vezetési folytonosságot, mint fontosak a választási támogatás fenntartásához a parlamenti belépés után. A közvetlen kormányzati részvétel statisztikailag nem befolyásolja a következő választási teljesítményt. [Nicole Bolleyer, Evelyn Bytzek, 2017](#)

A kérdésedhez ez a legközvetlenebb kvantitatív tanulmány a vezetői folytonosságról a fő újpárti publikációi között. Ennek ellenére az értelmezése óvatosságot igényel.

A folytonosság megőrizheti a felhalmozott tudást, a nyilvános elismerést, a munkakapcsolatokat és a belső koordinációt. Ezek az előnyök különösen fontosak lehetnek azután, hogy egy új párt belép a parlamentbe, és ismeretlen feladatokat kell kezelnie.

De a folytonosság és az uralom analitikusan különálló. Egy hivatalban lévő tag azért maradhat, mert kollégák továbbra is hatékony eljárásokkal támogatják, vagy mert a hatékony helyettesítés lehetetlenné vált.

Hasonlóképpen, a folytonosság és a választási teljesítmény közötti összefüggés nem bizonyítja, hogy az állandó vezetés optimális. Vezetői változások azért történhetnek, mert egy párt már nehézségekkel küzd. Ahhoz, hogy azonosítsuk magának a helyettesítés hatását, meg kell különböztetni az önkéntes utódlást, nyugdíjazást, betegséget, belső bukást, valamint a romló választási esélyekre adott válaszokat.

Egy produktív kiterjesztés azt vizsgálná, hogy az intézményesített pártok egyre kevésbé lesznek-e függővé a vezetési folytonosságtól. Ez közvetlenül azt vizsgálná, hogy a szervezeti fejlesztés helyettesíti-e az alapító koordináló szerepét.

A meglévő pártokról alkotott elemzése azt mutatja, hogy a vezetők szervezeti stratégiái a kormányzati erőforrásokhoz való hozzáférés révén változnak. "Inside the Cartel Party: Party Organization in Government and Opposition], *Political Studies* 57(3), 2009, 559–579. oldal, Bolleyer a Fianna Fáil-t vizsgálja.

Feltárja a feszültséget a szervezeti határok, a helyi kontrollált jelöltválasztás és a nemzeti vezetés parlamenti összetartásra való szükséglete között. A kormányzati források segíthetnek az együttműködés fenntartásában szelektív előnyökön keresztül. A tisztség elvesztése növeli a belső szervezeti támogatás újjáépítésének ösztönzőit.

A tanulmány olyan mechanizmusokat vizsgál, mint a jelöltek szűrése, tagságszabályozás, erősebb központok és a helyi toborzásba való beavatkozás. Egy példa Charles Haughey szerepére vonatkozik a választókerületi szervezés és toborzás felügyeletében, miközben a jelöltek kiválasztása formálisan helyben maradt. paperzz.com

Ez az elemzés bonyolítja azt az elképzelést, hogy egy erős kormányzó egyszerűen függetlenné válik a párttól.

A függőség formája is változhat. Egy vezető ideiglenesen kevésbé támaszkodhat a tagsági hozzájárulásokra, mert a kormányzat alternatív forrásokat biztosít. Mégis, ez a rendszer sebezhetőséget teremthet, amikor ezek az erőforrások eltűnnek.

A releváns kérdések ezután a lojalitás összetételét érintik. A parlamenti képviselők és aktivisták azért működnek együtt, mert azonosulnak a szervezettel, mert kinevezéseket várnak, mert szükségük van a vezető választási felhívására, vagy mert a bevezetett eljárások összekötik őket?

Egy olyan vezetés, amely biztosnak tűnik a kormányban, az ellenzékben felfedezheti, hogy a látszólag hűséges hálózatokat közhivatalhoz kapcsolódó erőforrások tartják fenn.

Későbbi Fianna Fáil tanulmánya azt is megmutatja, miért nem kell a tagsági jogok bővítése egyenesen szétosztatni a hatalmat. Liam Weeks-szel együtt Bolleyer publikálta "From Cartel Party to Traditional Membership Organisation: The Organisational Evolution of Fianna Fáil" című művét, *Irish Political Studies* 32(1), 2017, 96–117. oldal.

A szerzők a párt 2011-es választási összeomlását körülvevő szervezeti reformokat vizsgálják. A reformok közé tartozott a szélesebb szavazati jogok, az elektori kollégium vezetőválasztásához, valamint a tagsági jog a koalíciós részvétel felett. Értelmezésük hangsúlyozza a szervezeti integrációt: a reformok a parlamenti tisztségviselőktől a központi szervezet felé helyezték át a befolyást, nem pedig egyszerűen a hatalmat a hétköznapi tagokra helyezték át. cora.ucc.ie

A vezetői kutatás során a gyakorlati tanulság az, hogy azonosítsuk, ki veszíti el hatalmát, amikor a részvétel bővül.

Egy reform gyengítheti a helyi parlamenti híreket, megerősítheti a központokat, és egyidejűleg további szavazatokat adhat a tagoknak. A vezetői szavazólapon szereplők számát számolva nem tudja mindezeket a változásokat megragadni.

Egy teljesebb értékelés a következőket vizsgálná:

- Ki határozza meg a részvételre való jogosultságot.
- Ki jelölhet jelölteket.
- Aki irányítja a napirendet és az információt, amelyeket a választók számára szolgáltatnak.
- Hogy a tagok dönthetnek-e el.
- Hogy az eredmény köti-e az elnökséget.
- Melyik szervezeti szereplők kapnak irányítást a megvalósítás felett.

Ezek az elemzés kiterjesztései, nem pedig olyan eredmények, amelyeket mind a Fianna Fáil cikknek kellene tulajdonítani.

Hierarchia, stratarhia és szövetség tipológiája egy újabb módot kínál a vezetői hatalom meghatározására. "Új pártszervezet Nyugat-Európában: A párthierarchiák, stratarhiák és szövetségek," *Party Politics* 18(3), 2012, 315–336. o., a szervezeti elrendezéseket a főbb kompetenciák és erőforrások eloszlása szerint differenciálja, beleértve a jelöltek kiválasztását, pénzügyet és konfliktusrendezést, valamint a nemzeti szervekben nyújtott területi képviselést.

Bolleyer alkalmazza a tipológiát az 1978 óta nyolc nyugat-európai demokráciában alapított tartós új pártokra. Elkerüli, hogy minden eltérést a központosított hierarchiától ugyanaznak a szervezeti formának tekintsék. [Nicole Bolleyer, 2012](#)

Fontossága a domináns vezetők tanulmányozásában módszertan. A "centralizációt" tevékenység szerint kell bontni.

Egy nemzeti vezető irányíthatja a közpolitikai nyilatkozatokat, míg a helyi szereplők a jelöléseket. A regionális szervezetek kezelhetik a pénzt, de a koalíciós megállapodások országos jóváhagyására számíthatnak. Egy nemzeti végrehajtó hatóság fegyelmi jogkörrel rendelkezhet anélkül, hogy irányítaná a vezetőválasztási eljárást.

Ezek a megállapodások különböző sebezhetőségeket teremtenek a kihívók és a hivatalban lévő képviselők számára. Egy független jelöléssel és pénzügyi forrásokkal rendelkező rivális más pozíciót tölt be, mint egy helyettes, akinek befolyása teljes mértékben az elnök kinevezésén múlik.

A tipológia segít ilyen kérdések megfogalmazásában; nem szabad közvetlen statisztikai bizonyítékként bemutatni, hogy egyetlen szervezeti modell mindig hosszabb vezetői időszakot eredményez.

Bolleyer konfliktusszabályozásról szóló munkája különösen releváns a belső riválisok legyőzésére. Cikke "Party Conflict Regulation and Intra-Party Hierarchy in Contemporary

Party Organization," *Irish Political Studies* 37(2), 2022, 172–195. o., megkülönbözteti a **szervezeti** irányítást a **vezetői hatalomtól**.

Vizsgálja a párttörvények megfigyelési és fegyelmi mechanizmusait Németországban, Spanyolországban, az Egyesült Királyságban és Írországban, figyelembe véve mind az ideológiai különbségeket, mind a jogi szabályozás változatosságait. Ez a megkülönböztetés lehetővé teszi annak tanulmányozását, hogy a felek hogyan tartják fenn a kollektív működést anélkül, hogy feltételeznénk, hogy minden fegyelmi mechanizmus egyoldalú hatalmot ad a nemzeti vezetőnek. epub.ub.uni-muenchen.de

Ez pontos vizsgálati irányt nyit a belső dominancia vizsgálatára.

A szankciók létezése nem elegendő a személyes kontroll megállapításához. A lényeg, hogy ki kezdeményezi az eljárást, ki határozza meg a tényeket, ki értelmezi a szabályokat, és ki felülvizsgálhatja a döntést.

Egy rivális számára, aki vezetői kihívást fontolgat, ezek között jelentős különbség van ezek között:

Fegyelmi rendszer

A vezető közvetlenül irányítja a kezdeményezést és a végső döntést

A kollektív végrehajtó hatalom a beszedett eljárások szerint dönt

Független belső bíróság bírálja a szankciókat

Tagság jóváhagyása szükséges

Külső jogi felülvizsgálat elérhető

Következmények egy potenciális kihívóra

Magas szintű kitettség a diszkrecionális megtorlásnak

Függés az adott végrehajtó szervezet összetételétől és autonómiától

Lehetséges védelem egy külön intézményi csatornán keresztül

A vezetőségnek támogatást kell biztosítania a közvetlen tisztségviselőkön túl

Néhány döntés a párton kívül is megvitathatható

Ez a táblázat Bolleyer megkülönböztetésének elemző alkalmazása. Célja, hogy elválassza a szervezeti szabályok megőrzésének képességét a vezetői versengés elnyomásának képességétől.

Ez a különbség megakadályozza a normatív rövidítést is. Egy hatékony fegyelem nélküli párt a gyakorlatban nem feltétlenül demokratikusabb: lehetővé teheti, hogy a befolyásos informális szereplők elkerüljék a kollektívan elfogadott szabályokat.

A bírósági kutatás szokatlanul közvetlen bizonyítékokat nyújt a belső döntéshozatalról.

Bolleyer, Felix-Christopher von Nostitz és Nils-Christian Bormann "Judicial Decision-Making within Political Parties: A Political Approach," *Party Politics* 25(5), 2019, 724–735. o., 1 088 nemzeti bírósági döntést elemz hat német pártban 1967 és 2015 között.

A függő változó az, hogy egy ügyet elfogadnak-e tárgyi tárgyalásra. A felvétel valószínűbbé válik választási vereségek és kormányzati tisztség elvesztése után, míg a magasabb mértékű politikai megállapodás alacsonyabb felvétellel jár. Az elemzés nem talál statisztikailag szignifikáns belépési előnyt az elit jelentkezők számára a normál tagokhoz képest. repository.essex.ac.uk

Ezek párton belüli bírálói testületek, és az eredmény, amelyet vizsgálnak, az ügy beismerése – nem az, hogy a vezető nyer-e a végső vitát.

Az eredmények alátámasztják azt az állítást, hogy a politikai kontextus befolyásolja, hogyan kerülnek a konfliktusok hivatalos elbírálásba. Nem bizonyítják, hogy a bíróságok egyszerűen engedelmeskednek a vezetőknek.

Valójában három különböző mechanizmus hozhat politikailag érzékeny döntéseket:

1. Közvetlen beavatkozás vezetőktől.
2. Az ítélkezők független aggodalmát a szervezeti stabilitás iránt.
3. Változások a választási vereség után benyújtott ügyek típusában.

Ezeknek a mechanizmusoknak a megkülönböztetéséhez további bizonyíték szükséges. A politikai körülmények és a felvételi arányok közötti statisztikai összefüggés önmagában nem tárhatja fel az ítélők magánérvelését.

A központi döntéshozatali folyamatok iránti eredeti érdeklődésedhez különösen értékes ez a tanulmány, mert azonosít egy olyan döntési pontot, amelyet a personalizmus széles körű tanulmányai gyakran láthatatlanul hagynak: hogy egy nézeteltérés hivatalosan elbírált vitává válhat-e.

Legutóbbi konceptuális munkái élesítik a rejtett különbségek és az aktív konfliktus közötti különbséget. Ann-Kristin Kölln-nel közösen Bolleyer megjelentette a "The Study of Party Frictions: Conceptual Reflections on Preference Heterogeneity, Discord, and Conflict" című könyvet, *Perspectives on Politics* 23(3), 2025, 885–900. o., amelyet először 2024-ben jelent meg online.

A szerzők megkülönböztetik a szervezethez kapcsolódó preferenciák heterogenitását, annak nézeteltérésként történő kifejezését, valamint a hivatalos szervezeti reakciót érintő konfliktust. Ez inkább koncepcionális hozzájárulás, mint egy új oksági teszt a vezetődominanciának. [Cambridge Core](#)

Ennek jelentősebb következményei a hatalmas vezetők tanulmányozására nézve. A közvélemény konfliktusának hiánya tükrözheti a megállapodást, sikeres kompromisszumot, lemondást, várható szankciókat vagy a disszidensek kizárását még azelőtt, hogy befolyásuk van.

Ezzel szemben a látható nézeteltérés azt jelezheti, hogy a résztvevők biztonságos lehetőségekkel rendelkeznek a különbségek kifejezésére. Nem feltétlenül a szervezeti összeomlást jelzi.

Ezért egy részletes vezetői tanulmánynak meg kell különböztetnie a következőket:

- A privát preferenciák elosztása.
- Ezeknek a preferenciáknak a kifejezése.
- A vezetés válasza.
- A hivatalos eljárások aktiválása.
- A végső lényegi eredmény.

Ezek nélkül a kutató kockáztatja, hogy a hallgatást beleegyezésként, minden nyilvános nézeteltérést pedig gyengeség bizonyítékaként értelmez.

Újabb kalózpárt-kutatása kiterjeszti a szervezeti érvet a digitális részvételhez kapcsolódó pártra is. Thareerat Laohabut és Bolleyer "Kalózpárt pályái az európai többszintű rendszerekben: szervezeti választások és következményeik" című műje, *Comparative European Politics* 24, 23. cikk, 2026, Svédországot, Németországot és Csehországot a 2024-es európai választásokig hasonlítja össze.

A tanulmány összekapcsolja a tagság-belépési megállapodások különbségeit elkötelezettséggel és ellenállóképességgel. Szembeállítja a svéd és német rendkívül befogadó belépési rendszereket a cseh eseten szelektívebb toborzással. [Springer Nature Link](#)

Ez releváns a politikai szerveződés szempontjából a kibertérben, mivel a követők könnyű vonzása és a munkacsoport fenntartásának képessége más eredmények.

A digitális kommunikáció gyorsan összegyűjtheti a közönséget. A szervezeti tartósság emellett döntéseket igényel a kötelezettségekről, a toborzásról, a képzésről, a vitarendezésről, valamint az alkalmi támogatók és a felelős tisztségviselők közötti kapcsolatról.

A fontos értékelő kérdés az, hogyan ötvözik ezek a megállapodások a befogadást a tartós együttműködéssel. Önmagában a szervezeti siker nem bizonyíthatja, hogy egy szigorúbb tagsági politika demokratikusan előnyösebb lenne.

Bolleyer megközelítésének fő erőssége az eredmények szétválasztása, amelyeket a vezetői kutatások gyakran kombinálnak. Tanulmányai együttesen különböztetik meg:

Eredmény	Releváns kérdés
Személyes dominancia	A vezető rákényszeríthet döntéseket más belső szereplőkre?
Szervezeti koordináció	Képes a párt megbízhatóan végrehajtani a kollektív döntéseket?
Intézményesítés	Tartóssá válnak a rutinok és kötődések?
Választási fenntarthatóság	Képes a párt fenntartani a támogatást áttörés után?
Szervezeti kitartás	Létezik még a párt?
Belső demokrácia	Befolyásolhatják a résztvevők a döntéseket és felelősségre vonhatják a tisztségviselőket?

Egy sikeres magyarázatnak meg kell határoznia, hogy ezek közül melyiket érinti. Egy tartós pártnak korlátozott belső versenye lehet; egy részvételi párt elveszíthet választásokat; egy domináns alapító elhagyhat egy törekény szervezetet.

Munkáját a sikeres pártokkal együtt vizsgálva is erősíti a kudarcok és szervezeti nehézségek vizsgálata. Ennek ellenére több korlát is fennáll.

Először is, az új pártkutatások nagy része feltétele a parlamenti áttörésre való bevonásnak. Bemutatja a belépők közötti fejleményeket, és nem tudja automatikusan megmagyarázni minden olyan formációt, amely soha nem került be a parlamentbe.

Másodszor, a pártszintű eredmények közvetett bizonyítékokat szolgáltatnak az egyes vezetőkről. A társadalmi gyökerek és a túlélés közötti összefüggés nem mutatja pontosan, hogyan tárgyalt az alapító minden támogató csoporttal.

Harmadszor, a szervezeti intézkedések könnyebben képesek megragadni a formális struktúrákat, mint azok gyakorlati működését. Egy jelölőbizottság formálisan is rendelkezhet hatáskörrel, miközben informálisan követi a vezető utasításait.

Negyedszer, a vezetés és a szervezet kapcsolata kölcsönös. A hatalmas vezetők átalakíthatják a struktúrákat, míg a meglévő struktúrák határozzák meg, mely vezetők lesznek hatalmasak.

Ötödresz, a szervezeti túlélés nem egyenértékű a demokratikus minőséggel. Fegyelmezett toborzás, stabil rutinok és erős kötődés fenntarthatja a nagyon eltérő politikai elkötelezettségű szervezeteket.

Végül, az alapító távozását egy folyamatként kell vizsgálni. A várható nyugdíjazás, hirtelen halál, kizárás és választási vereség különböző utódlási problémákat okoz.

A tágabb kutatási programod pártjai számára Bolleyer keretrendszere a leghasznosabb, ha egy sorra a vitatott döntésekre alkalmazzák: jelölt kiválasztása, erőforrások elosztása, fegyelmi eljárások, vezetői kihívások és utódlás. A döntő bizonyíték az, hogy a vezető hatalma tartós kollektív megállapodások révén, személyes mérlegeléssel, vagy a kettő változó kombinációjával működik-e.